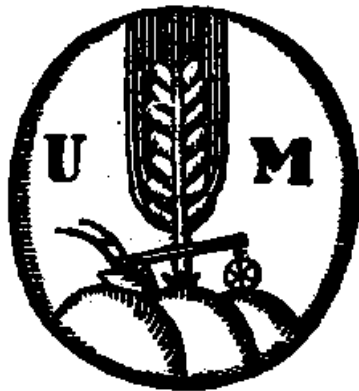

MAGYARORSZÁG JÖVŐJE ÉS A DUNAI EGYESÜLT ÁLLAMOK

A MONARCHIA JÖVŐJE CÍMŰ MUNKA
MÁSODIK KIADÁSA

ÍRTA
JÁSZI OSZKÁR

BUDAPEST, 1918

KIADJA:
AZ ÚJ MAGYARORSZÁG
RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

FŐBIZOMÁNYOS:
LANTOS A. KÖNYVESBOLTJA
IV, MEHMED SZULTÁN-ÚT 3.

*A Monarchia amaz egyedüli — magyar —
államférfiának ajánlom könyvemet, aki e terveket
megvalósíthatná.*

Budapest, 1918 október hava.

Előszó a második kiadáshoz.

E könyv első kiadása néhány nap alatt elkelvén, egy második kiadás vált szükségessé. Kétségtelen, hogy a gyorsan rohanó események forgatagában néhány megállapításom időközben módosításra vagy korrigálásra szorulna. Ennek ellenére szántsándékkal mit sem módosítottam az eredeti szövegen, hisz egy teljesen új államszövetségi alakulat részleteinek pontos megjelölése természetesen lehetetlen vállalkozás volna. Egyes módosítások csak azt a benyomást kelthetnék, hogy okosabbnak akarok látszani, mint aminő tényleg voltam. Ennél a hiúsági szempontnál sokkal lényegesebb, hogy a terv kiindulási pontjai és alapvető gondolatai kiállják-e a tárgyilagos bírálatot? E tekintetben pedig ma is bizalommal várom az elfogulatlan kritikát.

Budapest, 1918 október hava.

Előszó az első kiadáshoz

Ez a dolgozat közel félév óta vár kiadásra. Különböző okok gátolták eddig megjelenését: részben a viszonyok meg nem érettsége, részben technikai körülmények. Most már az események gyorsan rohanó árában talán el is késett: a gyakorlat már kezdi az elméletet megelőzni. De azért súlyt helyezek arra, hogy a szélesebb nyilvánosság is megismerje sok lelki gyöttrődésnek és álmatlan óráknak ezeket a gondolatait, melyek arra a kérdésre igyekeznek feleletet adni, *vájjon lehetséges-e Magyarország észszerű életigényeit az európai kultúra és az egész emberiség fejlődési törekvéseivel összeegyeztetni?* Az eredmény, melyre jutottam egyaránt ki fogja hívni úgy a bornirt sovinizmusnak, mint az üres formulákon gondolatresten kéjelgő verbál-nemzetköziségnek haragvó kritikáját. De épp könyvemnek ebben a pozíciójában látom igényét a meghallgatásra. A jövő szempontjából: hadd lássa majdan az utókor, hogy az általános nacionalista megkergülés közepette is volt Magyarországon olyan közvélemény (mert sok-sok beszélgetésből és levélből tudom, hogy az e dolgozatban körvonalozott terv a legjobb magyar fiatalság bajtársi lelkesedését bírja), mely képes volt számolni az igazi adottságokkal és képes volt megbecsülni, sőt szeretni mai ellenségeinket is. A jelen szempontjából: talán még nem késő az igazi cél megjelölésével és az észszerű eszközök körvonalozásával szélesebb körök hajlandóságát is megnyerni egy oly politikai eszményhez, mely véleményem szerint

egyedül biztosíthatja Magyarország függetlenségét és demokratikus előrehaladását a közös európai kultúrában.

A könyv egyébként nem szorul kommentárra. A hang minden mérséklete mellett is teljes őszinteségre és világos határozottságra törekedtem. Én a gyógszert igyekeztem megállapítani: célszerű adagolása és megcukrozása majd a terv reálpolitikusainak feladata lesz.

Csak egy várható ellenvetést kell visszautasítanom. Lesznek akik azzal akarják majd eszméim erejét gyengíteni, hogy azt fogják mondani: — A közép-európai koncepció egykori híve, sőt egyik úttörője mit keres a magyar függetlenségi törekvések és az egyoldalú német hegemoniát kikerülni akaró konföderációs tervek táborában? Erre a kérdésre ezt válaszolom: A közép-európai koncepció barátja akkor voltam, mikor a középhatalmak defenzívában voltak s minden jel arra mutatott, hogy az orosz cárizmus megingatatlanul kerül ki a háborúból. Barátja voltam, mert az akkor adott helyzetben ez a koncepció jelentette volna véleményem szerint a pánszláv cazarisztikus nyomással szemben Magyarországnak és a dunai népeknek a legkisebb áldozattal elérhető legnagyobb szabadságát, a legmegfelelőbb átmeneti típust a teljes európai integráció felé. Mindez azonban később tökéletesen megváltozott. A cárizmus összeomlott s a pánszláv imperializmus megbukott, majd a bresztlitovszki és a bukaresti béke halomra döntötte ama demokratikus és békeszerető Közép-Európa tervét, melynek — és csakis ennek — kezdettől fogva propagátora voltam. Nyilvánvalóvá vált, hogy Közép-Európa immár csak mint agresszív és militarisztikus alakulat jöhet létre, mint exkluzív német-magyar fegyverbarátság, nem pedig — miként mi akartuk — az összes itt élő nemzetek szabad konföderációja. Nyilvánvalóvá vált, hogy a fejlődés

gyorsabb tempót vett, mint kezdetben reméltem: az orosz cárizmus megdőltével nem utópia többé az európai kultúra egész területének összefoglalása egy közös nemzetközi szervezetben. E cél elérésének logikai előfeltétele azonban a Monarchia és a Balkán népeinek az az új egyensúlya, melyet ebben a dolgozatban javaslatba hozok. Ennek a tervnek az alapja az a dunai szövetség, melyet Kossuth Lajos több mint fél-évszázaddal előbb ritka politikai intuícióval javaslatba hozott. Persze ma már az ő koncepciója túlnőtt úgy szándékain, mint tervbevett működési körén. De azért alapeszméje, bázisa ma is szilárd. Ezért választottam a dolgozat alcíméül a Duna által létesített nagy érdekszolidaritásra való utalást, jóllehet tervem túlhaladja a szó által megjelölt szoros földrajzi fogalmat.

Budapest, 1918 október hava.

„----- A török birodalom bomlásnak indult. Az ottani keresztény népek fel fognak szabadulni, de elég erősek lesznek-e támasz nélkül megállani? Ha e támaszt nekik a magyarrai konföderáció megadja, nem keresendnek mást, mert jobban szeretnek szabadok lenni, mint oroszok. De ha ily konföderáció nincs, minden szláv élem az oroszra fog támaszkodni, s ez pánszlavisztikus tendenciáinak óriás karjaival körülkarol minket, le egészen az Adriai-tengerig, úgy hogy e konföderáció nélkül Damokles kardja fog függni örökké függetlenségünk s nemzeti létünk felett.

----- Annyi mindenestre bizonyos, hogy a javasolt konföderáció nélkül az oriensi krízis vagy irányunkban ellenséges direkciót veend, vagy legalább keleten egyik-másik nagyhatalom preponderanciáját fogja megalapítani. A konföderációval ellenben a keleti krízis irányunkban barátságos direkciót veend, szabadságunk kivívását biztosítja; fennállásától minden külvészélyt elhárít, s keletről nemcsak az idegen preponderanciát eltávolítja, hanem nemzetünket teszi szomszéd népek szabadsága támaszpontjává, s így az ő számára biztosítja a vezér - befolyást.

— — E konföderáció nélkül Magyarország mint másod-harmadrendű hatalom, e konföderációval a felhozott okoknál fogva egyszerre európai nagyhatalommá emelkedik.

----- E konföderációval a magyar felszabadul azon kénytelenségtől, hogy valamely európai nagyhatalom politikája felé legyen kényszerítve gravitálni, sőt e konföderációval egészen független irányt követhetend külpolitikájában; e konföderáció nélkül a keleten egymással rivalizáló nagyhatalmak közül valamelyik felé lesz kénytelen gravitálni, mit ha teszen, nem lesz független, ha nem teszen,

s a kénytelenségből neutralitás által akar kibúvni, Velence sorsára juthat.

Kossuth Lajos.

(Levele Károlyi grófnőhöz 1862-ből.)

„Wenn Österreich sichweigert, zu einem Föderativ Staat zu werden, in welchem die verschiedenen slawischen Stämme sich ohne Blutvergießen zanken und vertragen können, so zwingt es das Nationalgefühl seiner slawischen Stämme sich dem Panslawismus, d. h. mit anderen Worten, der russischen Hegemonie in die Arme zu werfen, welche diese Stämme eigentlich verabscheuen, aber doch immer noch einer fortdauernden Vorherrschaft nichtslawischer Stämme vorziehen würden.“

Eduard v. Hartmann.

„-----Si eile (Autriche) accepte la mission de protéger sans arrière-pensée les développements des Etats autonomes qui s'élèvent sur les mines de la Turquie, eile les attirera dans son orbite et un jour, sous une forme ou sous une autre, tout VOrient lui appartiendra. Celle-ci peut alors s'étendre comme le fait l'Union Américaine sans diminuer Vautonomie des petits Etats.“

E. de Laveleye. (1881.)

„-----C'est donc un Systeme fédératif — pour ne pas s'enquérir d'une autre formule — que VAutriche élabore, enfante dans les douleurs et les convulsions, dans lesquels eile survivra ou plutot revivra.“

Bertrand Auerbach. (1898.)

„-----Le Compromis de 1867 a conduit directement la monarchic austro-hongroise a la crise ou eile se débat a l'heure présente. L'étonnant n'est pas que cette crise se soit produite, mais qu'elle ait mis trente ans a se produire, que pendant trente ans ait pu fonctionner ce régime tissu des contradictions, avec son unité qui est une dualité, sa parité qui signifie inégalité, son constitutionnalisme qui implique l'absolutisme.“

Louis Eisenmann. (1904.)

„The Oriental Question is not to be solved in the Balkans, nor the Polish Question in Warsaw, nor that of the Black Sea on the Bosphorus; all three are hold together by a common knot, which lies on the middle Danube the Eastern Question is a Slav Question, and can only be solved in Vienna.“

Fadejev tábornok. (1870.)

„Croato-Serb Unity must and will come. It rests with Austria to delay its attainment for another generation and reap the disastrous fruits of such a policy, or by resolutely encouraging Southern Slav aspiration, to establish Austrian influence in the Northern Balkans by lasting bands of sympathy and interest. Upon Austria's choice of alternative depends the future of the Habsburg Monarchy.“

R. W. Seton Watson. (1911.)

I.

Európa veszélyeztetett zónája, mint a világháború tulajdonképeni oka.

Az osztrák-magyar monarchia problémája az új európai rend megalkotásának archimedesi pontjává vált. A háború logikája innen indult ki és ide tért vissza. Az osztrák-magyar monarchia és a Balkán, valamint Oroszország amaz országok, melyek még *nem kész részei Európának*, abban az értelemben, hogy állam és nép nem esik bennük össze, hogy még ma is középkori jellegű képződmények: a dinasztikus-katonai hatalom tartja őket össze, nem pedig a föld, a nép és az állam ama kölcsönös benső átitatottsága, mely a többi európai államokat jellemzi. Az itt uralkodó állapot épp az ellenkezője annak a meghatározásnak, melyet Georg Jelűnek a nemzeti államokról ad: „A nemzeti államalkotás abban áll, hogy egy nép, mely magát egységesnek érzi és tudja, ezt az egységet azáltal fejezi ki, hogy mint ilyen szervezi magát s mint ilyen államként jelentkezik. Ez az állam nem a népet teremti meg előbb, mint a dinasztikus politika által létrejött államokban, ahol az eredetileg részekre osztott territóriumok lakosaiból egy és ugyanazon államhatalom alá való rendezés folytán *egységes államnép* jön létre, hanem megfordítva, a népből nyeri létesítését. A nép, mint természeti egység, mint nemzet már előbb létezik és hat, és arra törekszik, hogy az államalakítási folyamatban természetes létéből jogi lét emelkedjék, mint államnép. Minden nemzeti államalkotás abból a tényből ered, hogy a nemzet vagy több államnépre szakad, vagy más, neki meg nem felelő elemekkel mechanikailag van egy államnéppé összenöve.“ Nyilván a Monarchia és a Balkán, valamint Oroszország még mindig prenacionális stádiumban él és sem egy egységes államnépet nem volt képes produkálni, sem különböző nemzeti elemeit nem tudta egy fejlődőképes egységállapotba hozni. Amit közönségesen *nemzetiségi kér-*

désnek neveznek — az osztrák-magyar monarchiának, a Balkánnak és Oroszországnak ez a krónikus, gyulladós betegsége —, voltaképen semmi egyéb, mint oly államok belső szervezési zavara, melyek egy egész sereg történelmi okból a nemzeti államok nyugati típusának stádiumához nem juthattak el, viszont képtelenek voltak oly politikai rendszert teremteni, mely népességük faji, gazdasági és kulturális összetételének valóban megfelelő.

Ez a nemzetiségi probléma ezekben az említett államokban két egymástól szigorúan elhatárolandó jellegzetes alakot ölt. Az egyik oly népek államalakulási problémája, melyek az önálló nemzeti lét összes területi, népesedési és gazdaság-kulturális előfeltételeivel rendelkeznek, tehát valóságos *nemzeti államembriók*. Meg van náluk az elegendő kiterjedésű történelmi talaj, meg van egy államalkotó népfaj elegendő számbeli és kulturális túlsúlya, meg van a történelmi öntudat izzó kontinuitása, meg vannak a szükséges gazdasági erők ahhoz, hogy az illető alakulat csakugyan képes legyen a modern államiság terheit és felelősségeit viselni. És mégis ezek a nemzeti államembriók valóságos nemzeti államokká ki nem fejlődhettek: az egyik azért, mert a középkori dinasztikus-patriomoniális államszerveződési elv köldökszínórját magáról levágni nem tudta; a másik azért, mivel a török hódoltságának évszázados nyomása folytán a nemzetképződés folyamata megakadt; a harmadik azért, mivel a nemzettagok efe-mer hódítási eredmények folytán különböző államiságokba vannak beékelve; a negyedik, mivel a nagyhatalmak rövidlátó versengése és máról-holnapra élő kompromisszumai következtében örökös félrendszabályokkal nyomorították meg természetes fejlődési törekvéseit; az ötödik azért, mivel fejlődését mesterséges államembrió-versenyársak létesítésével ellensúlyozták. És így tovább: az esetek tarka történelmi változatosságából csak néhány jellegzetes tényrt ragadtam itt ki példaként, amelyek a valóságban természetesen igen különböző kombinációkban szoktak jelentkezni.

Ezek a nemzeti államembriók a Monarchia, a Balkán és Oroszország területén az állandó bizonytalanság, feszültség, bizalmatlanság és ingerültség politikai és szociális atmoszféráját hozták létre. Ezért a súlyos helyzetért a „soviniszta jeliszavak üzleti politikusait“ szokás okozni. Ez a típus azonban nem oka, hanem csak okozata a belpolitikai zavaroknak.

Világos, hogy a nemzeti életre képes nemzetiségeknek állami egyesítése alapvető fejlődési érdek és érték, nemcsak az illető népek, de az emberiség szempontjából is. Nemzet annyit jelent, mint a kultúrában, gazdaságban, tradíciókban egybeforrottak politikai megszervezése: a nép önrendelkezési joga, hogy az együvértartozóságukat érzők szabadon szervezkedhessenek mindazokra a célokra, amelyeket szellemi, erkölcsi és gazdasági boldogulásuk szempontjából fontosaknak tartanak. Világos, hogy bármi, ami ezt a törekvést erőszakkal megakadályozni törekszik, gyűlöletes kényszerként jelentkezik azok lelkében, akik ellen irányul. És ez természetes is, hisz egy részekre tagolt, különböző idegen államiságokba belekényszerített nép távolról sem fejtheti ki a benne szunnyadó kulturlehetőségek maximumát, még akkor sem, ha ez amaz államok leghőbb törekvése volna, amelyek fennhatósága alá tartoznak. De ilyen törekvés alig fordult elő valaha is a történelemben, hanem rendszerint az ellenkezőnek voltunk és vagyunk tanúi: az állam és az idegen nemzetiség közötti viszony egyre jobban kiélesedik; a bizalmatlanság közöttük egyre inkább növekedik; az állam az illető nemzetiséget nem erősíteni és gyarapítani, hanem visszaszorítani és asszimilálni akarja: viszont az idegen nemzetiség minél jobban izolálni törekszik magát az államtól, hogy a kellő pillanatban létesíthesse azt az új állami összeköttetést, melyet magára nézve kedvezőbbnek tart. S minthogy a parlamentarizmus ezeket a viszályokat megoldani *ex definitione* képtelen, lévén az egy kész államiság törvényhozási szervezete, mely, önmagát megszüntetni nem akarja: a parlamenti küzdelmek meddő és viharos botrányokba fűlnak s a nemzeti létre aspiráló nemzetiségi kisebbségek lelkében egyre merevebben alakul ki a *dies irae, dies illa* elmélete: a mi problémánkat parlamentáris utón megoldani nem lehet; csak egy világkatasztrófa, a háború szabadíthat ki bennünket az idegen állam tömlöcéből!

Ezt a kínos helyzetet még jobban megmérgezi a *nemzetiségi problémának* másik alakja. Ugyanis a nemzetiségi kérdésben igen gyakran nem államalakítási törekvésekről van szó, hanem pusztán *a nemzetiségi kisebbségek ama törekvéséről, hogy nyelvüket, kultúrájukat, gazdaságukat szabadon fejleszthessék* s hogy sem gazdasági, sem politikai, sem szociális életükben hátrány őket ne érje azért, mert nem az államalkotó nemzethez tartoznak. Világos, hogy ha teljesül-

nének is az összes életképes államalakítási törekvések: még mindig rendkívüli fontossággal bírna a *nemzetiségi kisebbségek* védelmének a feladata, hisz Közép-Európa és a Kelet annyira kevert etnográfiai viszonyai mellett teljesen elképzelhetetlen a nemzetiségi elvvel egyező külön államiságok létesítésének olyan rendszere, mely tökéletesen homogén nemzeti államokhoz vezetne. Vannak és lesznek nemzetiségek, melyek szétszórtan, mint enklávék élnek, vannak területek, melyeknek lehetetlen olyan földrajzi határt húzni, mely az etnográfiaival egybeessék; vannak olyan zárt történeti, geográfiai és gazdasági egységek, melyeknek a nemzetiségi elv szerinti felosztása érzékenyen visszavetné a gazdasági és kulturális produktivitást; vannak nemzetiségi kérdések, melyek semmiféle plebiszcitummal nem oldhatók meg, mert az a régi helyett egy újabb és még elkeseredettebb nemzeti immunitást hozna létre. S mindenekfelett a nemzetiségi elv merev keresztülvitele gyakran olyan erős, szívós és életképes államiságokba ütközik, melyeknek széttrörese erkölcsi és fizikai lehetetlenség, míg a velük szemben álló nemzetiségi ellenállás igen gyakran csekélyebb erkölcsi és anyagi erőforrások felett rendelkezik.

A nemzetiségi kérdésnek mindkét típusa volt az, mely a Monarchia, a Balkán és Oroszország életét megmérgezte. A lengyel, a cseh, a délszláv, az ukrajnai, a finn, a baltitengermelléki államembriók, a fejlődésében megakasztott Szerbia, Magyarország, a Balkán és Oroszország elégedetlen nemzetiségei a krónikus belzavarok állapotát teremtették meg, mely hol parlamenti botrányokban, hol utcai zavarokban, hol anarchista merényletekben, hol véres faji harcokban explodált. Valóban ez a terület Európa békéjének állandóan „veszélyeztetett zónája“ volt: a faji és nemzetiségi küzdelmek a gyűlölet, a harag és a tudatlanság akkora gyúanyagát halmozták itt fel, hogy már évtizedek óta mindenki rettegett attól a szikrától, mely ezt a népkáoszt máról-holnapra felgyújthatja. Természetesen Európa vezető államférfiai is tisztában voltak ezzel a helyzettel, de ahelyett, hogy a nemzetiségi betegség radikális gyógyítására törekedtek volna, beérték merő palliatív szerekkel, tökéletlen félrendszerabályokkal, még hozzá olyanokkal, amelyek nem a szenvedő népek érdekeit, hanem a nagyhatalmak múló rivalitásainak szempontjait szolgálták.

Nem csoda tehát, hanem egy évszázados történelmi fejlődés logikája, hogy a mai világháború itt explodált Európa veszélyeztetett zónájában. Európa katasztrófáját ez a félig kész része idézte elő, mely a modern demokrácia felszínes máza alatt még mindig telítve van feudális képletekkel, ahol a szilárd nemzeti egységekbe való tömörülés folyamata megakadt vagy csak tökéletlenül érvényesülhetett. S bármilyen nagy jelentősége lett legyen is a mai világégés felidőzésében a vezető nagyhatalmak kapitalista és imperialista versengésének: már a háború első órája óta tisztában voltunk azzal, hogy a háború igazi értelme nem a német-angol imperialista ellentét megoldásában keresendő — mely fegyverrel úgy sem intézhető el —, hanem Kelet-Európa és Közép-Európa egyrészenek meg nem oldott államalakulási és nemzetiségi problémáiban, melyek nagyraihivatott, friss energiáktól duzzadó, fiatal vállalkozási kedvtől égő népek fejlődését s végleges bekapcsolódását közös európai kultúránkba lehetetlenné teszik.

Csak tessék elgondolni, hogy Oroszország, Ausztria-Magyarország és a Balkán épp olyan szilárd állami alakulatok lettek volna, épp olyan nemzeti kohézió állapotában éltek volna, épp olyan demokratikus intézmények és népműveltség atmoszférájában fejlődtek volna, mint Nyugat-Európa: vájjon elképzelhető-e, hogy a német-angol hatalmi rivalitás — szűk nacionalista érdekkörök és törpe monopolista termelőágak viszálya, melyhez semmi köze sincs a német és az angol nemzet szélesebb köreinek —, vagy a francia revanche-politika (mely a háború előtt már csaknem kialvóban volt) egyedül képes lett volna ekkora kataklizmát felidézni!

S ha a háború legmélyebb oka Kelet- és Közép-Európa államszervezési és nemzetiségi válsága volt, úgy logikája sem lehet más, mint Európa teljes egységét előkészíteni, a római keresztény kultúra végleges integrációját befejezni azáltal, hogy Európa elmaradt közép és keleti részében egy olyan államszervezetet létesít, mely minden nép szabad nemzeti és kulturális fejlődését biztosítva, megteremti a demokratikus szolidaritás összes lehetőségeit.

És érdekes megfigyelni, hogy miként ver egyre mélyebben gyökeret ez a hadicél az összes vezető elmék gondolataiban és a széles néptömegek érzelmeiben; miként változik át

a megalázás, a letörés, az annexió programja a népek önrendelkezési joga s a demokratikus megértéses béke követelésévé. A háború kezdetén még mindenki végső megalázásáról, az ellenfél fegyveres megsemmisítéséről beszélt. Azután Friedrich Naumann lépett fel egy oly Közép-Európa gondolatával, mely legalább a ma együtt küzdő középeurópai népeket maradandó egységbe forrasztaná s megoldaná a nemzetiségi kérdéseket a maga működési területén. Majd az entente kezdte egyre gyakrabban hangsúlyozni, hogy neki semmi elintézni valója nincs a német néppel, ő csak a hódító porosz militarizmust akarja megalázni és az „életképtelen“ Ausztriát feldarabolni a nemzetiségi elv alapján. Majd jött az orosz forradalom s végső logikai konzekvenciáig vitte a népek leszerelésének és önrendelkezési jogának gondolatát¹ azzal a gyönyörű, vakmerő racionalizmussal, mint amellyel egykor a francia forradalom az emberi jogokat proklamálta. Az egész világ megremegett, az orosz forradalom eszméinek hatása alatt és Czernin gróf neofita tüzzel hangsúlyozta a pacifista megértés, a nemzetiségi autonómia gondolatait és annak szükségét, hogy Ausztria népei új, életérdekeiknek megfelelő alkotmányt kapjanak. Ilyen körülmények között az entente politikusainak is egy további lépést kellett tenni: Lloyd George, majd Wilson elnök a régi megalázási, letörési elmélettel szemben egy merőben demokratikus hadicélt konstruáltak: Ausztria-Magyarországot nem kell szükségkép feldarabolni, de neki és az egész Balkánnak egy olyan államszervezetet kell adni, mely az ott élő összes nemzetek demokratikus fejlődését biztosítva, lehetővé tenné, hogy az összes szabad, demokratikus és kultúrás népek szövetkezhesenek a tartós béke megvalósítására a leszerelés és a döntőbírótság alapján. Wilson elnök azt is hangsúlyozta, hogy a német néptől nem vár egyebet, mint olyan demokratikus képviselőt, melyre bizton számíthat, mint a német népi akaratára.

Ezekben az egyre szaporodó és mind határozottabbakká váló nyilatkozatokban többet és mást kell látni, mint a vezető államférfiaknak a harctéri helyzethez való alkalmazkodását. Az entente vezérpolitikusai annyiszor játszottak az eszmével, míg végül a *List der Idee* fogságába jutottak. Addig hangsúlyozták a népek önrendelkezési jogát, a tartós békét és a *Société des Nations* megalkotásának szükségességét

get: míg végül egy új közlélek alakult ki a műveit világban, mely egyre tisztábban látja, hogy Európa sorsa elsősorban a Monarchia, a Balkán és Oroszország problémáinak végleges megoldásától függ. A porosz militarizmus megtörésének jelszava is egészen más jelentőséget ölt ebben a koncepcióban. A porosz militarizmus, az erősen fölfegyverzett német állam nem a porosz katonai kaszt privát ügye és lelki sajátossága volt, hanem két nagy történeti tény függvénye. Az egyik: az orosz cárizmus, mely expanzív kalandorpolitikájával állandó veszélyeztetője volt Közép-Európa békéjének, különösen a militarista pánszlávizmus szentimentális politikája által erősítve. A másik: a Monarchia és a Balkán bizonytalan egyensúlyállapota, robbanásra hajló lelkiállapota, egyrészt az ott élő népek benső elégedetlensége, másrészt a pánszlávizmus vonzása és a fajrokonaik által lakott határállamok felé való gravitációjuk következtében. Az európai diplomáciában és publicisztikában szinte *communis opinio*-vá lett, hogy előbbutóbb elkerülhetetlenné válik az óra, melyben Oroszország az „életképtelen“ Monarchiában s a faji harcok által örökös anarchiába taszított Balkánon egy, a pánszlávizmus érdekeinek megfelelő rendet fog teremteni. Eme perspektíva nyomasztó árnyékában Németország joggal érezhette, hogy a Monarchiának tervezett felosztása az ő gazdasági és kulturális életgyökereit is mélyen érinti. A hódító pánszlávizmusra a kíméletlen porosz militarizmus volt a felelet, mely teuton erőktől duzzadó hevességével joggal keltette fel a régi, lehiggadt, zárt és biztos államkeretekben élő nyugati kulturnemzetek aggodalmait. A porosz militarizmusnak hatalmas virulenciája és az egész világgal dacoló aggressziven organizatorikus ereje a) háború alatt Nyugat-Európának eme régi aggodalmait pánikszerű félelemmé, majd vak gyűlöletté fokozta, mely a porosz militarizmus erőszakos megsemmisítésének számos jelszavában nyert kifejezést. Csak nagyon kevesen vették észre és veszik észre ma is, mindkét táborból, a dolgok igazi, benső logikáját, azt, hogy a porosz militarizmust csak ama tényezők megszüntetésével lehet visszاسzorítani, melyek létrehozták. Az első, a legfontosabb immár bekövetkezett: az orosz cárizmussal megbukott az imperialista pánszlávizmus s a centralista, militarista Oroszország átalakulóban van egy demokratikus konföderáció irányában, mely meg fogja oldani a rengeteg birodalom

államalakulási és nemzetiségi problémáit s a hűbéri nagybirtok végleges felosztásával a hódító politika gyökerét fogja kirántani. Ámde a Monarchia és a Balkán alkotmányjogi és nemzetiségi egyensúlytalansága, a porosz militarizmus második főoka még mindig tart. Csakis e problémák demokratikus megoldása küszöbölheti ki a porosz militarizmus *raison d'être*-jét, fektetheti le a békés Közép- és Kelet-Európa szilárd alapjait, mely ismét előfeltétele az európai államszövetségnek. Tehát nem demokratikus frazeológia, mint ellenségei hirdetik, hanem az európai fejlődés belső logikája, amikor Wilson elnök békeüzenetében a főszólyt a Monarchia és a Balkán belső problémáira helyezi, annál is inkább, mivel az entente letört szövetségeseinek: Szerbiának, Montenegrónak, Romániának és Olaszországnak jövő sorsa a legszorosabb gazdasági és vérbeli kapcsolatokkal van eme kérdések megoldásához kötve.

Ezzel a gondolatmenettel szemben főleg két kifogást lehetne tenni. Az egyik az, hogy az orosz események hatását túlbecsüljük a jövő fejlődés szempontjából, hiszen az orosz forradalom mai formájában épp oly kevésbé tarthatja fenn magát, mint az orosz társadalomból kivált államok mai rendszere. A másik az, hogy nagyon is elképzelhető olyan fordulat, mely megértéses béke helyett győzelmi békét fog hozni.

Ámde az orosz eseményekben nem a bolsevikizmus volt a lényeg, hanem a nagy katonai abszolutizmusnak a nyugati alkotmányosság formáiba leendő átmenete, amely változási semmiféle restauráció sem lesz képes kiküszöbölni. Már a Kerenszki-féle polgári demokrácia is létrehozná mindazon átalakulásokat, melyek Oroszország modern reorganizációjához szükségesek. Ami pedig a győzelmi béke lehetőségét illeti, az egyik vagy a másik fél katonai fölénye legfeljebb elodázhathatna vagy megnehezíthetné a szóban forgó kérdések megoldását. De előbb vagy utóbb bárminő új politikai egyensúlyállapot szempontjából tarthatatlannak bizonyulna Közép-Európa és Oroszország mai nemzeti és nemzetiségi tagozata.

A háború csak kiélezte a háborúelőtti problémákat.

Hogy ez így van, hogy Európa tartós békéje a Monarchia és a Balkán új és szilárd egyensúlyállapotától függ, az mindenki előtt nyilvánvalóvá válik, mihelyst felveti maga előtt a kérdést: mi történék, ha a háborút befejező béke a háború előtti statusquót hagyná meg emez országok politikai és nemzetiségi viszonyaiban? Világos, hogy ezek az állapotok újra háborúhoz vezetnének s Oroszország folyamatban lévő demokratikus átalakulása ezt a veszélyt nem csökkentené, hanem még növelné. Hisz a háború a dolog természete szerint a népek ellentéteit nem simította el, hanem még jobban kiélezte. A csehek nemzeti öntudata és elégedetlensége forrpontra jutott; a lengyelek annyi Ígéretet kaptak államiságuk kiépítésére mindkét hadviselő fél részéről, hogy joggal kiáltják oda a hatalmaknak: *most, vagy soha!*; a délszlávok e háború tragikus tapasztalatai után hét-nyolc részre való tagoltságukat felbőszítő jogtalanságnak fogják érezni s nem fogják soha többé elfeledni a népek önrendelkezési jogáról szóló szavaltokat és Ígéreteket; elsősorban Horvátországban tökéletesen megbukott a Khuen gróf politikája, mely a szerb-horvát ellentét mesterséges szításával akart kormányozni; az összetört Szerbia normális fejlődőképes élethez nem juthat, ha a Monarchia elzárkózó gazdasági politikáját tovább folytatja ellene, ha a tengerhez jutni nem segíti, ha a Monarchián belül élő fajrokonainak minden egységtörekvését, mint az állam elleni merényletet torolja meg; a két operettállamnak, a nemzeti államiság tragikomikus karrikaturáinak, Montenegrónak és Albániának újra helyreállítása megint csak az intrika, a titkos szubvenciók, a reális alap nélküli dinasztikus civódások levegőjét vinné a Balkánra; Bosznia és Hercegovina régi formájában életképtelenné vált, a Kállay egykori törekvése egy *Konkurrenznationalität* tenyésztésére ma már nevetséges volna, ehelyett a szerencsétlen ország háborús sebeit s szörnyű vérvesztéseit kell késedelem nélkül orvosolni; a szerb-bolgár ellentét annyira kiélesedett, hogy annak megoldására a régi Balkán tökéletesen képtelen; a megalázott Románia és a betörés folytán megkínzott erdélyi magyarság közötti gyűlölet oly fokra hágott, hogy nemcsak tűrhető szomszédság

nem képzelhető el közöttük a régi alapon, de a magyar-román-szász ellentét Erdélyben minden produktív munkát lehetlenné fog tenni a jövőben; általában Magyarország nemzeti-ségi problémái még jobban megmérgeződtek a háború alatt: *recrudescunt vulnera*: a lövészárokból hazatérő százezrek a í'égi antidemokratikus uralmat elviselni nem fogják s annyi véráldozat után követelni fogják, hogy mint egyenrangú polgárok vehessenek részt az állami és társadalmi lét minden terén. Szóval, a háború — a hatalmi politikusok ígéreteit 5s reményeit kicsúfolva — nem oldott meg semmit: ellenkezőleg, az inkább lappangó ellentéteket a forradalmi elkeseredés állapotáig izzóvá tette. Persze még vannak politikai rövidlátók, aki ezt az új helyzetet nem veszik észre, de ha a hadrakelt sereg és a hadifoglyok milliói visszatérnek s a politikai jogok gyakorlásának lehetőségei újra helyreállanak, a statusquo struccpolitikusi kétségbeesve fogják látni, hogy a dualizmus düledező keretei immár képtelenek annak az új népiéleknek az összetartására, melynek végső szintézisét épp ez a háború adta meg.

Bármilyen történjék is Oroszországban, akár egy demokratikus föderalizmusba torkoljék az orosz forradalom, akár Oroszország nemzetiségei az orosz birodalmon kívül jussanak nemzeti autonómiához: az új helyzet a Monarchia és a Balkán súlyos dilemmáit nem enyhíti, hanem ellenkezőleg még jobban kielezi.

Miként a múltban, a nagy nyugati nemzeti államok példája hevítette és élesztette a kialakulóban lévő nemzetek egy-ségtörekvéseit: azonképen a jövőben Oroszország, vagy legalább is az orosz forradalom által felállított nemzetiségi ideál lesz az eszményi modell az összes elnyomott nemzetiségek s a mesterségesen részekre tagolt nemzetek számára. *Elképzelhetlen, hogy a Monarchia és a Balkán népeinek nagy szláv többsége tartósan eltűnjön egy olyan állapotot, mélyet gazdasági és kulturális fejlődése rabláncaként érez, amikor határainál egy óriási népszövetség lakik, mely szabad fejlődési lehetőségeket kínál minden nemzet számára, avagy ha látja, hogy nála kisebb s történeti öntudatban gyengébb népek is eljuthattak a nemzeti önrendelkezéshez. A demokratikus föderalizmus vagy a nemzetiségi autonómiák elvén felépülő Kelet-Európa szükségkép áthidalhatatlan ellentétbe jutna a feudalizmus és a nemzetiségi elnyomás elveit képviselő Közép-Európával,*

mint egyszer a francia forradalom az őt környező dinasztikus-patrimoniális világgal.

III.

A dualizmus alapjainak megingása.

A Monarchia mai alkotmányjogi rendje lehetlenné teszi mindazon problémák megoldását, melyektől egész Európa jövő sorsa függ. A dualisztikus alkotmány ugyanis a centralisztikus és ál-föderalisztikus kísérletek bukása után egy oly egyensúlyhelyzetet hozott létre, mely ötven éven át körülbelül megfelelt a Monarchia népei tényleges erőviszonyainak, de amely ma már képtelen közöttük tartósan békés együttműködést biztosítani. A dualizmus a németek uralmát jelentette Ausztriában és a magyarokét Magyarországon. A német polgárság uralma biztosítására a lengyel nemességgel, a magyar uralkodó osztályok pedig a horvát-szerb ellentét kihasználásával a horvát társadalom történelmi elemeivel egyeztek ki. Ez a paktum „a két uralkodó és a két mediatizált nemzet között” lehetővé tette, hogy a Monarchia csehei és délszlávjai, valamint Magyarország összes nemzetiségei — a szászok kivételével, akik csakhamar nagynémet befolyásra és igen fejlett kultúrájukra támaszkodva szintén privilegizált helyzetbe jutottak — nemzeti és nemzetiségi igényeik tekintetében háttérbe szorítottassanak. Ez a kísérlet Ausztriában sokkal nehezebben volt keresztülvihető és kezdettől fogva sokkal szivósabb ellenállásra talált, mint Magyarországon, de sok harc, belviszály, összeütközés árán recsegve-ropogva fenntartható volt mindaddig, míg Ausztria ősi, tradicionális német polgársága úgy kulturális, mint gazdasági téren óriási fölényben volt a többi nemzetiségek felett s míg a vele szövetséges lengyel slachta boldogult a saját maga paraszti tömegei és a rutén parasztság ellenállásával.

Abban a mértékben azonban, amelyben egy hatalmas cseh polgárság és proletariátus alakult ki, mely a történelmi osztályok egyoldalú közjogi politikáját egy a széles néptömegekre támaszkodó nemzet-kulturális politikával helyettesítette; abban a mértékben, melyben Ausztria délszláv lakossága egyre elégedetlenebb lett a rövidlátó német bürokrata uralommal s egyre teljesebben átérezte a maga gazdasági és erkölcsi

szolidaritását a horvát-szlavonországokbeli fajrokonaival; abban a mértékben, amelyben népies és demokrata alapon új életre támadt a lengyel nép évszázados törekvése nemzeti egység után s ezzel párhuzamosan a rutén parasztnép ellenállása kiélesedett a lengyel nemesség asszimiláló és elnyomó politikájával szemben: ugyanabban a mértékben vált labilissá, gyülöltté és elviselhetetlenné Ausztria népeire a német burzsoázia . és a lengyel nemesség uralma.

A magyarországi változások, bár szintén mélyek és alapvetők, nem ennyire átlátszók a felszínesebb megfigyelő előtt. Magyarország még mindig a zavartalan nemzeti egység képét mutatja: a dualizmus ingatag és süppedékes talajában ő még mindig ama *rocher de bronze*-nak látszik, melynek segítségével a dualista alkotmány továbbra is fenntartható. És tényleg a magyarországi helyzet lényegesen elüt az ausztriaiától. A magyarságnak a szorosán vett Magyarországon (a Társországoktól most eltekintek) szilárd többsége van, míg a németiség Ausztriában kisebbségben él; a magyarság kulturális és gazdasági fölénye nemzetiségeivel szemben összehasonlíthatatlanul erősebb és szilárdabb, mint a németeké Ausztriában a többi népekkel szemben; Magyarország a teljes geográfiai, adminisztratív és alkotmányjogi egység képét mutatja egész évezredek fejlődésében (miként Anglia, úgy ő is a feudális részekre tagoltságot sokkal kevésbé ismerte, mint a nyugati és közép-európai államfejlődés), míg Ausztria szinte klinikai esete a természetes határok nélküli, különböző múltú, fejlődésű és alkotmányos szerkezetű Kronlandokból alakult, nagyrészt katonai és dinasztikus szálakkal egybefűzött, reális gazdasági és topográfiai centrummal nem bíró, az abszolutista centralizálás és az arisztokrata föderalizmus között vergődő birodalomnak; Magyarország nemzeti kohéziója és patriotizmusa épp oly ősi, természetes és logikus evolúció eredménye, mint például Angliáé; ellenben Ausztriában minden törekvés egy osztrák szolidaritás és patriotizmus felébresztésére mesterkélten és meddő kísérletnek bizonyult.

Dacára a történelmi Magyarország mindezen letagadhatatlan és nagyon is latba eső előnyeinek, lehetetlen észre nem venni, hogy a dualizmus mai rendszere nemcsak Ausztriában, de itt is csődbe jutott... Először azért, mert maguk a magyarság széles rétegei is egyre elviselhetlenebb teherként érzik a dualista kapcsolatot: részben az általa felidézett közjogi tor-

zsalkodások folytán nagyra nevelt nacionalista és sovinizta szellem következtében, mely teljes nemzeti önrendelkezést vindikál Szent István koronája számára, részben azért, mert gyűlöletes neki az a gazdasági és szociális nyomás, melyet a kiegyezésben elsősorban érdekelt körök, a latifundiumok és a banktőke gyakorolnak a parasztok, a kispolgárság és a proletariátus millióira, másodszor azért, mivel a kiegyezést az általa újra nyeregbe segített magyar feudalizmus és a vele később szövetségre lépett banktőke és a sovinizta intelligencia állandóan a nemzetiségek ellen irányuló éllel kezelte. A magyar uralkodó osztályok a kiegyezésben alkalmas eszközt találtak mindama engedmények visszacsinálására, melyeket a forradalom alatt, majd meg a centralizáció német reakció idején kénytelenek voltak ez ország nemzetiségeinek adni. S bár Deák és Eötvös nemes és messzelátó szelleme a kiegyezést nem a magyar sovinizmus megerősítésére tervezte, sőt azt mindjárt megkötése után egybekapcsolta egy mélyen demokratikus és humánusan igazságos nemzetiségi törvény megalkotásával: a dolgok logikája ismét erősebbnek bizonyult, mint néhány kiváltságos elme célkitűzése és a Tisza Kálmánnal uralomra jutott reakciós junkerpolitika a kiegyezést egyre inkább olyan alkotmánybiztosítéknak tekintette, mely a nemzetiségi népet örökös kiskorúságban tartja, a nemzetiségi középosztályt pedig, mint megbízhatatlan irredentista elemet, tartósan kirekeszti az állami hatalomból és a vármegyei szinекurákból „a megbízható, hazafias, nemzetfenntartó“ elemek, értsd a nagybirtok s főleg a gazdaságilag lehanyaglott nemesi közép-birtok, a dzsentri és plutokrata meg intellektuel szövetségesei számára.

Ezt a helyzetet természetesen csak egy nagyon reakciós, erőszakos és korrump választójoggal és adminisztrációval lehetett fenntartani és megszületett az az elmélet, hogy a magyarság és a dualizmus sorsa elválaszthatatlanul egybe van kapcsolva a régi elavult alkotmány, a cenzusos választójog, a nyílt szavazás és a vármegyei álkormányzat fenntartásával. A dualizmus és a politikai reakció szövetsége egyre nyilvánvalóbbá vált, míg a függetlenségi gondolat mindig kontaktust keresett az ország demokratikus átalakítására irányuló törekvésekkel, sőt a nemzetiségi aspirációk felkarolásával is. (Kossuth, Irányi, Mocsáry.) Ámde a nagybirtokos ideológia később a függetlenségi pártot is annyira uralmába

kerítette, hogy a régi komoly függetlenségi politika merő sovíniszta, demagóg jelszópolitikába ment át egyidejűleg a demokratikus követelések szegreakasztásával s a nemzetiségek gyűlölködő terrorizálásával. (Polónyi, Bartha Miklós, Apponyi.)

Az utolsó negyedszázad fejlődése azonban lényeges változást hozott létre Magyarországon. A szocializmus rendkívüli hódításokat tett nemcsak az ipari munkásság, de a szellemi proletariátus körében is. A függetlenségi páit egy része visszatért demokratikus tradícióihoz. A polgárság széles körei felszabadultak a feudalizmus régi ideológiai nyomása alól és megértették, hogy az ő sorsuk javulása nem a régi történelmi rétegek kegyeitől, hanem az ország produktív erőinek fokozásától függ. A klerikális néppártban egyre több törekvés mutatkozik arra, hogy egy modern keresztényszociális párttá alakuljon, mely a német centrum mintájára közvetlen összekötésbe jusson az ország vallásos, de demokratikus paraszti rétegeivel. Ha lassan is, de fejlődőben van egy nemzetiségi kispolgár- és szellemi középosztály, mely részt követel magának az állami és a községi élet minden terén. Mindezen új osztályoknak és rétegeknek főkövetelésévé az *általános választójog*, a parlament demokratizálása lett, amely közös harci jelszó alatt természetesen a legkülönbözőbb tendenciák jelennek, de amely elsősorban mégis egyetemes tiltakozást jelent az ország mai oligarchikus szerkezte ellen.

Az ország demokratizálásáért megindult ez a küzdelem közvetlenül nem irányul a dualizmus rendszerének megváltoztatására. Mégis közvetett hatásaiban csak eme szerkezet meglazítására vezethet a következő okokból:

1. A dualizmus legfőbb támaszai nagyrészt ugyanazok az elemek, melyek az általános választójog elkeseredett ellenfelei, míg a parlament demokratizálását követelő rétegek vagy nyílt ellenségei a dualista alkotmánynak, vagy legalább is teljes érzelmi közömbösséggel állanak vele szemben.

2. Minél inkább demokratizálódik az ország közvéleménye, annál inkább diszkreditálódik az a régi politika, mely a *divide et impera* elvével akar kormányozni s mely nem látja be egy oly eljárás erkölcstelenségét, sőt eszélytelenségét, mely egyes népek szupremáciáját a többiek rovására akarja fenntartani.

3. Minél inkább szervezkednek és politikai befolyáshoz

jutnak az ország nemzetiségei, annál kevésbé lesznek hajlandók elviselni egy oly rendszer uralmát, mely őket másodrangú polgárokká degradálja, szomszédos fajrokonait pedig meggátolja abban, hogy kiépítsék nemzeti létük előfeltételeit.

Ebben az értelemben antidualista az az egész új Magyarország, mely az általános választójog segítségével az országot demokratizálni akarja; míg mindazoknak az elemeknek politikáját, melyek a régi merev 67-es rétegekből újabban politikai kompromisszumok folytán csatlakoztak a parlament demokratizálására irányuló mozgalomhoz, oly nyilvánvaló *contre coeur* hangulat jellemzi az igazi demokrácia célkitűzéseivel szemben, hogy egész törekvésüket az az örkös — fából vaskarika — dilemmájuk jellemzi: Hogyan lehetne az országot úgy demokratizálni, hogy a nemzetiségi tömegeknek és az agrárproletariátusnak mai kiskorú állapota, melyet ők a magyarság uralmának neveznek, változatlanul fenntartható legyen. (Még a különben elég liberális Yázsonyi-féle törvényjavaslatban is — úgy a törvény rendelkezéseiben, mint indokolásában lépten-nyomon kiütközik ez a törekvés, mely a bizottsági tárgyalások folyamán még jobban kiélestedt és leplezetlenül hangsúlyoztatott.) Ezzel szemben a magyar demokrácia legszélesebb köreiben, a proletariátusban és a dolgozó polgárságban napról-napra élesebben domborodik ki az a meggyőződés, hogy ehhez az úgynevezett „magyar uralomhoz“ neki semmi köze sincs, mert az oligarchikus parlament, az oligarchikus önkormányzat, a sovinszta kultúrpolitika nemcsak a nemzetiségi tömegeket akadályozza meg fejlődésükben, de a magyarság legszélesebb rétegeit is.

Mindezek a tömegezők, melyek napról-napra erősebbek és szervezettebbek lesznek vagy kifejezetten dualizmuseilenesek, vagy olyanok, amelyekre nézve ama régi dogma, hogy a magyarság sorsa a dualista alkotmánytól függ, szent tabu jellegét elvesztette.

Ugyancsak a dualizmus ellen dolgoznak ama változások is, melyek Horvát-Szlavonország közéletében mentek végbe. Nemcsak a meg-megújuló magyarosító politika mondott ott kudarcot, nemcsak a horvátokra támaszkodó szerbellenes kormányzás végződött teljes fiaskóval, mint az azt megelőző szerbbarát horvátellenes rendszer, nemcsak azok a törekvések váltak lehetetlenné, melyek a Deák-féle home-rület különböző

ürügyek alatt megszorítani szeretnék: de maga az egész magyar-horvát kiegyezés alapjaiban ingott meg azáltal, hogy a délszlávság a maga hét-nyolc részre tagoltságát fejlődése olyan nyomasztó béklyójának érzi, melynek lerázása nélkül jövő haladását biztosítani nem képes. A horvát alkotmány demokratizálása a délszláv egységtörekvéseket kétségtelenül meg fogja erősíteni, melyekkel szemben csak abszolút kormányzás képzelhető el.

A Balkán-félszigeten végbement átalakulások is interferencia hatásaikkal a Monarchia dualista szerkezete ellen irányulnak. Mi volt az oka annak, hogy az a Szerbia, mely minden geográfiai, gazdasági és etnográfiai szálával Monarchiánkra volna ráutalva, az ádáz gyűlölet és a forradalmi aknamunka állapotába jutott vele szemben? Bármily nagy jelentőséget tulajdonítson is valaki a délszlávság ortodox része pánszláv érzelmeinek és az orosz diplomácia rendszeres propagandájának e szolidaritás ápolásában és fűtésében, valamint a szerb dinasztia aggodalmainak, mely egy túlságosan erős centripetális tendenciát a Monarchia felé nem szívesen látott volna: nem lehet tagadni, hogy ezen inkább szentimentális affinitásoknál sokkal reálisabbak lehettek volna az előbb említett kötelékek, ha a Monarchiában meg lett volna a kellő érzék és belátás, a kellő körültekintés és tapintat ezen hatalmas érdekközösség fejlesztésére.

Ámde a Monarchia dualista szerkezete épp azokat az osztályokat és rétegeket tette sorsa egyedüli intézőjévé, melyek értelmetlenül vagy politikai ellenszenvvel állottak minden olyan törekvéssel szemben, mely Monarchiánk és Szerbia viszonyát kimélyíteni és szorosabbá tenni akarta. A feudális nemesség ősi parasztiszonya képtelen volt bárminő igazi *Einfühlungba* jutni a szerb demokrácia mentalitásaival és igényeivel szemben. Ellenkezőleg, minden neki nem tetsző gazdasági vagy politikai mozgolódást könnyen a Monarchia elleni rosszindulatnak vagy merényletnek minősített. Ezt a lelki bizalmatlanságot azután végleg megmérgezte ama gazdasági érdekellentét, mely a Monarchia latifundistái és a szerb kisparasztok között kiélesedett, amely nemcsak a Monarchia népét és iparát károsította meg oly súlyosan a vámháborúban, de a Monarchia természetes presztízsét és békés expanzióját is visszaszorította a Balkánról a pánszláv befolyások javára. S hogy ez a szomorú tény nem írható kizárólag, vagy akár túlnyomó részben is a

szerb nép rovására, az elegendőképp kitűnik a múlt történetéből is, mely mutatja, hogy a Monarchia vezető körei hasonló meg nem értéssel avatkoztak be a balkánügyekbe akkor is, amikor a hivatalos politika szerb-barát és bolgárellenes volt. De nemcsak a külpolitika helytelen kezelése, de közvetlenül a Monarchia belpolitikája is, melyet a dualizmus még szorosabban determinált, lehetetlenné tette, hogy a Monarchia és Szerbia közötti viszony kielégítő legyen, mert épp a Monarchia horvát-szerb népeinek egyre növekedő elkeseredése, melyet mind nyomasztóbb policiális és abszolutisztikus rendszabályokkal nyomtak el, azt eredményezte, hogy a Monarchia délszlávságának mind szélesebb tömegei sorsuk javulását csak a Monarchia mai szerkezetének megtörésétől remélhették. Ugyancsak ez a megmérgezett belpolitika élezte ki az erdélyi román kérdést, dacára annak, hogy a magyarországi román nép szociális és kulturális állapota kedvezőbb volt, mint az a helyzet, melyet a román királyság korrump feudalizmusa a saját parasztjai számára teremtett.

E hiányos vázlat is elegendően mutatja tehát, hogy a nyomatékos okok egész komplexuma követeli a dualista alkotmány likvidálását, ha a Monarchiát és a Balkánt a faji és nemzetiségi harcok gyűlöletes káoszából az európai kultúra békés és szilárd tartozékaivá akarjuk tenni.

IV.

Törekvések és alapelvek a Monarchia problémájának megoldására.

De milyen volna ez az új alkotmány, mely a dualizmust kiküszöbölve, alkalmas volna mindama feladatok megoldására, melyekről az imént beszéltünk?

Ez a kérdés tényleg a Monarchia alapproblémájának tekinthető s egyre nagyobb erővel nyomul előtérbe azóta, hogy a Monarchia népei a középkor politikai aléltóságából mind teljesebb öntudatra jutnak. Ha majd a felelős államférfiak, majd a nép köréből alulról felmerült reformterveket vizsgáljuk, a következő három alapvető koncepcióra bukkanunk:

1. Oly törekvésekre, melyek a nemzetiségi elvet mereven keresztülvinni akarják. A Monarchia *a benne élő népek etnográfiai hovatartozósága szerint* volna egy egységes szövetséges

államon belül autonóm államokra bontandó. Ez a terv már a kremsieri országgyűlésen felmerült s legszélsőségesebb kifejtését találta a román Popovici, majd Richard Ckarmatz munkájában.

2. Oly törekvésekre, melyek a történelempolitikai individualitásokhoz ragaszkodva, eme történelmi keretek konzerválásával akarnák az új rendet felépíteni. Ezt az elméletet báró Eötvös József állította fel s különösen cseh írók és publicisták részéről talált felkarolásra.

3. Oly törekvésekre, melyek a mai történelmi keretek építésben tartásával a vallási mintájára kiépített nemzetiségi autonómiában keresik a kérdések megoldását. Ezt az eszmét tudtommal először Kossuth Lajos vetette fel,¹ de legátgondol-

¹ 1851. alkotmányterve kommentárában rendkívüli világossággal domborítja ki e koncepció alapelveit:

„Valamint a vallás, a nemzetiség is társas érdek. Ehhez, mint amahoz az államnak, mint ilyennek, semmi köze. Az alkotmány biztosítván az egyesülhetés jogát, a polgároknak szabad nemzetiségi mint egyéb érdekeik védelme és fejlesztése végett egyesülni s egyesületeket szervezni községenként, megyénként, országosan épp úgy, mint a protestánsok vallásos érdekeik tekintetéből egyesülvők községek, megyék, kerületek szerint s az ágostai hiten lévők országosan is. De miképen ezen vallásos társulatok, a nemzetiségbeliek sem követelhetnek területi hatóságot polgári tekintetben, hanem szorítkozni fognak nemzetiségi érdekeik ápolására. E szempontból azonban teljes rendelkezési szabadsággal birandanak, választhatnak főnököket, kiket tetszés szerinti címmel felruházhatnak, valamint a vallási társulatok választhatnak elnököket, híván azokat patriarchák, metropoliták, érsekek, püspökök, superintendenseknek, felügyelők, gondnokoknak vagy akárhogyan. Tarthatnak gyűléseket és hozhatnak határozatokat az alkotmány és törvény korlátain belül s az állam nem igényelhet egyebet, mint azt, hogy ezen gyűlések nyilvánosak legyenek. Ez elv úgy fog alkalmaztatni a magyar, mint a többi nemzetiségre, egyiknek sem lesz legkisebb kiváltsága s a kormány mint ilyen, egyiket sem fogja pártfogolni a többinek vagy valamelyiknek a rovására. Mennyiben pedig a kormánynak, országgyűlésnek, megyének, községnek hivatalos nyelvre van szüksége, a részben a főntebbi elv akképen fogja alkalmaztatni, miszerint mindenhol a többség fogja elhatározni, micsoda nyelven vitessenek a küzügyek, a kisebbségnek joga sértetlen hagyatván. Valamely megyének gyűlése például elhatározza, hogy a folyó évben román, vagy szláv, vagy szerb, vagy német, vagy magyar nyelven fogja vezetni a közdolgokat, azért a többi másajku polgároknak joguk lesz a maguk nyelvén nemcsak folya-
modni, törvényszék előtt perlekedni, de a gyűlésekben is szólni.

tabb és legtudományosabb kifejtésre a Karl Renner munkáiban talált.

Véleményem szerint a három terv egyike sem vezetne megnyugtató megoldásokhoz. Vizsgáljuk meg őket kissé közelebbről:

ad 1. Ez a terv, mely voltaképen az entente mai formulájával egybeesik, túlságos és aránytalan jelentőséget tulajdonít a nemzetiségeknek a geográfiai, gazdasági és kulturális egyiivétartozás rovására. A nemzetiségj elv mechanikai keresztülvitele gyakran életképes s részeiben egymásra utalt cgyeségeket bontana meg, sőt igen gyakran még azt sem érné el, hogy teljesen egységes nemzetiségi területet hozna létre, hanem többnyire csak egy elégedetlen nemzetiségi minoritást egy másikkal helyettesítene. Ezt a meggondolást egy példával fogom illusztrálni. Fogadjuk el a magyarországi nemzetiségi kérdések megoldásánál kiindulási pontnak azt az elvet, hogy minden terület, melyen a népességnek több mint 75%-a egyetlen nemzetiséghez tartozik, homogén, egynyelvű telepterületnek tekintendő s mint ilyen, amaz országhoz csatolandó, mely az illető nemzetiség legnagyobb tömegeit foglalja magában. (Ez ellen az elv ellen sok szempontot lehetne érvényesíteni. Rá lehetne mutatni arra, hogy még egy 25%-nál kisebb nemzetiségi minoritás is olykor nagyobb bonyodalmak forrása lehet — ha kitudurában és nemzeti öntudatban a többségnél jelentékenyebb —, mint aminőt az eddigü állapot eredményezett. Figyelmeztetni lehetne arra, hogy a régi telepterület ilyen erőszakos amputálása nagy gazdasági zavarokra vezethet, évszázados összeköttetések és érintkezési utak hirtelen felborításával. Bizonyítani lehetne, hogy nem egyszer a nemzetiségi különbségek dacára az illető területen egy reális kulturális, vagy legalább is alkalmazkodási szolidaritás, bizonyos érzelmi egység létezik, melynek

A kormány pedig a hivatalos magyar nyelvhez, ha a megye, melyhez intézi rendeletét, más nyelvet fogadott el hivatalosnak, e nyelven szerkesztett fordítást tartozik mellékelni közleményéhez, valamint a megye hasonló módot fog követni a kebelében levő községekkel érintkezésében. Így viszont a megye, ha hivatalos nyelve nem a magyar, fordítást kapcsoland a kormányhoz intézett jelentéséhez. A törvények pedig az országban divatozó valamennyi nyelvre lefordítatván, az illető nyelveken is ki fognak hirdettetni.“ (Kónyi: *Deák Ferenc beszédei*. V. kötet 38 1.)

ilyen durva megbolygatása magára az elszakadó nemzetiségre is veszélyeket rejt magában. Ennek dacára fogadjuk el kiindulási pontul ezt a megoldást.) Ezen elv alapján a szűkebb értelemben vett Magyarországból négy vármegye kerek számban 400.000 lakossal kerülne Csehországhoz a 2 millió magyarországi tótból és négy vármegye kerek számban 700.000 lakossal kerülne Komániához a 3 millió magyarországi románból. Világos, hogy az ilyen „megoldás“ nem jelentené e kérdés valódi elintézését. Ha pedig a nemzetiségi elvet még tovább akarnók forszírozni, nemcsak egyre nagyobb nemzetiségi minoritásokat kapnánk, melyek eme megoldás ellen tiltakoznának, hanem a perifériákról a centrum felé haladva, egyre inkább olyan területeket amputálnának le az anyaországból, melyeknek vele közös anyagi és szellemi vérkeringése van. És ezt a helyzetet még az sem orvosolná, ha az amputált rész továbbra is vámunióban maradna az egykori anyaországgal, hisz a vámuniónál is létezik egy bensőségesebb gazdasági kapocs és ez épp a teljes politikai és közgazdasági egység. Hogy ollóval milyen lehetetlen volna a népek önrendelkezési jogának kérdését megoldani, ezt eléggé bizonyítja a következő pár adat: A magyarországi románság több mint egyharmada, több mint egymillió ember olyan megyékben él, ahol kisebbséget alkot, úgyszintén a tótoknak több mint egyharmada, közel 800.000 ember; az egész szerbhorvát nép (a tulajdonképeni Magyarországon) az összes általa lakott megyékben mint kisebbség él, éppúgy a ruténség is, valamint a németség is, két megyétől eltekintve, ahol gyenge többséget képez. Pedig a németség száma közel kétfélmillióra rúg, csak mintegy 40.000-rel marad alul a tótok számarányán. Nem akarnak-e az ő számukra is külön államiságot követelni a nemzetiségi elv fanatikusai?

Ha pedig valaki úgy akarná emez okfejtés erejét meggyengíteni, hogy a vármegyei beosztást mesterkéltnek állítaná, mely nem tükrözi híven vissza az egyes népek igazi elosztását, akkor utalnánk a Balogh Pálnak községenként végzett számításaira, melyek szerint

4718 magyar többségű községből	egynyelvű	csak	2508	volt
2981 román	„	„	„	„
2711 tót	„	„	„	„
1114 német	„	„	„	„
149 szerb többségű községből	egy se	volt.		

Ha pedig valaki azt vetné ellen, hogy ez a statisztika már minden apró-cseprő idegennyelvű spóra által tarkított községet, mint két- vagy többnyelvűt igyekszik kimutatni, arra hivatkoznánk, hogy Balogh külön számbavette a 10%-nál

a magyar többségű községek közül		686-ot
a roman	>	714-et
a tót	»	523-at
a német	»	51.1-et
a szerb	»	86-ot ²

nagyobb kisebbségeket is s ilyeneket talált »

Ugyanezt az igazságot bizonyítja egy tót nemzetiségi s erős nemzeti érzéstől áthatott írónak, Stodola Emilnek számítása is, aki egységes nyelvterületet akart a magyarországi tótok számára kikerekíteni s ebben a fáradozásában olyan eredményekre jutott, melyekre, joggal jegyezhetette meg egy magyar kritikusa — akik különben minden sovíniszta politika elvi ellensége —, hogy ilyen alapon Svájcot is egy nyelvű telepterületnek lehetne tekinteni.³ Már pedig a tótság telepterületei viszonylag a legzártabbak s legegységesebbek Magyarországon.

Szóval az államalkotó olló sehol sem vezet megnyugtató eredményekre.

Valóban a nemzetiségi elvnek ez a mechanikai keresztülvitele semmi egyéb, mint a régi *Großösterreich* koncepciónak a változott viszonyokra való alkalmazása s célja a németiség mai hegemoniájának változatlan fenntartása. Elég csak egy tekintetet vetni a Popovici által tizenöt államra bontott Monarchiára, vagy a Richard Charmatz által szintén tizenöt államra szabott Ausztriára, hogy észrevegyük e tervek alaptörekvését, mely a Bach-Schmerling-kofficepció folytatása volna — természetesen számolva az azóta kifejlett demokratikus és nemzetiségi erőkkel. Világos, hogy az új „szövetséges államnak“ e tervek által körülhatárolt tizenöt rész állama nem állam sem *geográfiai, sem történelmi, sem gazdasági tekintetben*, hanem teljesen önkényesen kiszakított földdarabok a nemzetiségi elv alapján. Világos, hogy ezek a kiállózott, organikus nemzeti léttel nem bíró, komo-

² *A népfajok Magyarországon. 1902. 948 l.*

³ Braun Róbert: Egy cseh lap a *Huszádik Század*-ról. (*Huszádik Század*, 1918 február.)

lyabb gazdasági és kulturális feladatokat megvalósítani nem képes nagyobb és kisebb „államok“ voltaképp csak lehetőleg homogénnyelvű kerületbeosztások volnának, de bárminő érdemleges gazdasági vagy politikai szintézis számukra csak az összállamtól jöhetne, melynek egyedül volna reális létezése. Világos, hogy egy ilyen terv csak egy olyan politikai légkörben születhetett meg, mely a nemzeti államiságban nem lát egyebet, mint az összállamot zavaró helyi, elavult partikularizmust s amelynek számára Csehország, vagy Magyarország, vagy Lengyelország nem jelent más értéket vagy realitást, mint Vorarlberg vagy Bukovina, vagy Isztria vagy egyéb feudális vagy bürokratikus alkotás. A Monarchiának ilyen, a történeti öntudatot, a gazdasági egymásrautaltságot és a geográfiai összetartozást semmibe sem vevő atomizálása nyilvánvalóan csak annak a hatalmi szervezetnek válhatnék javára, mely a nemzetiségi vegyi bomlásnak emez állapotában egyedül maradna erős és egységes: a német katonai és bürokratikus szervezetnek. Az ilyen államalakulás nem volna *Bundesstaat*, hanem egységes állam tarka-barka, önálló létre képtelen etnográfiai autonómiákkal. Az igazi nemzeti aspirációkat, a Monarchia valóban alapvető problémáit ezek az alchimista lombikokban előállított államembriók nem oldanák meg, de még a szorosan vett nemzetiségi kérdést sem, mivel *sem Popovici, sem Charmatz nem képesek olyan területbeosztást ajánlani* — dacára, hogy államalkotó ollójukat semmiféle nemzeti, gazdasági vagy geográfiai „előítélet“ nem mérsékli —, *amely legalább teljesen homogén nemzetiségű adminisztratív köröket volna képes létrehozni*. A Monarchia robusztus amputációja után is megmaradna a szorosan vett nemzetiségi probléma, melynek megoldására Popovici és Charmatz is új alkotmánygaranciákat vesznek fel a szövetséges állam alkotmányába. Vagyis ez az egész terv a nemzetiségi elvnek éppoly merev, a történelmi múlt és az adott helyzet realitásaival nem számoló alkalmazása, mint amilyen utópisztikus koncepció — mint mindjárt látni fogjuk — a „történelem-politikai individualitások“ tana, ha azt nem a tényleges élet szükségletei szerint mérlegeljük.

ad 2. Eötvös elmélete, mely a történelmi magyar álláspont igazolására irányult, épp az állami egybetartozás amaz elemeit hangsúlyozza, melyek a pusztá nyelvi egységnél fon-

tosabbak és alapvetőbbek. A geográfiai, gazdasági és kulturális egymásrautaltság döntőbb lehet, mint a puszta nemzetiségi rokonság. Az igazi állam nem valami mechanikai halmozat, hanem organikus egység: azt nyelvek szerint részekre törni akarni, nem egyszer a haladás érzékeny visszavetésével volna egyértelmű.

Eötvös alapgondolata kétségtelenül helytálló s hogy az emberek széles tömegei magukra nézve olykor a természetes és életképes államkereteket is súlyos teherként érzik, annak egyedüli oka ezen államok reakciós alkotmánya, mely a nemzetiségi kisebbségeket az uralkodó nemzet elnyomó és asszimilációs politikájának kiszolgáltatja. Ellenben ott, ahol az igazi demokrácia szellemében elégitik ki a különböző nemzetiségek jogos igényeit (Belgium, Svájc), nem tapasztalunk elszakadási törekvéseket az államtól, még akkor sem, ha az államkeret viszonylag új és mesterkéltséggel s nemzetiségei hatalmas fajrokon nemzeti államok, sőt világállamok szomszédságában élnek. (Belgiumban nem mutatkoztak komoly irredenta törekvések sem Franciaország, sem Németország, sem Hollandia irányában.)

Eme helyes alapvetése dacára, Eötvös tana ama veszélyt rejti magában, hogy könnyen felhasználható reakciós, a fejlődést megakasztó magyarázatokra, mert az adott esetben igen nehéz eldönteni, hogy melyik államalakulat valóban természetes és életképes, melyik puszta dinasztikus-militarisztikus tákolmány, mely lehetetlenné teszi új, természetes és életképes államtömörülések kialakulását.

A kérdés elvi eldöntésére ugyan nem volna nehéz egy helyes alapelveket felállítani és azt mondani, hogy egy államalakulat akkor tartandó fenn, illetőleg akkor bontandó fel, ha működési területén így vagy amúgy biztosítható a szellemi és gazdasági produktivitás, valamint az erkölcsi szabadság optimum állapota az emberi fejlődés szempontjából. Ámde minden fennálló államalakulat és minden új állami létre törekvő nemzetiség a maga részére fogja vindikálni ezt a kritériumot s tényleg a háborús összeütközések legmélyebb oka, hogy hiányzik megfelelő fórum az ilyen államfejlődési igények eldöntésére. Mégis a Monarchia és a Balkán új rendjének megállapításánál a politikai művészet ideális mértéke csak az lehet: miként lehet ezen a területen a szellemi és az anyagi produktivitás legmagasabb fokát elérni, számolva a ma

adott erkölcsi, kulturális és történeti lehetőségekkel. Óvakodni kell tehát úgy túlbecsülni, mint lebecsülni a nyelvi faktor fontosságát s igyekezni kell gondosan megállapítani, hogy a mai történeti alakulatokban mi a reális, fejlődéstani erő s mi a puszta patrimoniális-dinasztikus csökevény?

Eötvös József elmélete élő valóság volt Magyarország szempontjából, mely reális, történelmi, geográfiai s gazdasági egység, helyes kulcs a cseh fejlődés megértése is, de kritika és válogatás nélkül az egész Monarchiára alkalmazva csak abszurd eredményekre vezethetett volna. S hogy ebben a megállapításban nem valami magyar elfogultság vezet, azt eléggé bizonyítja Louis Eisenmann-nak az objektív és éleslátású francia megfigyelőnek következő Ítélete: „A történelem-politikai individualitás tény volt Magyarországra nézve, de puszta szó a cislajtai Ausztriára. Erős optimizmus vagy különös naivitás kellett annak elhívésére, hogy a szavak és az elvek puszta ereje folytán Vorarlberg diétája — mihelyt egyszer proklamálva lesz a jogok egyenlősége a Monarchia historico-politikus egyéniségei között — egyenlő leend tekintélyben és befolyásban Magyarország diétájával.“

ad 3. Az állam-közjogi kérdésnek eme normális időkben szinte legyőzhetetlen hatalmi komplikációja indította különböző időben és körülmény ok között Kossuth Lajost és Kari Rennert egy olyan megoldás keresésére, mely az adott állami keretek megbolygatása nélkül oldaná meg a nemzetiségi kérdést. Kossuth Lajos, mint látni fogjuk, tisztán látta a szox'osan vett nemzetiségi kérdés mellett az államalakulási problémákat s ha ma élne, bizonyára tekintetbe is venné azokat rendkívüli biztos történelmi intuíciójával. Renner azonban túlságosan absztrakt logikával nagyon is leegyszerűsítette a problémákat. Éleselméjű tervének két nagy akadálya van. Az egyik, hogy lebecsüli az államalakulási törekvések elementáris erejét ott, hol azoknak reális előfeltételei: alkalmas földterület, homogén és kulturerős nemzet, a történelmi öntudat kontinuitása tényleg fennforognak. Hiába adna „nemzeti autonómiát“ a hat délszláv ország mindegyikében, hiába a három lengyel ország mindegyikében, hiába külön Csehországban, Morvában és Sziléziában: továbbra is fennmaradna, sőt fokozódnék az a törekvés, mely a nyelvben, tradíciókban, kultúrában egységes népeket politikailag is közös államiságba igyekszik tömöríteni a nemzeti lét összes feladatai érdekében. Ez a terv talán meg-

oldaná a szorosán vett nemzetiségi kérdést, de semmi esetre sem intéznél el az államembrióknak teljes államiság felé való gravitációját.

De van a tervnek egy másik nehézsége, még pedig a szorosán vett nemzetiségi probléma terén is: az jól kielégíthetné a szorosán vett kulturális igényeket, miként a vallási autonómia a szorosán vett vallásiakat, de alkalmazása a bírósági és közigazgatási területre, mely pedig a nemzetiségi kisebbségek szempontjából nem kevésbé fontos, mint a kulturális szféra, gyakorlatilag csaknem épp úgy felborítaná a régi állami kereteket, mint az új államiságok megszervezése.⁴

Ezekből a megfontolásokból a következő három alapelvet vonom le ama probléma megoldásának vezető szempontjául, mely minket foglalkoztat:

1. Biztosítani kell az életképes nemzeti államiságok kialakulásának lehetőségeit.

2. Biztosítani kell a nemzetiségi kisebbségek hatékony védelmét a nemzeti államokon belül.

3. Biztosítani kell az új államok olyan organikus kooperációját, mely újabb összeütközéseket lehetetlenné tesz úgy közöttük, mint nemzetiségeik között.

V.

A Monarchia mai kereteiben az új egyensúly nem teremthető meg.

Emez elvek alkalmazásával minő volna a Monarchia népeinek új alkotmánya?

A Monarchiának öt oly nemzete van, mely mindenben megfelel a történet-politikai individualitás kritériumainak: a magyar, a német, a lengyel, a cseh és a horvát-szerb. Mind-egyiknél megvan a többé-kevésbé zárt telepterület, elegendő számú és kulturális sídyu népesség önálló nemzeti lét folytatására, a történelmi öntudat kontinuitása.

Az egyes államok területeinek megszabásánál a lehetőségig figyelembe veendő a történelmi keretek, a szilárd geográfiai határok, a gazdasági egymásrautaltság. Emellett arra kell töre-

⁴ Ezeket a szempontokat még tüzetesebben világítom meg e dolgozat utolsó fejezetében.

kedni, hogy az illető nemzet a maga területén lehetőleg kompakt többségben maradjon s ott, ahol nyomósabb érdekek nem kívánják, ne terheltezzék meg túlnagy nemzetiségi kisebbségek által.

E feladatokat csakis a történelmi múlt s a jelen gazdasági és etnográfiai adottságok alapos ismerői oldhatnak meg megnyugtatóan és a részletekben is. Nekünk itt nem lehet célunk utópisztikus határkiigazításokat csinálni, csak egy lehető új egyensúlyállapot körvonalait akarjuk megrajzolni.

Az öt nemzet elhelyezkedése körülbelül a következő volna a Habsburg-monarchia *mai keretében*. (A háború által teremtett új helyzet következményeit a terv szempontjából a következő fejezetekben fogjuk levonni.)

1. *Magyarország*, Horvát-Szlavonországok nélkül úgy történelmileg, mint geográfiaikig, mint gazdaságilag szilárd és megbonthatatlan egységet alkot. A magyarság természetes gazdasági és kulturális hegemoniája itt képes volna zavartalan és eredményes kooperációt létesíteni az ország többi nemzetiségeivel, ha szakít a feudalizmus esztelen asszimilációs politikájával! Látni fogjuk, hogy a tervezett új alkotmány egy ilyen változás minden garanciáját magában fogja hordani.

2. *Ausztria*, az osztrák örökös tartományok német történelmi magja. (Alsó- és Felső-Ausztria, Tirol, Stiria és Karintia.) Az osztrák-németek helyzete számra nézve nem vezető ugyan, de oly nagy kulturális és gazdasági erőt képviselnek s oly fontos közvetítő feladatot vannak hivatva teljesíteni a Monarchia északi és déli szlávjai között egyrészt, a Németbirodalommal másrészt, hogy szerepe az új államszövetségben akkor is jelentékeny lesz, ha elveszíti hegemoniájának azt a részét, mely immár nem felel meg a tényleges gazdasági és kulturális erőviszonyoknak.

3. *Csehország*, Vencel koronája országaiból. A számra nagyon tekintélyes, gazdasági és kultúrerőben pedig még mindig vezető német kisebbség legmesszebbmenő kielégítése az új közjogi kereten belül az új államszövetség egyik legfontosabb problémája lesz, de a cseh nemzeti igények kielégítésével nem lesz többé semmi akadálya annak, hogy a német kisebbség által követelt adminisztratív kettéosztás tényleg megvalósítható legyen.

4. *Lengyelország*. A mai Galicia 4,500.000 lengyelével és 3,700.000 rutén lakosságával teljesen alkalmatlan a történelmi

lengyel nemzet jogos igényeinek kielégítésére. A ruténok által követelt bifurkáció Nyugat- és Kelet-Galicia között sem oldana meg semmit. Így sem jutnánk életképes államalakulatokhoz, hanem egy minden eddiginél veszedelmesebb lengyel és orosz irredentát hívnánk életre. Ez a kérdés a Monarchia mai határai között nem oldható meg. Csak a háború teremtette új helyzet vezethet megnyugtató megoldásra, miről a következő fejezetben fogunk szólni.

5. *Illyria*. E néven volnának összefoglalhatók a délszlávság telepterületei, melyek immár véglegesen eljutottak teljes nemzeti szolidaritásuk tudatára. Ez alakulás kulturális fókusza Horvát-Szlavon-Dalmátország volna, melyhez Krajna, továbbá Isztria és Stájerország szláv területei és Bosznia-Hercegovina volna csatolandó. Ez az új alakulat — okos külkereskedelmi és nemzetközi politika mellett — ugyan életképes volna, de a délszlávság öntudata ma már oly erős, hogy a Monarchián kívüli szerbség törzse immár elválaszthatatlanul összefügg a Monarchián belüli délszlávság problémájával. E vonatkozásról szintén a következő fejezetben lesz szó.

VI.

A Monarchia jövője s a háború által teremtett új helyzet.

Látjuk, hogy a Monarchia új alkotmány szervezési problémáját nem is lehetett volna a háború előtt megoldani. Úgy a lengyel-, mint a délszláv-kérdés még nem volt érett a megoldásra. Fejlődéstörténeti szempontból nézve, a háborúnak legnagyobb eredménye éppen az, hogy a lengyel és a délszláv területeken *tabula rasa*-t csinált. S immár nincs semmi akadálya annak, hogy a történelmileg, gazdaságilag és kultúrában összetartozó lengyel és délszláv területek egyesítenek s ezáltal megnyugtatólag befejeztessék egy folyamat, mely — ha az egységesítés nem történik meg — Európa békéjének továbbra is Achilles sarka marad.

Galicia és Orosz-Lengyelország egyesítéséből egy szilárd alapokon nyugvó, körülbelül 200.000 km^2 területen 20—21 millió lakost számláló állam jönne létre, hol a lengyelégnek elegendő számbeli fölénye volna (körülbelül 14 millió), nem is beszélve igen jelentékeny kulturális, gazdasági és történeti

előnyeiről. Egész kétségtelen, hogy ez az alakulat, mely a Balti-tenger felé könnyen kikötőhöz juttatható, mindazt kielégítené, ami a lengyel államalakulási törekvésben fontos és lényeges. Az új nemzettest előnyei olyan nagyok és szembeötlők volnának, hogy ezzel szemben a lengyelség utógondolat nélkül lemondhatna németbirodalmi részeiről, melyekről a mai Németország sem stratégiai, sem gazdasági szempontból alig volna hajlandó lemondani s melyekben a német kultúra olyan hódításokat tett, hogy azok többé alig volnának visszacsinálhatók. Az új lengyel állam — ha felállítását egyidejűleg egy okosabb és megértőbb nemzetiségi politika kísérné a Németbirodalomban a lengyel diaszpórával szemben — véglegesen megoldaná a lengyel-kérdést s csatlakozása a dunai konföderációhoz, mint látni fogjuk, éppúgy megfelelné a lengyel fejlődés belső logikájának, mint az európai béke szükségleteinek.

Ami most már a *rutén kisebbség* sorsát illeti az új alakulattal szemben, az kétféleképen volna biztosítható. Ha a független Ukrajna csakugyan állandósul, akkor neki volnának átengedhetők Kelet-Galicia zárt rutén telepterületei ama méltányos koncessziók fejében, melyeket Oroszország a felállítandó lengyel állam érdekében tenni fog. A lengyel állam nem veszítene sokat 2—3 millió rutén eltávozásával, akikre a nagy ukrajnai állam különben is olyan vonzóerőt gyakorolna, hogy az új lengyel államiság nehéz helyzetbe juthatna vele szemben. Ha azonban egy ilyen megoldás akár lengyel, akár rutén szempontból nem bizonyulna keresztülvihetőnek, semmi akadálya sem volna annak, hogy a rutén telepterületnek külön autonómia adassék, például oly formában, ahogyan jelenleg a Társországok Magyarországhoz állanak.

A *délszláv-kérdés* megnyugtató megoldása szintén csak ugyanezen alapelvek szerint volna elképzelhető. Az új Illyriának magában kellene foglalnia az összes horvát, szerb és szlovén területeket. A mai Horvát-Szlavonország, Dalmácia, Isztria, Bosznia-Hercegovina s a zárt szlovén telepterületek, valamint a mai Szerbia és Montenegró egyesítéséből egy kompakt, életerős, körülbelül 170.000 *km*²-en közel 10 millió lelket számláló államiság jönne létre. A macedón területeknek méltányos felosztása közte és Bulgária között az új államot még jobban erősítené s egyben méregfogait is

kihúzná a ma annyira elkeseredett szerb-bolgár antagonizmusnak. Az új államiság népének kisebbik fele tartoznék ugyan a róm. katolikus egyházhoz, de e rész kultúrája annyival régibb és intenzívebb s egyáltalán az egész szerb-horvát terület gazdaságilag és kultúrában annyira Közép-Európától függ, hogy az új Illyria sokkal inkább nyugati keresztény, semmint bizánci képződmény volna, bár a dunai demokratikus konföderációban a nyugati és keleti kereszténység ellentéte nem játszana nagyobb szerepet, mint Nyugat- és Közép-Európában a katolicizmus és protestantizmus ellentéte. Az új délszláv állam, valószínűleg Szarajevóban centralizálva, *sub specie aeternitatis* megoldaná azt a kérdést, mely Európánkat felgyújtotta: többé mi akadály sem volna annak, hogy ez a zseniális és hatalmas temperamentumu nép szabadon fejleszthesse ki oly gazdag és változatos természeti kincseit a dunai szövetség és egész Európa legnagyobb javára.

Ez volna az egyedüli örök és megnyugtató megoldás: minden más csak *fortwursteln*, félrendszer szabály volna, felújítása és kiélesítése a délszlávok régi küzdelmeinek. Ugyanis egyrészt világos, hogy a délszláv-kérdésnek monarchiaellenes megoldása (*outside of the Monarchy*, miként Scotus Viator már jóval a háború előtt éleselméjűen jellemezte, rögtön rámutatva e megoldás hátrányaira), mely a Monarchia délszláv részeit elszakítaná, hogy azokat Belgráddal összefoglalja, elfogadhatatlan terv volna nemcsak a dunai népek, de Németország számára is, mivel egész Közép-Európát tengerétől fosztaná meg s a nyugati kulturabefolyásokat teljesen feláldozná a keletieknek. Másrészt az is nyilvánvaló, hogy az entente-nak gyakran hangoztatott követelése a független Szerbia, Montenegró és Albánia helyreállítása iránt, alapjában véve haladásellenes és reakciós program, mely csakis azért érthető és méltányolható, mivel általa azt az erkölcsi követelést akarják megvalósítani, mely az erőszak jóvátételére irányul. Ámde a népek életében nem a *restitutiv*, de a *fejlesztési igazságot* kell nézni. A déli szlávoknak nem a háború erőszaka a főbaja, hanem a háborúelőtti állapot. A déli szlávoknak nem a szenvedett erőszak jóvátétele a főtürekvése, hanem olyan állapotok létrehozása, melyek a régi statusquo helyén szabad fejlődési lehetőségeket biztosítanak a számára. És ehhez nem elég Szerbia helyreállítása, sőt tengerhez való segítése sem.

A Monarchiának részekre osztott délszlávjai és az új Szerbia között újra csak olyan folyamatok indulnának meg, melyeket a Monarchia magára nézve veszedelmeseknek tartana. Ezt a helyzetet még jobban elmérgesítené a két balkáni operett-államnak, Montenegrónak és Albániának további fenntartása, melyek kellő geográfiai, gazdasági és etnográfiai alap nélkül szükölködve, csak arra jók, hogy tehetségtelen dinasztiák és diplomaták fütsék a pusztá létük által táplált zavarokat és elégtelenségüket. Már a világháború előtt egyik cikkemben így jellemeztem ezt a „független Albániát“:

Ez az Albánia egyike a legképtelenebb és legfurcsább terveknek, melyet szepegő és mohó diplomaták valaha is kigondoltak. S minthogy Ausztria nem mondhatta nyíltan: én meg akarom fojtani a szerb kereskedelmet; s minthogy Olaszország sem mondhatta nyíltan: én az albán kikötőket magamnak akarom elharácsolni; s minthogy Ausztria és Olaszország együtt nem mondhatták nyíltan egymásnak: most nem bírok veled én drágalátos szövetségeselem, de csak várjunk, talán pár év múlva fordul a kocka és az albán falat kizárólag az enyém lesz — ők ehelyett a szemérmes diplomáciai műnyelvet alkalmazták és egy szép napon fölfedezték az albán hazát és az albán nemzetet; Ausztria és Itália egyszerre ideális lelkesedést érzett szívében a független Albánia iránt.

De hol volt ez a függetlenségre vágyó Albánia? Senki sem tudta, sem a térképen, sem az elméletben, sem gyakorlati követelésekben. Pozitív tény egyelőre csak az volt, hogy ez az albán terület a düledező Törökországnak legvéresebb és legelmaradottabb, legműveletlenebb és legbarbárabb darabja volt, valóságos középkori rablófészek az európai kultúra testében. Északon laza törzs és klánszervezet, délen néhány hatalmas feudális dinasztia, megközelíthetetlen hegyszakadékok zsványvilága; éhes pásztor-törzsek szakadatlan, véres viszálya, vendetta és nőrablás; a termékeny vidékeken nagy elnéptelenedés a primitív jobbágyrendszer következményeként; északon szlavizált muzulmánok, délen görög ortodoxok, teljes analfabetizmus, a dialektusok zavara, az albán nyelv elmaradottsága és fejletlensége; véres viszályok és gyilkosságok a törzsfőnökök és a feudális nagyok között: így festett az a nemzeti kohézió, amelynek számára külön államiságot kellett teremteni.

Igen ám, de ennek a laza törzsi szerkezetnek sohasem voltak biztos határai: Montenegró, Szerbia, Görögország faji, történeti és asszimilációs okokból a maguk számára vindikálták az egész területet. És tényleg nem kellett volna egyéb, mint a gazdaságilag együvértartozó vidékeket továbbra is együtt hagyni, a feudális törzsszervezetnek és hűbéruraságoknak véget vetni, a kizsákmányolt jobbágyból szabad parasztot csinálni, a nép nyelvét kímélve és a forgalmi utakat kiépítve, a természetes keveredésnek akadá-

lyait elhárítani: s a szabad Balkán-államok egy-két nemzedék alatt végleg asszimilálták volna ezt a középkori rablófészket.

De Európának egy új állam kellett a „nemzeti eszme“ nagyobb dicsőségére. Tehát Londonban a diplomata urak kicirkalmaztak egy új országot. Természetesen anélkül, hogy a helyi, faji, gazdasági és forgalmi viszonyokról csak homályos fogalmaik lettek volna. Így történt, hogy szegény hegyi falvak és kopláló pásztorok máról-holnapra elveszítették azt a városkát, amelyből eddig éltek, vagy azt a vékony, termékeny földcsávot, mely eddig némi táplálékkal látta el őket. A megszokott városi piac vagy az ősi szántóföld egy éjszaka alatt idegen állam tulajdonába jutott, mely a hegyi nomádokat mint veszedelmes idegeneket kergette ki. Ekként az új Albánia földjét a menekülők tízezrei borították el: kétségbeesett, rongyos, éhező emberek, akiket az új államrend régi, szűk megélhetési kereteikből is kiűzött. A „nemzeti állam“ ügyeit vezető „nemzetközi bizottság“ eleinte alamizsnákat osztott szét, de mivel nem volt elég pénze, csakhamar fegyverrel kergette vissza ősi tanyáira az éhes karavánokat.

Így festett a „nemzeti Albánia“ hajnalhasadása akkor, amikor a dulakodó törzsek és hűbérurak megfélemezésére a vállalkozó német Prinz új hazájában kikötött. Igen ám, de ennek a csinos államnak sem adója, sem hadserege nincs. Honnan is legyen, mikor az új dinasztia csak a régi, feudális, dologtalan, jobbágynyúzós rablóvilág kegyelméből s idegen zsoldos katonák védelme alatt foglalhatta el irigylésre nem méltó trónját. Ha ehhez a helyzethez hozzágondoljuk az egymással állandóan intrikáló osztrák és olasz diplomácia ármánykodásait, a nemzetközi bizottság fejtelenségét, az idegen szoldateszka s mindenféle kalandor zsákmányterveit, a bizonytalan határokon dúló örökös vérengzéseket: lehetetlen észre nem venni, hogy ez a „független Albánia“ valóságos tűzfészke az új Balkán-világnak, égő seb egy sokat ígérő, dolgos és szívós parasztdemokrácia testében, örökös Eris-alma a nagyhatalmak rivalitásaiban.

Valóban a dunai és a Balkán-népek sorsa a háború után attól függ, hogy a történelmi erők a Monarchia fennmaradása vagy feldarabolása mellett döntenek-e. De ha egyszer valaki átlátja a Monarchia létjogosultságának benső logikáját, ami semmi egyéb, mint oly népek kooperációja, melyek egyedül képtelenek volnának helyüket megállani a germán-ság és a keleti szláv-ság kettős nyomása alatt — és ez az álláspont, melyre, úgy látszik, immár Wilson elnök és Lloyd George is eljutottak —, akkor legyen elég bátorsága egy további lépés megtételére és annak felismerésére, hogy *ennek az új monarchiának, a dunai egyesült államoknak a léte összeegyeztethetetlen a délszláv-ság feldaraboltságával és a lengyelség alapvető részeinek széttagoltságával.*

VII.

A nemzetiségi kérdés megoldása a szövetséges államok területein.

A Monarchia népeinek ez a pentarchiája hatalmas lépést jelentene a szellemi és gazdasági erők felszabadítása, a béke és a megértés irányában. Az összes életképes nemzeti államembriók önálló létre jutnának, megszűnnék a részekre tagoltság nyomása, a mesterkéltné centralizáció által okozott ingerültség, a népeknek az az állandó, nyomasztó érzése, hogy legfontosabb nemzeti problémáikról tőlük idegen erők határoznak. Mindegyik nemzet ur volna a maga portáján s viselné független cselekedetei erkölcsi következményeit. A nemzeti érzékenység szempontjai háttérbe szorulnának a szociális és a kulturális törekvések javára.

Azonban az öt nemzet szabad állami léte egymaga még nem oldaná meg a dunai államok és a Balkán problémáit. Ezáltal még csak az államalakulási probléma volna megoldva, de nem a szorosan vett nemzetiségi kérdés. Mind az öt nemzetnek megvolna a maga belső nemzetiségi problémája, mert — mint láttuk — a történelmi, gazdaság-geográfiai keretek reakciós szétzúzása nélkül, sőt még ez áron sem juthatnánk el merőben homogén, egységes nemzeti alakulatokhoz. Ámde a nemzetiségi problémák megoldása az új államszervezetben jelentékenyen könnyebb volna. A leghevesebb, legkiélezettebb nemzetiségi kérdések: a cseh, a lengyel és a délszláv egyszerre végleges és megnyugtató megoldást nyernének az új államiságokban. A fő nemzettörzseknek ez a teljes autonómiája megnyugtatólag hatna ama fajrokonaikra is, akik a szomszédos államok területén élnek. Az illető nemzetiség legerősebb, legbefolyásosabb *gros*-jának nem volna többé oka mindenáron elégtelenséget szítani az egész vonalon, mint ma. Ellenkezőleg, minden államalkotó nemzet közös érdeke volna a súrlódási felületet lehetőleg csökkenteni.

Ugyanis igen sok esetben a nemzetiségi kérdést nemcsak a szorosan vett belpolitikai zavarok és bajok élezi ki, hanem az a körülmény is, hogy az illető nemzetiség nemcsak magát érzi elnyomottnak, hanem úgy látja, hogy az a nemzet, mely az ő fejlődését megnehezíti, egyben legközelebbi fajrokonai

jogos államalakítási törekvéseit is lehetetlenné teszi. Így például Magyarország tótjai és szerbjei nemcsak az ő szorosán vett nemzetiségi sérelmeik miatt vannak a magyarság ellen elkeseredve, hanem azért is, mivel elsősorban benne látják azt az ellenséges erőt, mely cseh, illetőleg délszláv fajrokonai egység, illetőleg állami önállóság utáni törekvését Magyarország határán túl is lehetetlenné teszi. Viszont a csehek és a délszlávok nemcsak azért fütik a tótok, illetőleg a szerb-horvátok elégedetlenségét Magyarországgal szemben, mivel a magyarokban fajrokonai elnyomóit látják, hanem elsősorban azért, mert a dualizmust tekintik annak a béklyónak, mely Csehország és Illyria kialakulását — a német-magyar szupremácia mesterséges fenntartására — lehetetlenné teszi. Ebből az elkeseredésből azután mindenféle romantikus álmok keletkeznek: olyan bekebelezési és anektálási tervek, melyek máskülönben fel sem merültek volna. A csehek tehetetlen dühükben immár nem érik be a történelmi Vencel-koronával, hanem hazard politikát játszanak s a magyarországi tótokat s a németsziléziai cseheket is maguk számára vindikálják.

A délszlávok a lehető egységtörekvéseken túlmenve, régi magyar területeket is elfoglalni akarnak.

Ezeket a veszélyeket előre senki olyan tisztán nem látta, mint *Kossuth Lajos*, aki épp ezekből a szempontokból találta a dualizmust rövidlátó és veszélyes kísérletnek. *Kossuth Lajos alapgondolata éppen az volt, hogy a belső nemzetiségi kérdés is csak úgy oldható meg, ha nemzetiségeink fajrokonainak államalakítási törekvéseit támogatjuk.* Ezért kelt ki olyan nagyon a „cislajtániai egységes nemzet“ koncepciója ellen s ezért védelmezte olyan nagy hévvel Csehország történelmi jogait: „Csehországnak a történelmi jog szempontjából is szintannyi joga van magát külön autonóm államnak tekinteni, mint Magyarországnak, s ha lehetséges volna még annyival is inkább több joga volna, amennyiben tény, hogy Csehország már önálló virágzó állam volt századokon át, midőn mi magyarok még nem voltunk Európában.“ És gúnyosan löbbantja a dualizmus magyar híveinek szemére, hogy ők most Csehországgal szemben alkalmazzák azt a jogeljátszási elméletet, melyet ellenségeink egykor Magyarország megrontására alkalmaztak: „Hanem mi nem gondoljuk, hogy a fehérhegyi csata folytán a ‚verwirkolás‘ istentelen tanának Csehországra alkalmazását helyeselhesse, midőn annak a világsi áruulás folytán

magunkra alkalmazását oly dicséretes eréllyel ellenezte.“⁶

A Kossuth Lajos dunai konföderációs tervének épp az volt az alapgondolata, hogy a magyarországi nemzetiségekkel fajrokon államok felszabadítása és az azokkal való szövetkezés nélkül a magyar független államiság is elképzelhetetlen. Elképzelhetetlen volna még akkor is, ha *egy* szerencsés külpolitikai fordulat formailag vissza is adná a magyar állam függetlenségét:

„Ha mégis — Írja — valamely szerencsés véletlen minden kiilsegítés nélkül is belerázná a magyart a szabadságba, csaknem lehetetlennek tartom, hogy intézüióit annyira konszolidálhatná az általam proponált szövetség nélkül, amennyire szüksége van, hogy mind függetlenségét fenntarthassa, mind az európai államcsaládban tekintélyes politikai sullyall¹ bírhaszon. Nem konszolidálhatná pedig azért, mert a nemzetiségi benső viszályok tökéletesen kiegyenlítve azon oknál fogva nem lennének, mivel ezen viszályok mérge nem koncessziók tárgyát képezhető belviszonyokban, hanem azon szenvedelmeken fekszik, melyek a rokonfajú szomszéd tartományokból szitogattnak. A proponált konföderáció nélkül ezen agitációknak vége sohasem lesz, sőt azok Romániának és Szerbiának rövid időn előrelátható felszabadulásával csak erősödni fognak, úgy, hogy ha lerázhatná is külsegítés nélkül a magyar az osztrák jármot (mire nem látom, hogy magát képesnek érezné) nyugotról a német aspirációk által szoríttatva, keletről hazánk földének felosztására vágyandó szomszédok által környezve, kiknek háta mögött ez esetben az osztrák képezne támaszt, benn pedig az e szomszédokkal fajrokon, s onnan folyvást bujtogatott nemzetiségek viszálykodásai által dülva, nem látom lehetőségét, hogy intézüióink kifejtésével függetlenségünket úgy konszolidálhatnék, hogy az a legelső európai komplikációkban vagy el ne sülyedjen, vagy legalább csorbát ne szenvedjen. Ellenben az én konföderacionális tervem az átkozott nemzetiségi viszályoknak egyszerre elveszi fulánkjukat, megszűnik a szomszédbéli bujtogatás, meg velők a territoriális szét-darabolás tendenciája: nemzetünk intézüióit kifejtheti, honvédelmi rendszerét rendezheti, függetlenségét konszolidálhatja ..“⁷

⁶ *Kossuth Lajos iratai*. VII. kötet, 367—368. 1.

⁷ Levél gróf Károlyi Györgyimhez. Kónyi: *Deák Ferenc beszédei*. V. k. 68—69. 1.

„Vegyük már most figyelembe, hogy a természet ösztönénél fogva nem magyarokú polgártársaink közt a felsőmagyarországi tótoknak Csehország, a románoknak Románia, a szerbeknek Szerbia függetlenségi törekvései iránt a legtöbb érdekeltséggel kell természetesen viseltetniük, következőleg mindent a legszorosabb elégedettséggel kell akarniok, ami ezen függetlenség elérését könnyítheti s biztosíthatja és lehetetlen lesz be nem látnunk, hogy ha Magyarország oly állást vészén s oly politikát követ, mely ezen érdekekkel összhangban áll, e nemzetiségi kérdés minden legkisebb nehézség nélkül megoldható.“

„Ellenben, ha Magyarország oly állást vészén s oly politikát követ, mely ezen érdekekkel ellentétben áll, a nemzetiségi kérdés meg nem oldható; mert internacionális tekintetben elentétes állást foglalván a nemzetiségi aspirációk természetes ösztönével, a legterjedtebb adminisztratív engedmények is csak egy múlékony és mesterkéltnyugalmat idézhetnek elő, mely azon percben halomra dől, amely percben Magyarország politikája Csehország, Románia, Szerbia függetlenségi törekvéseivel összeütközésbe jő.“⁸

Lesznek, akik ezekre az okfejtésekre azt fogják mondani, hogy mindez tévedés, hiszen kialakult a független Románia és az egységes Itália, a magyarországi román, az ausztriai olasz kérdés ellenben csak még jobban kiélesedett. A független Csehország, az autonóm Illyria még csak fokozná nemzetiségi bajainkat. Ámde ez az érv csak akkor volna helytálló, ha Kossuth Lajos azt tanította volna, hogy a mi nemzetiségi kérdésünk megoldására elegendő nemzetiségeink fajrokonait függetlenséghez segíteni. Kossuth azonban tisztán látta, hogy eza követendő helyes politikának csak az egyik fele: a másik a velünk együttélő nemzetiségek összes jogos s az állam egységével összeférő igényeit a legmesszebbmenőleg kielégíteni. Ezért lépett fel a dunai konföderáció tervével karöltve egy olyan nemzetiségi törvényjavaslattal, mely a nemzetiségi liberalizmusnak talán legmesszebbmenő alkotása.”

⁸ *Kossuth Lajos iratai, i. m. 381—382. 1.*

⁹ Nem véletlenség, hogy Kossuth Lajos mindjárt a magyar szabadságharc bukása után figyelmét a magyarországi nemzetiségi kérdésre irányítja, mert átlátta, hogy annak megoldása nélkül nemcsak Magyarország problémája, de a Balkáné is megoldhatatlan. Idevonatkozó terveinek vezérszempontjai a következők voltak:

Az itt javasolt szövetségi tervnek épp ez volna egyik legáldásosabb hatása, hogy minden állam számára lehetővé tenné a legmesszebbmenő liberalizmus alkalmazását nemzeti-

„A különböző nemzetiségek és vallásfelekezetek egymáshoz való viszonya a következő alapokon rendezetnék, melyek már a magyar bizottságnak Turinban, 1860 szeptember 15-én közzétett emlékiratában is bennfoglaltatnak.

Nevezetesen:

a) Minden község maga határoz hivatalos nyelve felett. E nyelven fognak folyni szóbeli tanácskozásai; készülni jelentései és levelei a megyefőnökhöz, kérvényei a kormányhoz és a diétához. Minden község maga szabja meg azt is, iskoláiban melyik legyen a tanyelv!

b) minden megye szótöbbséggel dönti el, hogy a közigazgatásban melyik nyelv használtassék. E nyelven fognak folyni a szóbeli tárgyalások, szerkesztetni a jegyzőkönyvek s a levelezések a kormánnyal. A kormány viszont szintén e nyelven válaszol s fogalmazza minden rendeletét;

c) a parlamenti tárgyalásoknál minden képviselő tetszés szerint használhatja az országban divó nyelvek bármelyikét;

d) a törvények a megyékben és községekben otthonos valamennyi nyelven fognak közzététetni;

e) az ország lakói szabadon egyesülhetnek nemzetiségük érdekében nagy nemzeti egyletekké (consortii), szervezhetnek kényük-kedvük szerint s tarthatnak kisebb-nagyobb gyűléseket s időhöz kötött értekezleteket vallási ügyeik elintézése végett. Egyszermint választhatnak maguknak nemzetiségi főnököt, akit vajvodának, hospodárnak vagy más effélének nevezhetnek;

f) diplomáik és iskoláik felett intézkedni a nemzetiségi egyletekre bizhatják, szabadon választva főpapjaikat s címezve ezeket patriarchának, metropolitának vagy más effélének;

g) státúumokat hozhatnak szervezetük s nemzetiségi és valósi érdekeikre vonatkozólag;

h) az állam csupán egyet követel tőlük: azt, hogy határozataik és tetteik nyilvánosságra hozassanak.

Hiszem, hogy a fönnebbi javaslatokat a dunai tartományok mind elfogadják, mert megfelelnek óhajaiknak és érdekeiknek s biztosítják jövőjüket. Ily módon sikerülni fogna köztük benső egyetértést eszközölni, aminek legelső következménye a zsarnokok bukása és az volna, hogy szétmállanának azon vén és korhadtt államok (értsd: Ausztria és Törökország), melyek őket most szolgátságban tartják s nemes törekvéseiket meggátolják. Az ég nevére kérem a magyar, szláv és román testvéreket, borítsanak fátyolt a múlttra s nyújtsanak egymásnak kezét, fölkelvén, mint egy ember a közös szabadságért s harcolván valamennyien egyért, egy valamennyiünkért, a svájciaktól adott régi példa nyomán. Az ég nevére kérem, fogadják el a tervet, mely nem concessio, hanem kölcsönös és szabad szövetekezés.“ (Könyi: *Deák Ferenc beszédei*. I. m. 44 1.)

ségeivel szemben. Ugyanis az egyes nemzeteknek többé nem volna semmi okuk arra, hogy ne biztosítsák a saját területükön a *nemzetiségi kisebbségek jogos érdekeit*. Ellenkezőleg mind-egyik átérezné, hogy a saját léte biztos alapokra van fektetve s mintegy az összes többi garanciája alatt áll: az irredentizmus legveszélyesebb motívumai megszűnnének. Semmi akadályja nem volna többé annak, hogy egyrészt minden nemzetiség kulturális autonómiája a személyiségi elv alapján elismertessék, másrészt pedig a közigazgatásban és bírászkodásban a nemzetiségi kisebbségek minden észszerű igénye kielégítettessék. S minthogy a szövetségnek csaknem minden állama valamelyik fajrokon nemzetiségre nézve érdekelt fél volna valamelyik másik állammal szemben: nagyon valószínű, hogy a gyűlölködés mai szellemét a megértés és a kibékülés levegője váltaná fel. A németek nem seharfmachereskednének a csehekkel szemben, ha tudnák, hogy ezzel a cseh állam kereteiben élő német kisebbség sorsát veszélyeztetik. A lengyel többség nem erőszakoskodnék többé a rutén kisebbség felett, ha tudná, hogy pózeni testvérei érdekében ő és az egész szövetség csak akkor emelhetné fel szavát megfelelő erkölcsi nyomatókai, ha a saját működési területén becsületesen biztosítaná a nemzetiségi kisebbségek sorsát. Illyria sem követhetne elnyomó politikát a magyar enklávékkal, a mohammedánok autonómiájával, az albán nemzetiséggel szemben, ha éreznék, hogy Magyarország lojalitásától függ szerb fajrokonai egy tekintélyes részének zavartalan nemzetiségi autonómiája. És így tovább. De mindennél nagyobb erő volna a nemzetiségi kisebbségek jogainak biztosítására a *belső demokratizálásnak az a folyamata*, mely, mint látni fogjuk, elengedhetetlen előfeltétele, *sine qua non ja* a dualizmus bukásának és az új állami rend létrejöttének.

A nemzetiségi kisebbségek védelmét azonban nemcsak a tényleges helyzet logikája biztosítaná, hanem ezt jogi szankcióval is lehetne és kellene ellátni. Ez a jogi szankció az új alkotmány alapgondolataiból önként következnek. Világos, hogy az öt állam magára hagyva és izolálva életképtelen volna az egyre szélesebb körű államszövetségek abban a rendszerében, mely ezt a háborút követni fogja. A *Kleinstaaterei* és az apró, izolált gazdasági egységek kora végleg lejárt. Mindenki érzi, hogy még a régi történelmi kis államok is valami korrekatívumra szorulnak, olyan intézményekre, melyek őket szer-

vesebben bekapcsolják az emberiség vérkeringésébe. Az újonnan alkotott kis államok még fokozottabb mértékben éreznék a gazdasági és kulturális izoláció összes bajait és veszélyeit. Ámde, ha eme kis államok bármelyike *közvetlenül* valamelyik nagy világbirodalomra akarna támaszkodni, egy tehetetlen *Puff'er staat*, egy erőtlen kolónia szerepére jutna.

Amit Kossuth Lajos dunai konföderációs terve indoklására mondott, az a mi tervünk szélesebb területére nézve is nem kisebb mértékben igaz: „Minden egyes aldunad nemzet, ha sikerülne is népe köré gyűjteni a most máshová tartozó fajrokonait, legfeljebb másodrendű államot alkothatna, melynek a függetlensége örökös veszélyben forogna s mely szükségkép alá lenne rendelve idegen befolyásoknak. De ha a magyarok, délszlávok és románok a fentebbi tervet felkarolják, elsőrendű, gazdag és hatalmas állam lesznek 30 millió lakossal, mely sokat fog nyomni Európa mérlegében.“

„Egység, egyetértés, testvériség, magyar, szláv és román között! íme ez az én legforróbb vágyam, legőszintébb tanácsom! íme egy mosolygó jövő valamennyiök számára!“

Hogy a Monarchia új államai erősek és életképesek legyenek, ahhoz szoros szövetségi kapcsolatban való egyesülésre van szükségük. A politikai és gazdasági tudományokban jártasak előtt fölösleges bővebben kifejtteni, hogy az a (szövetség csakis a teljes vámunió, a közös honvédelem és külpolitika alapján képzelhető el. S valóban az itt egyesülő öt állam a természeti, éghajlatbeli és etnográfiai tényezők akkora gazdagságát mutatja, hogy az a sokat emlegetett autarchia, amely ugyan nem eszményi célkitűzés, de mindenesetre az életképes államiság belső teherpróbája lehet, kevés történelmi államalakulatban forog fenn oly mértékben, mint itt a dunai egyesült államokban. Amaz intézmények során, melyeket a szövetséges államok külügyeik intézésére, alapvető gazdasági politikájuk közös irányítására és nemzeti hadseregeik egységes alapelvekből való összetartására létesíteni fognak, nagyon célszerű lehetne egy oly békebírói szervezet létesítése, mely az egyes államok között felmerülő vitás kérdéseket megvizsgálná s eldöntené. Ez a szervezet lehetne legfőbb jogi biztosítéka annak, hogy a szövetség minden egyes állama a nemzetiségi kisebbségek jogos igényeit a közösen felállított alapelvek szerint, tehát egy közös nemzetiségi törvényhozás szellemében valóban biztosítani fogja.

Egy további garancia volna ugyanebben az irányban az *államszövetség örökletes dinasztikus szerkezete*. Ez az új demokratikus konföderáció, mely történelmileg, fajilag, vallásilag és kulturfokban oly heterogén részekből alakul, a jövőben sem nélkülözhetné azt az összefűző és kiegyenlítő erőt, melyet egy oly szigorúan alkotmányos dinasztia nyújt, melynek sorsa évszázadok óta összeforrt az állam fejlődésével. A polgári köztársaság még nemzetileg homogén államokban is — még pedig oly mértékben, aminőben növekszik az illető állam működési területe — tagadhatatlanul sok veszélyt rejt magában s nem egyszer olyan cézarisztikus tendenciákra vezet, aminőket például az angol monarchia nem ismer. Annyi nemzet és nemzetiség egyesülése, aminő a dunai konföderáció volna, oktanul nagy rázkódtatásoknak tenné ki magát, ha az elnökválasztás meg-megújuló izgalmaival a kétségtelenül még igen soká nagyon erős szeparatistikus tendenciákat erősítené és kielezné. Ehelyett egy szigorúan alkotmányos, a nemzettagok szabad akaratnyilvánítását és akaratvégrehajtását miben sem akadályozó királyi hatalom a nemzeti egyensúly és a nemzetiségi védelem egyik hatékony biztosítéka lehetne.

VIII.

Az osztrák németiség aggályai a szövetségi tervvel szemben.

A dunai egyesült államok terve ellen bizonyára számos kifogást és ellenvetést fognak tenni.

Az első és legközelebb fekvő az osztrák centralistáknak az az érve lesz, hogy szép, nagyon szép ez a magyar részről felhangzó nagylelkű ajánlat az osztrák föderalizmus keresztülvételére, de miért nem kezdik a magyarok a saját portájukon, a magyarországi föderalizmussal? Ez a gúnyos ellenvetés azt fogja hangsúlyozni, hogy a mi tervünk mögött voltaképpen a magyar sovinizmus lappang, mely Ausztria rovására hajlandó engedményeket adni csak azért, hogy a régi magyar rendszert változatlanul fenntartsa. Hajlandó Ausztriát négy részre osztani, csak azért, hogy Magyarország egység maradjon.

Ezt az érvet azonban ellenünk méltányosan felhozni nem lehet, mert mi teljesen ugyanazon mértékkel mérjük Magyar-

országoknak, mint Ausztriának jogos érdekeit. Mi ne on a régi Magyarországot akarjuk fenntartani, hanem egy alapjaiban reformált Magyarországot: elsősorban a Társországokat teljesen függetleníteni akarjuk, másodsorban széleskörű kulturális és közigazgatási autonómiát kívánunk a nemzetiségeknek biztosítani s e tekintetben nem maradunk el a Renner Károly javaslatai mögött. Tehát a magyar sovinizta álláspont kárára legalább is olyan koncessziókat teszünk, mint aminőket az osztrák németiségtől várunk.

De miért nem föderalizáljuk külön államokban a tulajdonképeni Magyarországot? Nem föderalizáljuk azért, mert e rendszer reális előfeltételei: a földrajzi és gazdasági részekre tagoltság, ősi közjog-territoriális autonómiák folytonlagos továbbélése, több nemzet államalkotó öntudata Magyarországon nem forognak fenn. Ez az egész dologzat a nemzetiségi elv racionalista-atomizáló koncepciója ellen van felépítve a hisztoriko-politikai realitások alapján. Mi nem akarjuk Ausztriát sem önkényesen feldarabolni, hanem az elavult, mesterkél't tizenhét Kronland helyett négy államiségot akarunk létesíteni, melyek tökéletesen megfelelnek úgy a történelmi adottságoknak, mint a jelen szükségleteinek, mint a jövő követelményeinek. Az új Ausztriát, mi nem egy atomizáló dezintegráció, hanem egy szerves integráció alapján akarjuk berendezni. Ellenben ami Magyarországból a Társországok függetlensége után megmarad, az teljes gazdasági, földrajzi, történelmi és politikai egység. Hogy miért? arra nézve elég egyetlen pillantást vetni a térképre. Míg Ausztria Kronlandjainak nincs semmiféle földrajzi centruma s az egy geográfiai laza halmazat benyomását kelti: addig Magyarországot a Duna és a Tisza medencéje és a beléjük torkoló folyók rendszere egy zárt, organikus egységgé tömöríti.

A területi autonómia kérdését komoly történelmi és gazdasági alapon csak Erdélyre nézve lehetne felvetni s tényleg nemcsak román részről, de magyar körökből is gyakran hangsúlyoztatott, hogy a merev budapesti centralizáció árt Erdély speciális érdekeinek, melyeket a sablonizáló bürokrácia sem nem ismert, sem nem méltányolt.

Nos, egyáltalán nem tartom kizártnak, hogy a demokratiizált Magyarországon belül újra komoly formában feltámad Erdély autonómiájának problémája (természetesen nem faji,

de országos alapon) s ellene egy fejlettebb demokratikus közvélemény szempontjából épp oly kevéssé lehetne kifogást tenni, mint angol liberális szempontból Wales, Skócia vagy Irland önkormányzata ellen.

Egy további érvként azt fogják hangsúlyozni, hogy a szövetséges állam alakítására irányuló törekvés nem egyeztethető össze az öt állam jól felfogott érdekeivel: Ezek nem azért akarják függetlenségüket biztosítani, hogy egy újabb s talán még szervezettebb megkötöttségbe menjenek bele. Ez a tetszetős érv azonban nem állja ki a kritikát. Az egyes nemzetek függetlenségi törekvései úgy a Monarchiában, mint a Balkánon nem egy *splendid isolation* elérésére irányulnak, hanem terhes és indokolatlan szupremáciák lerázására, a részekre való tagoltság lehető megszüntetésére, gazdasági és kulturális erőik szabad kifejtésére. Már pedig mindezen célok megvalósításának egyetlen lehetősége ama népszövetség megvalósítása, melyet körvonalaztunk, hisz — miként már az előző fejezetben kifejtettük — a huszadik század fejlődésének leghatalmasabb erői ellen irányul minden olyan törekvés, mely az integráció hatalmas lendületével szemben gazdasági és politikai izolációra törekszik. A dunai szövetség bármelyik öt állama egymásra hagyatva túl gyenge volna megállani a népek gazdaságpolitikai versenyében s ugyanazon szánalmas jobbra-balra imbolygó szerepre volna rendelve, mint a háborúelőtti Balkán-államok. Az öt állam *sói disant* teljes függetlensége csak az államközi anarchia és a diplomáciai intrikák forrása lehetne. Egy nagy világbirodalommal való közvetlen kapcsolatba pedig az öt állam közül legfeljebb egy, Auszria, léphetne. Ámde még az ő szempontjából is legalább is kétes volna, hogy a német birodalomhoz való csatlakozása faji és érzelmi előnyeit nem kompenzálná-e túl egy oly népszövetségben való részvétel, melyben Ausztria ez alakulat létrejöttének legfőbb történelmi kovácsolója volt s számára a jövőben is bizonyos kulturális hegemonia jutna: hisz ő volna a nyugati kulturbefolyások természetes hídjá s a német polgárság legfejlettebb gazdasági és szervezési színvonala mintegy predesztinálná őt arra, hogy a tíz-tizenkétnyelvű föderációban, mely a legkülönbözőbb kultúrfokú partnereket egyesítene, hűbéri-feudális elemektől a legkomplikáltabb kapitalista alakulatokig, fontos rendező, kiegyenlítő, célkitűző s nevelési funkciót végezzen. Amit ma a mesterségesen fenntartott osztrák-német szupre-

mácia korában a Monarchia népei gyűlöletes teherként érzeknek: a német kultúr irányítás kellemes és szívesen fogadott spontán szereppé válhatik egy egyenlőségen és demokrácián alapuló államszövetségben.

Tehát még az új Ausztria szempontjából is a szövetséghez való csatlakozás komoly előnyöket jelenthet a Bundba való beolvadás helyett. Erre mutat már az a tény is, hogy az osztrák-német szellemet a némettel és különösen a porosz némettel szemben a múltban is valami nagyobb szintétikus készség, érzékenyebb és lágyabb művészeti receptivitás, nagyobb hajlandóság új formák s nemzeti különlegességek méltánylására, jellemezte.

Az osztrák németiség az új szövetségben körülbelül azt a szerepet vinné — természetesen sokkal nagyobb arányokban és fokozott fejlődési lehetőségek között —, mint a francia kantonok a helvét szövetségben: Franciaországhoz csatlakozva Genf egy kis vidéki város működési körét töltené be mai irányító kulturális és politikai tevékenysége helyett.

Az osztrák németiség szerepét és jövő feladatait kitűnően jellemzi Renner Károly a következő megállapításokban: „Az osztrák németek elég számosak arra, hogy összes kulturális feladataikat maguk oldják meg, anélkül, hogy a birodalmi németekkel egy politikai kötelékben állnának, összes gazdasági érdekeik abban az államban gyökereznek, vámhatár védi őket a birodalmi túlhatalmas konkurensokkal szemben ... Az osztrák német valamikor Ausztria uralkodó törzse volt, az uralomnak most már vége van, de mindig vezető nép marad. És jobb hét nemzetet vezetni, mint az egészen más alkatú Poroszországnak hinterlandja lenni. Emellett minden belátó osztrák német s még inkább minden birodalmi német tudja, hogy a németiség ügyének Európában nagyobb szolgálat, ha az osztrák németek kitartanak őrhelyeiken s a dél- és keleti szlávok kapuit nyitva tartják a nyugatnak — bármibe kerüljön is — nehogy ezeket a népeket Oroszország mindent elnyelő cári és burzsoá imperializmusának karjaiba kergessék. Minden osztrák-német irredenta zászlóelhagyás mindaddig, míg a németek önkormányzati jogait az országon belül nem vitatják el.¹⁰

Az osztrák németiség minderre talán azt fogja válaszolni,

¹⁰ *Das Selbstbestimmungsrecht der Nationen. Wien, 1918. 250 l.*

hogy ő Bem annyira a régi történelmi hegemoniáját, az állam német jellegét félti a tervezett szövetségtől, mint inkább azt, hogy Vencel koronája országainak cseh államként való megszervezése „az ott élő három és fél millió németet kiszolgáltatná hatmillió háromszázezer cseh uralmának“. Ezért kell az osztrák németeknek a végsőkéig ellenállni a cseh királyság rekonstrukciójával szemben és követelnie Csehország, Morvország és Sziléziának nyelvterületek szerint való bifurkációját. Ámde nem tudom átlátni, hogy a cseh államiság visszaállítása szükségkép kiszolgáltatná a német kisebbséget s hogy ne lehetne a csehek és a németek méltányos igényeit összeegyeztetni. Érthető, hogy az évszázados elkeseredett nemzetiségi küzdelmek általi¹ megmérgezett politikai és társadalmi légkör nem alkalmas igazságos kompromisszumok iránt a hajlandóságot felkelteni, de épp oly valószínű, hogy a demokratikus erőknek kölcsönösen komoly és jóindulatú akarata minden nagyobb nehézség nélkül megoldhatná ezt a problémát.

Mert mi az, ami a cseh álláspontban komoly és lényeges? Nyilvánvalóan az a szempont, hogy a cseh királyságot: *a történelmileg, gazdaságilag, kultúráilag összetartozó területeket nem szabad feldarabolni*; hogy a Vencel-korona országainak nyelvterületek szerinti felosztása életképtelen alakulatokat hozna létre, minden komoly államiság valóságos karrikaturáit, amelyek kereteiben nem lehetne megfelelően fejleszteni a gazdasági, kulturális és közlekedési érdekeket.

A német álláspontban pedig a fontos és a lényeges nem a cseh államiság tagadása, hanem annak biztosítása, hogy a német kisebbség a cseh többségnek fel ne áldoztassék, egyenjogúsága az állami élet minden ágában biztosítsa, tehát a tiszta német telepterületeken a kétnyelvűség ne forszíroztasék. Nos, ezt az álláspontot épp oly nagy vagy épp oly csekély nehézséggel lehet kielégíteni a Vencel-korona területi egységének helyreállításával, vagy annak feldarabolásával. Az elméket annyira elkábítják a régi ádáz küzdelmek emlékei, hogy el sem tudják már képzelni, az észszerűség és a méltányosság gyakorlását az egymás irányában. Pedig a németiség okosabban tenné, ha a cseh államisággal szemben való makacs ellenállása helyett (ami kizárólag a megmérgezett nemzetiségi küzdelmek eredménye, hisz volt idő, amikor a német burzsoázia egy tekintélyes része is meleg érzelmekkel fogadta a cseh közjog visszaállításának eszméjét!) természetes és igaz-

ságos kompromisszumként kötné ki az új államiságon belül a németeknek teljesen paritásos helyét is legmesszebbmenő kulturális autonómiáját, akár a Renner tervei szerint. Viszont nemcsak a méltányosság és a politikai eszélyesség, de a csehek jól felfogott önérdeke is amellet szól, hogy legéletbevágóbb aspirációikat ne veszélyeztessék egy oly németellenes politikával, melynek keresztülvitelére úgy sincs megfelelő gazdasági vagy kulturális túlsúlyuk. Az idegen tárgyilagos szemlélő legalább el se tud képzelni egy más észszerű cseh politikát, mint ezt s nem véletlenség, hogy ezt az álláspontot Karel *Kramar* már közel egynegyedszázad előtt teljes nyíltsággal és precizitással képviselte, írván:

„A németek félelme a cseh békétől, a cseh közjogtól nemzeti tekintetben igazán nem jogosult. A csehek nem akarnak más egyebet, mint teljes jogegyenlőséget s készek volnának nemzeti téren a kisebbségeket minden védelemben részesíteni. A cseh korona három országában egy nemzetiségi törvényt megalkotni nem okoz nehézséget, ha mindkét fél egyformán jó és őszinte akarattal kívánja a békét. A teljes jogegyenlőség persze az összes hivatalnokoktól megköveteli mindkét nyelv ismeretét. De ezt a követelést mindennek lehet nevezni, csak igazságtalannak nem. Ha a hivatalnokoktól vizsga letételét követelnék a japán nyelvből, kétségtelenül megtennék. Csak a második országos nyelv megtanulása volna lehetetlenség!

„Persze azt fogják ellenvetni, hogy egy ilyen követelés tulkemény volna azokkal szemben, akik már a hivatalokban vannak vagy azokba most lépnek be s akik csak az egyik nyelvet beszélik. Nos, erre nézve már nyilvánosan kijelentették a mi részünkről (dr. Pacák birodalomgyűlési képviselő), hogy semmi kifogásunk nincs egy átmeneti időszak törvénybeli megállapítása ellen s hogy nem akarjuk érinteni azok szerzett jogait, akik már hivatalnokok. A másik, ami a békét előmozdítaná, az volna, hogy mindegyik nemzetiség a maga egész közoktatásügyét tartsa fenn a saját költségén, ennek megfelelően tökéletesen szabadon, minden idegen beavatkozás nélkül nemzeti szellemben igazgathassa. Ez az egyenes adókhöz csatolt pótlék formájában könnyen keresztülvihető, úgy, hogy minden adózó egyszer s mindenkorra kijelentené az adózók melyik nemzeti csoportjához akar tartozni. Ezzel a legtöbb súrlódási felület ki volna küszöbölve s a nemzeti elnyomás kulturális téren lehetetlenné volna téve s ha a németek feladnák

a cseh közjoggal szembeni idegenkedésüket s ha velünk együtt megszüntetnék félelmüket Csehország feldarabolásától: a cseh nép a legnagyobb készséggel beleegyeznék abba, hogy a nemzeti kisebbségeknek minden közéleti testületben az ötét megillető képviselőt biztosítanak s őket nemzeti tekintetben egy *curiálvétó* útján bárminő erőszakkal szemben megoltalmazzák! Hisz az ifjú cseh képviselő klub a cseh tartománygyűlésen választójogi reformjavaslata számára máris elfogadta a kisebbségi képviselő elvét!

S ha egy nemzeti kiegyezés alapján a cseh országok tartománygyűléseinek választási rendje demokratikus szellemben átalakíthatnák, akkor Csehország, Morvaország és Szilézia az igazi szabadság, a nemzeti türelmesség és a gazdasági gyarapodás országa volna és ez a példa birodalmunk többi országaiban is tartósan hatna s a szabadság ügyét mindenütt előmozdítaná. Gazdaságilag németek és csehek egyaránt nyernének általa s egyesült erővel dolgozhatnának mindazon veszélyek elhárítására, melyek a cseh országokban bennünket és a németeket egyaránt fenyegetnek.“ (*Die Zeit* 1895 dec. 7.)

Így a cseh nemzeti közjog vezére és a lefolyt negyedszázad alatt bizonyára nem történt semmi, ami ezt az okos álláspontot gyengítette volna; ellenkezőleg minden cseh reálpolitikusnak, aki számol az adott helyzettel és a történelmi fejlődéssel, minden oka megvan, hogy ehhez a felajánlott becsületes kompromisszumhoz ragaszkodjék, sőt további méltányos engedményeket tegyen az egynyelvű német telepterületek javára.

Persze ma egészen más nyilatkozatokat hallunk a cseh vezérek részéről. Ma többé nem egyenjogúsításról, de uralomról beszélnek. Ma ők, a történelmi közjog fanatikusai, egyszerűen szét akarják törni Magyarország közjogát. Ma ők tiszta elvi álláspontokról letérve, egy merőben rabulista felfogásra helyezkednek: a német területekre (pedig ezek a Monarchia legkultúrásabb, legeliparosodottabb részei!) a történelmi közjog alapján jelentenek be igényt, a magyarországi tót területekre pedig (jóllehet ezek kulturális és gazdasági erőben messze alatta maradnak a magyarországi átlagnak!) a nemzeti elv alapján.

Ez kétszínű játék, mely nem vezethet jó eredményekre, mert teljesen hatalompolitikai, tehát imperialista tendenciákat követ. Hiba volna azonban ezeknek a tüneteknek túlságos jelentőséget tulajdonítani. Azok nyilván részben a megmérge-

zett múlt eredményei, részben a háborús konjunktúrák túlkövetelései. Mihelyst egyszer a Monarchia összes népeinek valóban demokratikus közvéleménye kialakul, nem lesz nehéz ezeket az ideologikus túlzásokat áthidalni, egy kis okossággal és méltányossággal az e lapokon körvonalozott szövetségi terv alapján.

Ha így az osztrák németiségnek jól felfogott érdekei nem ellentétesek a tervezett szövetséggel, az a többi állam szempontjából egyenesen jövő fejlődésük legfontosabb biztosítéka volna, mert egyáltalán nem forog fenn annak lehetősége, hogy *komoly és észszerű* nemzeti függetlenségük fenntartása mellett bárki is közülük izoláltan valamelyik nagyhatalmasságra támaszkodhatnék. A nyugati nagyhatalmak geográfiailag és kultúrában távolabb állanak tőlük, semhogy bármelyik állam is velük közvetlen szövetségbe juthatna. Az öt partnernek tehát vagy a német vagy az orosz nagyhatalom között kellene választania. Ámde bármelyiknek izolált csatlakozása akár az egyikhez, akár a másikhoz *épp azokat a veszélyeket újítaná fél, mélyek ellen ezek az államok egész fejlődésük folyamán görcsösen reagáltak*, hisz emez államok egész története nem volt egyéb, mint olyan *nyugati formák keresése*, melyekben nemzeti létüket biztosítani tudják anélkül, hogy szolgáljanak magukat akár a germán, akár az orosz szupremáciának. Ezek a nemzetfenntartási törekvések olykor magyar, olykor lengyel hegemonia alatt igyekeztek megvalósulni, míg végül a vezetést a német-osztrák államalakulás vette kezébe s Ausztria kiválása a német Bundból épp annak a tendenciának jelentette végső diadalát, mely a Dunánál és a Balkánon a népeknek egy új, a nyugati és a keleti kultúrát egybekapcsoló szabad és autonóm szintézisét igyekszik megteremteni. A dualizmus ugyanennek a történelmi irányzatnak volt a folytatása az akkori hatalmi és kulturális erőviszonyoknak megfelelően. Ausztria hatalmas német *Hinterlandjai* elveszítve, kénytelen volt ugyan Janus-arcának germanizáló felét eldobni, de az évszázados német politikai és kulturális erők még elég nagyok voltak arra, hogy a dunai szintézist német-magyar-lengyel vezetés alatt tovább folytassák. Ámde Ausztria erőviszonyainak óriási eltolódása az utolsó félszázad alatt, valamint Magyarország szerkezeti demokratizálása s a Balkán új életre ébredése s felszabadulása a török iga alól, olyan új egyensúlyhelyzetet teremtettek, mely politikailag csak a demokratikus

föderalizmus formájában tartható fenn. Világos, hogy az új alkotmányt úgy a csehek, mint a lengyelek, mint a délszlávok hozsannával fogadnák. Ellenvéleménye csakis a két senior-partnernek, az új Ausztriának és Magyarországnak lehetne. S tényleg minden jel arra mutat, hogy az osztrák németiség és a magyarság egyesült akarata az a márványblokk, melyen a föderalizmus minden törekvése hajótörést szenved. Ausztria motivációját e kérdésben már fejtegettük. Lehet, hogy tévedtünk s a német burzsoázia mindvégig ellenséges marad az új koncepcióval szemben. Ámbár a német polgárság elhatározását kétségtelenül az a tény is lényegesen fogja befolyásolni, hogy érdekeltisége a régi dualizmusban annál csekélyebb lesz, minél inkább előrehalad Magyarország eliparosodása. Ilyen körülmények között jól felfogott érdeke abban állana, hogy előmozdítson minden oly alkotmányváltozást, mely a produktív erők fejlesztésével (Illyria és Lengyelország szinte csak most adatnék át a modern kultúrának!) újabb piacokat szervezne legfejlettebb iparcikkei feleslegeinek. De hogy áll a helyzet Magyarországgal?

IX.

Magyarország és a demokratikus föderalizmus.

Igaz-e, hogy Magyarország, jól felfogott érdeke az, hogy utolsó leheletéig harcoljon a demokratikus föderalizmus rendszere ellen? E tan terjesztői elsősorban a dualizmus mai fenntartóinak soraiból kerülnek ki s az ő szempontjaikból ez a felfogás teljesen indokolt. Valóban a magyar feudalizmusnak és a vele szövetkezett bankkapitalizmusnak ez az alkotmányjogi rendszer olyan dús előnyöket biztosít, melyeket semmiféle más közjogi erőviszony nem volna képes garantálni. Paritásos osztozkodás lehetősége egy fényes nagyhatalmi pozíció összes bürokratikus, katonai és diplomáciai előnyeiben (és ez az osztozkodás a magyar oligarchiára nézve annál, kedvezőbb lesz, minél inkább növekszik a Monarchia másik felének anarchikus belviszálya és együttműködési képtelensége); a nagybirtok adó- és vámprivilegiumainak zavartalan élvezete; minden befolyásos pozíció elfoglalása a magasabb vármegyei és állami tisztségek közül és a

növekedő nemzetiségi középosztály hermetikus kizárása azokból, a honmentési hipotézis segítségével; az uralkodó osztályokat alázatosan kiszolgáló s a proletár s nemzetiségi tömegeket keményen fékentartó u. n. „önkormányzat“; a magyar bankkapitalizmus osztozkodása az osztrák-némettel a zsirosabb falatokban, a kapitalizmus dús támogatása az állam által; minden szociális elégtelenség könnyű levezethetősége a mindig kényelmesen felújítható Bécs-ellenes kuruckodó ideológia ősi érzelmi idegpályáin: mindezek tagadhatatlanul olyan előnyök, melyeket semmiféle más államszerkezet nem nyújthatna a feudalizmusnak és a finanszkapitalizmusnak. Nem csoda tehát, ha e rendszer ideológusai minden törekvést a föderalizmus irányában, mint a haza elleni merényletet denunciólják. Csak logikus és természetes tehát, ha ennek az iránynak legkövetkezetesebb és legtudományosabb képviselője, *Réz Mihály* egyetemi tanár, Tisza gróf meghitt publicistája imigyen érvel a föderalizmus, sőt a magyar függetlenség ellen:

„A nagy európai konflagráció termi gyümölcseit. Csehország függetlensége, Délszlávia kialakulása, perszonálunió Romániával, Lengyelország önállósága, Magyarország demokratizálása — mind egy-egy étape lesz. Mindenikük egy megváltozott európai helyzetnek a magyarság iránt ellenséges tényezők által megvont konzekvenciája: együttesen egy nyilvánvalólag összhangzatos egész.“

(Tehát a Monarchia népeinek előrehaladása az önrendelkezés felé, a Romániával való ellentét kiküszöbölése, a lengyel nemzet jogos igényeinek kielégítése és — Magyarország demokratizálása a konzervatív publicista szemében voltaképp egyetlen komplot a magyarság megrontására. És miért?)

Réz Mihály erre így felel:

„Auszttria szlávjai szenvedélyes erővel hirdetik ellenünk a harcot s a monarchia szlávizálására mi magunk nyújtunk nekik kezét, ők jogot formálnak a szláv lakosságú magyar megyékre; s mi sietünk választójogot adni e szláv tömegeknek, hogy az előre beígért cseh agitáció sikeresebb legyen. Erőt adunk nekik, teret és reménységet, hogy ha területileg nem is, de érzelmileg, politikailag megnövekszik — a mi jóvoltunkból növekszik meg — a pánszlávizmus ereje s így a csehek befolyása Magyarországon.“

(Tehát ha tótjainkat politikailag felszabadítjuk, azok

szükségkép cserben fognak bennünket hagyni, legalább is érzelmileg. Érdekeiknek a magyar parlamentben való fokozottabb védelme, tehát szükségkép növelni fogja az ellenünk irányuló irredentizmust. Tehát a magyarság uralma csak erőszakkal tartható fenn.)

Majd így folytatja:

„Romániában perszonálunióra gondolnak a monarchia két államával. így könnyebben remélik a nálunk lakó fajrokonaikkal való egyesülést. Mint a dinasztia hívei, mint a birodalom támaszai, ezen törekvésük céljáról joggal fogják mondhatni, hogy ez *nem elszakadás*, és mi provinciális marakodásban elbódulva segítségükre jövünk s jogokat adva, fegyvert osztogatunk azok között, akikre e dákorumán tervezők Magyarországon számítanak. Hogy milyen méltán számítanak, ezt mindenki előtt nyilván megmutatta az oláh betörés. A magyar parlament ilyen tapasztalatokon sem tud okulni, az okulásra teljesen képtelen.“

(Ugyan ez a perszonáluniós terv nem komoly, de Románia csatlakozása egy demokratikus konföderációhoz mindenesetre a jövő lehetőségeihez tartozik. Réz Mihály remeg tőle, mert az erdélyi románok ellen nem lehetne többé hazaárulás! vádat emelni, ha nyelvüket és kultúrájukat a királyságbeli fajrokonaikkal együtt szabadon fejlesztik. A magyar hegemonia tehát a románokkal szemben is csak erőszakkal és jogelkobzással biztosítható.)

Hasonló logikával foglal állást Lengyelország önállósítása ellen is. Az új lengyel állam természetesen rögtön irredentista mozgalmat indítana Németország ellen a pózeni lengyelség visszakapcsolására s a Monarchia által tervezett perszonális unióba sem nyugodnék bele, hanem orosz protektorátus alatt csakhamar elszakadási törekvéseket szítana teljes függetlensége kivívására. „Ezt a függetlenségi kapcsolatot Oroszország és Franciaország nagy sikerrel használhatják majd fel ellenünk, mert jövőre már az ő érdekükben is áll. Attól a perctől, amelyben Lengyelország velünk perszonálunióba jut, minden nemzeti törekvését csak ellenünk s cseh ellenségeinkkel valósíthatja meg. Ez a geográfiai és etnográfiai helyzetnek kérlelhetetlen logikája. Nem is tehetnek másként nemzeti ideáljaik érdekében — minthogy ellenünk legyenek.

(Ez a passzus valóban reprezentatív értékű a publi-

cisztika és az állambölcselet sovíniszta irányának jellemzésére. Tehát minden nemzetiség szükségkép elnyomja a másikat, az irredenta elkerülhetetlen, a perszónálunió után a teljes szétválás az államoknak éppoly természetes törekvése, mint az éhes embernek az evés s az új Oroszország nem is gondolhat egyébre, mint ellenünk való újabb frondörködésre. Ez a feudális motiváció a Réz Mihályok szerint a világtörténelem egyedüli értelme!)

Mindezzel azután a veszély még fokozódnék. A Habsburgbirodalom szlávizálása bekövetkeznék. A lengyelség eddig *éh* volt az orosz és a cseh között; az új átalakulástól kezdve az összekötőkapocs szerepét játszaná.

(Ugyan Lengyelország a múltban nem volt ék s hogy a jövőben ék vagy kapocs lesz-e, ez nyilván attól függ, hogy Csehország és Lengyelország az új konföderációban képesek lesznek-e zavartalanul kifejleszteni gazdasági és kulturális erőiket? De a Réz Mihály erdélyi faji elfogultsága ilyen bagatell problémákkal nem foglalkozik.)

A végveszély azután rögtön bekövetkezik. Nemcsak azért, mert a legvadabb pánszlávizmus korszaka állna be Csehország, Lengyelország, Délszlávia és Oroszország között, hanem bekövetkeznék a legnagyobb katasztrófa is: ... *Magyarország függetlensége*. A fajmagyar szociológus ettől borzad meg leginkább: „Minden lépés azonban, amelyet e törekvésnek (a lengyel önállósulási törekvésnek) honorálására Bécsben tesznek, nemcsak Németországban okoz majd kedvetlenséget, hanem Magyarországon is fel fogja szítani a tiszta perszónáluniós törekvéseket. Azt fogják mondani, hogy annyi jogot a magyarságnak is követelhetünk, mint amennyit Bécs megad egy hódított országnak. Ausztria szlávizálása, a teljes föderalizmus mellett a magyar különválási törekvések megerősítése is bekövetkezhetik. Cseh, lengyel és romániai csapatokkal együtt egy hadseregben állani Oroszországgal szemben, nem is lenne kedvező kilátás a magyarságnak.“

(Tehát a felszabadult és önállóvá lett Magyarország demokratikus szövetsége a vele közös érdekű államokkal az uralmi elmélet szerint szükségkép katasztrófát jelent, annál is inkább, mert az új világháború, a történelem tulajdonképeni értelme, úgy is kikerülhetetlen.)

Ilyen veszélyek árnyékában tehát gondolni sem szabad

egy demokratizáló és a népek önrendelkezési jogát respektáló politikára: „Hozzánk csatolni a monarchiabeli fajoknak idegenben lévő rokonait, lengyelt, románt, ezerbet; itt *benn* csinálni meg az ő nemzeti egységüket: segélyükkel átalakítani, szlávva tenni az egész Monarchiát: ime e kérdések egyik, régóta kísértő megoldása. Kiegészítője: a magyar és német elem szupremáciájának megdöntése.“ Ezzel a megoldással szemben Réz Mihály és elvbarátai nem tudnak semmi más ajánlani, mint *a régi állapotok változatlan fenntartását*. Tehát a német-magyar szövetség továbbra is hatalmi szóval tartsa féken a cseheket, lengyeleket, délszlávokat és románokat s minthogy ez a szövetség csakis a mai szűk magyarországi választójog alapján tartható fenn: *sub specie aeternitatis* fenn kell tartani a feudális magyarságot. Igenis *sub specie aeternitatis*, mivel az elkövetkezendő korszakban a népek asszimilálása végleg lehetetlenné vált, csak erőszakos fékentartásuk gondolható el. Tehát a konzervatív állambölcselet Magyarország jövődjét egy oly állapotra akarja alapítani, melyben tízmillió magyar és tízmillió osztrák-német erőszakos szupremáciát akar fenntartani vagy 9 millió cseh-tóttal, 10 millió délszlávval, 25 millió lengyellel, 12 millió románnal szemben. Ezt a szupremáciát nyilván a németbirodalmi 50 millió németre baziroznák, de feledik, hogy ugyanekkor 80 millió orosz áll egy ilyen megoldással szemben. A sovinszta megalomániának ekkora fokát csak a többször említett osztályuralmi pszichózis hatása ailált lehet megérteni!

Az ilyen logikus osztályérvelés azonban nem tehet benyomást szélesebb körök érzelmeire, tehát a dualizmus ügyvédjei izgatóbb és általánosabb argumentumokat szereznek minden, a dualizmust megdönteni kívánó törekvés diszkreditálására. Ilyen érv főleg hat van. Lássuk őket sorban:

a) *A demokratikus föderalizmus* gondolatát ravasz általánosítással úgy tüntetik fel, mint a germanizáló *Groß-österreich* koncepciójával azonosat, vagy mint olyant, mely a Popovici szimplista tervei szerint az etnográfiai elv alapján atomizálna régi, gazdaságilag és lelkileg szerves egységet képező történelmi alakulatokat. Láttuk és még részletesebben fogjuk látni, hogy a mi tervünk mindkét törekvésnek logikai antipódusa.

b) *A dunai egyesült államok terve elszakítaná Horvátországot Magyarországtól s így megfosztaná öt szabad tengeri*

útjától.

Ámde az új államszövetség nem szakítaná el a köztünk lévő régi történelmi viszonyt, hanem azt még szilárdabb — mert mindkét fél érdekeinek jobban megfelelő — alapokra fektetné. Épp a dualizmus hívei szoktak azon panaszkodni, hogy Horvátország nekünk túlsókba kerül, hogy a horvát kapcsolatra mi pénzügyileg ráfizetünk: míg a horvát pártok mind megegyeznek abban, hogy a horvát nemzet egyik fő-sérélméne éppen pénzügyi természetű: Magyarország pénzügyileg gazdagszik az ő rovásukra. Nos, a helyzetnek ilyen kölcsönös megítélése lehetetlen, hogy meg ne mérgezze a magyar-horvát viszonyt s előbb-utóbb ne vezessen kínos konfliktusokra.¹¹

Ellenben a tervezett új szövetség mindazt fenntartja, ami az összeköttetésben a két állam szempontjából fontos és termékeny (a piac egységét, a közös védelmet, a külpolitikai szolidaritást), de kiküszöböl mindent, ami egyenetlenség vagy bizalmatlanság forrása lehet. Ami pedig a tengerhez való kijárást illeti, az csak természetes, hogy az új szövetség összes kikötőit s jelentékenyebb folyamrendszereit közös elvek szerint fogja irányítani. A fontosabb kikötőknek bizonyos internacionális, messzemenő szabad autonómiát kellene biztosítani s a népszövetség annyi kikötő felett rendelkeznie, hogy könnyű volna közöttük bizonyos munkamegosztást létesíteni, mely például Triesztet elsősorban a német, Fiumét elsősorban a

¹¹ Érdekes, hogy a horvát-kérdésben is a kiegyezés előtti magyar álláspont mennyivel megértőbb és türelmesebb volt. Kossuth Lajos 1862-ben írja, hogy már 1843-ban vagy 44-ben Pestmegye gyűlésén indítványozta („s indítványom el is fogadtatott“), hogy „ha horvát testvéreink megunták a velünk 700 éves kapcsolatot, tétessék nekik országgyűlésileg ajánlat, hogy a magyar nemzet nem ellenzi elválásukat. Váljanak békével s isten segélyje külön útjukon.“ Világos, hogy úgy a nemzetiségi kérdésben, mint a horvát kérdésben a kiegyezés megkötése radikális változást jelent: a megértés és a méltányosság szellemét az uralom szelleme váltja fel. Egyáltalán abban a mértékben, amelyben a dualizmus a magyar uralkodó osztályokat megerősíti s amelyben Ausztria politikai súlya csökken: ugyanezen mértékben állapítható meg a magyar publicisztika és államtudományi irodalom színvonalának alászállása és hangjának durvulása. A vezető magyar körök nyilván elég erőseknek érzik magukat arra, hogy komoly teoretikus vitatkozásokba ne bocsátkozzanak. A közjogi hatalom pótolja most az érvek súlyát

magyar s Raguzát elsősorban a szláv gazdasági centrumokkal hozná a legszorosabb és legcélszerűbb forgalmi összeköttetésbe. De a szövetség bármely részét a tengertől elzárni éppoly dőre és kártékony törekvés volna, mintha Hamburgnak eszébe jutna a Németbirodalom valamelyik államát egyoldalúan favorizálni a többivel szemben, vagy valamelyiket erőszakkal kirekeszteni.

c) *A demokratikus föderalizmus elszakítaná a tót megyéket és a szerb vidékeket Magyarországtól.* Ez az érv a cseh túlkövetelésekben és a szerb elkeseredésekben tényleg formális és látszólagos alátámasztást talál. Ámde kimutattuk már, hogy az etnográfiai elvnek igen messzemenő alkalmazása is, még édes-keveset jelentene a cseh nemzetiségi egység szempontjából és a délszláv állam érdekszögéből még kevesebbet jelentene. Mindkét követelésnek inkább egy forradalmi jelzőpolitika jellege van, semmint komoly reálpolitikai végig-gondolás.

A csehek és a délszlávok eszeveszett politikát folytatnának, ha holmi rájuk nézve kétes, vagy csekély értékű határkiigazítások fejében az egész magyar nemzet ellenállását felkorbácsolnák függetlenségi törekvéseikkel szemben. Hisz nyilvánvaló, hogy a dualizmust fenntartó osztrák erők egymaguk nem volnának képesek a szövetséges alkotmányreformot feltartóztatni s a dualizmus csak addig tartható fenn, míg az egész Magyarország egységesen csatasorban áll mellette.

d) Igen ám, de a veszély nemcsak a létesítendő cseh és délszláv állam részéről forog fenn, hanem maguk a magyarországi tótok és szerbek is annál kevésbé volnának hajlandók a magyarországi államkapcsolatban megmaradni, minél inkább erősödnék és gyarapodnék a cseh, illetőleg a délszláv állam. Azt igenis elhisszük, hogy úgy a csehek, mint a délszlávok, mint magyarországbeli fajrokonaik egyelőre kitörő lelkesedéssel fogadnák az e dolgozatban körvonalozott pentarchikus államrendet, valamint a nemzetiségi autonómiák azt a belpolitikai rendszerét, mely a demokratikus föderalizmust kísérné. De nagy ideológiai elfogultság kell hozzá, észre nem venni, hogy úgy az új életre kelt Csehország, mint Illyria, mint magyarországi fajrokonaik ezt az eredményt csak *részletfizetésnek* tekintenék, melynek elérése után még fokozottabb mértékben törne ki a cseh és a délszláv irredenta mozgalom, még akkor is, ha a cseh és a délszláv állam nem szítaná ezeket a mozgalmakat. Kitörne pedig egyszerűen azért, mert semmi-

féle demokratikus koncesszióval nem lehetne a tótok és a szerbek helyzetét olyan kedvezővé tenni Magyarországon, hogy ők mégis ne éreznék előnynek a Csehországhoz, illetve Illyriához való csatlakozást. A cseh és délszláv állami élet ragyogásával szemben a Magyarország által lojálisán nyújtott nemzetiségi autonómia mégis csak szűk és ki nem elégítő keret volna tótjaink és szerbjeink számára. Ez a feltevés annál valószínűbb, mivel a cseh és a délszláv demokrácia már ma fejlettebb, mint a magyar, alkalmas önálló államiságon belül pedig még gyorsabban haladna. A külpolitikai föderalizmus és a belpolitikai demokrácia kettős malomköve között tehát a történelmi magyar állam előbb-utóbb csakugyan felőrlődne, ha nem is a Réz Mihály indokaiból, de ezekből az okokból...

Ez az ellenvetés körülbelül a legnagyobb mértékű mindazok közül, melyeket a mi tervünk ellen felhozni lehet, mert nem feudális motiváción alapszik, hanem épp a demokrácia lélektanán, a *Gesetz der Strömung*-on, e törvénynek Oppenheimer által formulázott értelmében, mely szerint az emberek a nagyobb szociális nyomás helyeiről a kisebb szociális nyomás helyeire áramlanak. Nos, Magyarország bárminő demokratikus átalakulása mellett is tótjai, szerbjei, románjai számára szükségképpen a nagyobb szociális nyomás területe maradna Csehországgal, Illyriával, Romániával szemben, mert mindenkor jobb, kellemesebb, díszesebb volna tótnak Csehországban, szerbnek Illyriában, romának Romániában lenni, mint Magyarországon.

Kétségtelenül az első benyomás az, hogy ez az ellenvetés lélektanilag jól van megalapozva és gyakorlati következtetései helyesek. Mégis azt hiszem, hogy a helyzet behatóbb vizsgálata úgy az alap, mint a következtetések kiigazítására vezet. A főszempontok ezek volnának:

Az egész okfejtés túlságosan a mai megmérgezett viszonyokra támaszkodik, melyek alákötik nemzetiségeink kulturális és politikai mozgásszabadságát. Az ezen szociális nyomással szembeni ellenállás és elkeseredés azután a felszínesebb megfigyelőben könnyen azt a benyomást kelti, hogy tótjaink és szerbjeink tudni sem akarnak rólunk, hogy ők elsősorban nem kulturális és politikai mozgásszabadságot akarnak, hanem faj rokonaikkal létesítendő közös államiságot. Akik így gondolkoznak, azok ugyan nagyon lebecsülik a közös állami sorsközösség évszázados szálait, azokat a

reális gazdasági és érzelmi értékeket, melyek nemzetiségeinket Magyarországhoz fűzik s amelyek a kulturális és politikai nyomás csökkenésével napról-napra jobban kidomborodnának. Hogy ez a szempont nem valami erőszakolt álokoskodás, azt a Svájc és Belgium példája mutatja, melyek nemzetiségeiket a világ legragyogóbb nemzeti államai mellett is össze tudják tartani. Pedig voltaképp milyen szegényesek a gyenge, kicsiny, a természettől mostohán ellátott Svájc és a *Pufferstaat* szerepére ítélt Belgium lehetőségei azokkal szemben, melyeket a demokratizált és kulturális felszabadult Magyarország nyújthatna nemzetiségeinek. Ha egyszer a tótok és a szerbek kulturális és közigazgatási autonómiája kellőképp biztosítva van, ha igazságosan kivehetik részüket a magyar állami élet minden terén, ha cseh és délszláv fajrokonaiakkal a közgazdaság és közművelődés terén szabadon érintkezhetnek: akkor a magyar államhoz való tartozásuk nem volna többé teher, de esetleg egy értékplusszá válhatnék, mivel a nagy szövetségi koncertben a saját javukra érvényesíthetnék ama dús gazdasági, kulturális és szervezési előnyöket, melyeket a történelmi Magyarország nekik is nyújtana. A magyar-cseh, a magyar-délszláv gazdasági és kulturális összeköttetéseknek ők volnának hivatott közvetítői és fejlesztői!

Igaz, hogy ezen állapot bekövetkezéséhez a demokratikus és a kulturális haladás gyorsabb tempója volna szükséges s az sem vitatható, hogy a cseheknek és a délszlávoknak mai *aktuális demokráciája* fejlettebb, mint a magyaroké. De mint láttuk, a szövetségi terv *sine qua non*-ja Magyarország teljes demokratizálása volna, ami lehetővé tenné, hogy Magyarországon ne csak elérje, de túlszárnyalja a csehek és a délszlávok demokráciáját, mert a demokrácia *potenciális energiái* itt nagyobbak és szélesebbkörűek, dusabb gazdasági, néprajzi és földrajzi erőforrásainál fogva.

De még ha valaki túl optimistáknak tartaná is ezeket a megállapításokat és ha csakugyan Magyarország még mindig a viszonylag nagyobb szociális nyomás területe maradna tótjaink és szerbjeink számára: ebből még korántsem következik, hogy az irredentista törekvések a jelzett változások folytán erősödnének. Ez egyesegyedül attól függ, hogy ez a nyomás a régi állapotokkal szemben növekednék, vagy csökkenne-e? És vajjon ki merné kétségbe vonni, hogy

az általunk ajánlott nemzetközi és belpolitikai változások ezt a nyomást rendkívüli mértékben enyhítenék. Ha ez a nyomás ma sebeket vág azon milliók testén, akik alatta élnek, az új rendben ez a nyomás egy puszta kényelmetlenségi érzésként hathatna szűk értelmiségi rétegekre nézve.

De különben is — *et nunc venio ad fortissimum* — a nagyobb szociális nyomás területéről a kisebbre áramlás csak két feltétel alatt indulhat meg: Az egyik, hogy az átvándorlás tényleg lehetséges; a másik, hogy nem kerül oly áldozatokba, melyek nincsenek arányban az elérhető előnyökkel.

Nos, a mi esetünkben a helyzet azáltal is bonyolultabb, hogy nem izolált emberekről, hanem telepterületek „átvándorlásáról“ lenne szó, ami csak annexió, vagy átruházás útján volna lehetséges. Ámde láttuk, hogy a cseh-tót egyesülés nem volna úgy keresztülvihető, hogy tetemes magyar kisebbségek ne alakuljanak ki, melyek a tót irredentát egy még elkeseredettebb magyarral helyettesítenék. Emellett ez a helyzet csak teljes erőszak útján volna elérhető, mert a magyar nemzet többsége egy ezeréves állami kötelék ilyen erőszakos megcsonkítását magára nézve sérelmesnek tartaná. Nos, nagy, nyomasztó nyomáskülönbségek képesek egy esztelen háborús közvéleményt létrehozni, oly célokért is, melyek voltakép elérhetetlenek, de hogy egy felszabadult és akadálytalanul gyarapodó Csehországot és Illyriát, valamint Magyarországnak a legrosszabb szociális nyomástól mentesített nemzetiségeit be lehessen ugratni egy oly háborúba, mely csupán a tót és a szerb burzsoázia egy töredékének államalakulási törekvéseit szolgálná: ez egy olyan eszeveszettség volna, melyet még az sem tételezhet fel, aki a mai háború tapasztalatainak hatása alatt hajlandó az emberi természetet a lehető legpesszimiztikusabban megítélni.

e) Magyarország a dualizmus mai rendszere mellett a hatalom felét élvezzi; dőre volna, ha egyharmadával, sőt egyötödével érné be.

Ez az érv nyilván abból a feudális elméletből született, mely a hatalomban nem lát egyebet, mint a befolyásos tiszt ségekben és vezető pozíciókban való osztozkodást. Ámde ez az elmélet csak a privilegizált osztályok szempontjából helytálló. A széles néprétegekre nézve a hatalom gazdasági, szellemi és erkölcsi boldogulást jelent. Ez pedig egy nagy és

békés szövetségen belül sokkal teljesebben van biztosítva, mint bármely más rendszer mellett, mely egyes népek fejlődésének megakasztásán alapszik.

f) *A demokratikus föderalizmus rendszere megdöntené a magyarok uralmát Magyarországon s a nemzetiségek térfoglalását eredményezné.*

Ebből az érvből annyi igaz, hogy az egész Monarchia szövetségi átalakulása csak összes tagjainak és elsősorban Magyarországnak teljes demokratizálása útján érhető el. Már pedig a demokrácia szükségkép lehetetlenné tenné a magyar szupremáciának azt a mai formáját, mely erőszakos asszimilációs politikát űz: a nemzetiségi kisebbségek jogainak messzemenő respektálása nélkül valóban a demokratikus Magyarország elképzelhetetlen. Azonban ez a fejlődési irány távolról sem jelentené a centrifugális tendenciák gyarapodását, hanem ellenkezőleg, azok végleges leszerelését, egy valódi, intenzív és spontán együttműködést hozna létre a magyarság és a nemzetiségek között, a néma gyűlölet ama mai rendszere helyett, mely mintegy a primitív népek *silent-trade*-jét újítja fel a magyarok és a nemzetiségek között.

A magyarság kulturhegemóniája Magyarországon nem az erőszakom és a jogfosztáson, de számbeli fölényén, gazdasági erején, kulturális túlsúlyán és kedvező geográfiai pozícióján alapszik. Mindezeket az előnyöket az új alkotmányrend nem csökkentené, hanem fokozná. Magyarország volna az új szövetség természetes geográfiai központja: ő volna az összes tagállamok szerves és nélkülözhetetlen összekapcsolója. Nélküle gazdasági és kulturális integráció az egyes államok között alig képzelhető el. Ezért látjuk egész történelmi fejlődésünk folyamán, hogy Magyarországgal minduntalan szerveesebb kapcsolatba jutottak a szomszédos államok: Lengyelország éppúgy, mint Csehország, Horvátország éppúgy, mint Dalmácia, Szerbia éppúgy, mint a Havasalföld. Igaz, hogy ez a kapcsolat laza, feudális kapcsolat volt, de azért lehetetlen észre nem venni a reálisabb, mélyebb érdekszolidaritást a pusztán fegyveres, dinasztikus összeköttetések mögött. Magyarország mindig a nyugati — természetesen elsősorban német — kultúra közvetítő szerepét vitte Kelet és Dél felé. Ez a szerepe természetszerűleg a jövőben is megmaradna, sőt fokozódnék. Minél elevebb és

duzzadóbb lesz a Dunamedeixce és a Balkán kulturális és gazdasági élete: annál inkább nő jelentőségében Magyarország közvetítő szerepének fontossága.

Sőt a mai legnagyobb nehézsége és sűrűlódási zavara, nemzetiségi kérdése is egyszerre az erő és a kohézió forrásává válnék a számára abban a pillanatban, amelyben szomszédos államaival és nemzetiségeivel szemben nem az ellenséges izoláció, hanem a barátságos kooperáció állapotába jutna. Hisz ez esetben Magyarország bizonyos kulturális hegemoniát élvezhetne nemcsak centrális helyzeténél, legrégebb és leglezártabb történelmi kereteinél, a politikai művészet évszázados rutinjánál, kedvező geográfiai és talajviszonyainál fogva, de azért is, mivel a saját területén a szövetségi kapcsolat összes alakulatainak fajrokonait magában foglalva egy természetes etnográfiai közvetítő-szervezet felett rendelkeznek minden gazdasági és kulturális inger, kezdeményezés és szervezés továbbvitelére.

A magyar hegemoniáról és szupremáciáról sajnos, annyi érzelmileg túlfűtött romantikát írtak össze nálunk, hogy egy szinte páratlanul álló *nemzeti megalomániát* fejlesztettek ki. Az átlag magyar újságolvasó habozás nélkül elhiszi, hogy elég volna a magyar függetlenséget dekrétálni s ez a független Magyarország büszke izolációban élhetne a szomszédos országokkal és gögös szupremáciában a saját nemzetiségeivel szemben. Kevesen vannak, akik átlátják, hogy milyen elgondolhatatlan, milyen utópisztikus volna ez az alakulat, hogy a Magyarországot környező országok mind erős, életképes nemzetek, melyek mellett Magyarország legfeljebb a *primus inter pares* lehetne — s annál inkább, minél intenzívebben teljesítené előbb említett kultúrát közvetítő történelmi misszióját — de semmikép valami törvényeket diktáló hűbérúr vazallus népek felett. A nemzeti megalomániának helyettesítése erőinek és előnyeinek reális, szerény, de önértékes mérlegelésével: az új szövetségi kapcsolatnak egyik lényeges erkölcsi előfeltétele volna, mely csak a magyar feudalizmusnak bukásával következhetnék be, mely ezt a lelkiállapotot elsősorban teremtette meg.

A magyar függetlenség tehát nem fölényes izolációt, hanem józan önrendelkezést jelentene Magyarország számára, azt, hogy csakugyan a saját szerencséjének kovácsa lehetne s hogy jövőendő lehetőségeiből mit sem kellene egy mesterkél

alkotmányjogi rendszer érdekében feláldoznia.

Mindenekfelett pedig ez a szövetségi terv mintegy közjogi biztosítékát képezné Magyarország ama demokratizálásának, melyre az egész országnak, minden produktív osztályának és rétegének annyira égető szüksége van. Mert szóról-szóra bekövetkezett az a helyzet, melyet Csernátony már 1870-ben előre látott: a nemzetiségek fékentartására irányuló küzdelem nemcsak a nemzetiségi kisebbségeket láncolta le, hanem a magyarság legszélesebb tömegeit is. „A komédia már ismeretes s nem szedhet már többé rá senkit, ha eszén van. Mai napság tudja már maga népünk is, hogy azért rémitgetik a románnal, a szerbbel és többi nemzettel, hogy hallgaton viselje magát, sőt éppenségesen érdekében történtenek vegye, ha szabadsága megszoríttatik, jogai megnyirbáltatnak, terhei növeltéinek. S tudjuk azt is, hogy nem ijesztgetnék többé Magyarországot sem román, sem szerb, sem másféle mumus általi felfalással, mihelyt elkészülne a közös szolgátság gépezete minden faj részére egyaránt.“ A dualizmus mai rendszere épp ezt a gépezetet jelenti s megszüntetésével minden nemzet észszerű és életképes törekvése valamennyi javára rendkívül sokat nyerne erőben és lendületben.

X.

A dunai szövetség és a Balkán.

A dunai egyesült államok tervének végső elfogadása azonban nemcsak a szövetség tagállamainak érdekeitől függ. Ennél is fontosabb szempont, hogy miként befolyásolná az általános európai fejlődést s általa a világ kultúrájának előrehaladását. Hisz épp abból indultunk ki az új államkapcsolat tervének felállításánál, hogy a régi dualista rend nem képes maradandó békét biztosítani, hanem újabb konvulzióknak lesz forrása.

Ha a tervet mindenekelőtt a szomszédos Balkán szempontjából vesszük szemügyre, mely a Monarchiával együtt Európa veszélyeztetett zónája volt: úgy világos, hogy a javasolt dunai alakulás a Balkán további fejlődésére csak előnyös

és áldásos volna. Illyriának életképes alapokon való feltámasztása végleg megoldaná a délszláv-kérdést. Egy további lépés volna a békés fejlődés irányában a mai Szerbia és Bulgária határainak igazságos megállapítása a vitatott macedón területeken. Az alapvető életigényeiben kielégített, nemzeti egységét elért, alkalmas tengeri kikötőhöz jutott délszláv állam bizonyára sokkal hajlandóbb volna Bulgáriával szemben is a legmesszebbmenőleg méltányos kompromisszumra, mint a mai letiport s a nemzeti végveszély paroxizmusában égő Szerbia. Bulgáriának is nagy érdeke volna, hogy a húrokat ne feszítse túlságosan. A bolgár politikusoknak nem szabadna elfeledni, hogy dacára átmeneti szörnyű küzdelmeiknek, a szerb és a bolgár nép természetesen egymásra van utalva, szoros faji és nyelvi kapcsolatok által van összefűzve s a köztük levő ellentét nem nagyobb, de kisebb, mint amilyen például a poroszok és a délnémetek ellentéte volt. A vámuniónak az a terve, mely már egyszer oly komolyan foglalkoztatta a szerb és bolgár államférfiakat, valóban a viszonyok benső természetében gyökerezik s nincs olyan erő, mely véglegesen megakadályozná a délszlávok adottságait és természetes egységét.

Ez irányban is a dunai szövetség a legkedvezőbb alakulat volna. A szerb-horvát kérdés méregfogát kihúzva, nagyban elősegítené a szerb-bolgár közeledés útját. Különben is ez a szövetség, ha csakugyan életképes alapokon, a megértés és a méltányosság szellemében alakul ki, olyan vonzerőt gyakorolna a többi Balkán-államokra: Romániára, Bulgáriára és Görögországra is, hogy azok előbb-utóbb csatlakoznának hozzá. Hisz mindazok az okok, melyek a pentarchiára nézve fennforognak, eme három állam motivációját is döntően fogják meghatározni. Minden jó alapokon nyugvó, őszintén demokratikus szellemtől áthatott szövetséges állam története azt igazolja, hogy rendkívüli vonzerőt gyakorol a szomszédos államokra. A svájci szövetség csakhamar magába foglalta a környező független alakulatokat, a német *Zollvereine* hódításai gyorsak és mélyrehatóak voltak, az Északamerikai Egyesült Államok vonzóereje folyton tart és egyre növekszik. Románia, Bulgária és Görögország szempontjából el sem képzelhető egy észszerűbb és természetesebb politika, mint az, amely őket a dunai szövetségbe való belépésre bírta. Egy nagy, demokratikus, a legmesszebbmenő geográfiai, etnográfiai és klimatikus munkamegosztáson nyugvó államszövetség tagjai lehetnének,

a világbirodalom összes előnyeit élvezhetnék, nemzeti létük és kulturális sajátosságuk legteljesebb biztosítása mellett. Minden, ami a kis államiságban érték és komoly tartalom, megmaradna számukra, ami tehertétel és nyűg lenne, az elkerültetnék.

Valóra válhatna az a ragyogó államalakulási kép, melyet egy névtelen írás szerzője (*György János*) már jóval a háború előtt, 1910-ben, minden politikai indíték nélkül, merőben a fennálló viszonyok páratlan megfigyelése alapján — bár a mieinktől némileg eltérő keretekben — megkonstruált:

„Valamely állam a közel vagy messzi jövőben beállható bármily külföldi gazdasági és politikai helyzetváltozástól független alapokra csak úgy állíthatja jólétét, ha területe a földnek, földtani, víztani, éghajlati és növény- meg állattani tekintetekben oly változatos és terjedelmes felületét foglalja magában, hogy saját határain belül minden lényeges emberi szükséglet kielégítésére megtalálja a természet megfelelő javait. Ebből a szempontból a dunai és a Balkán államok — egyesülésével csak az Északamerikai Egyesült-Államok lennének hasonló kedvező helyzetben. Az Egyesült-Államok a 25. és 49. szélességi fokok között terjednek el; míg a balkáni és a dunai államok területe a 35-iktől az 51-ik fokon túl is. Az észak-déli kiterjedés ez előnyösége tekintetében államszövetségünket még az óriási területű orosz birodalom sem érné el, mert ez a 38. foktól a 77-ikig terjed ugyan s így az előbbinél két és félszer nagyobb szélességet ölel fel; de nagy északi területei a kietlen sarki övbe nyúlnak, délen pedig a 47. fokon alól csak a Kaukázusnak részben vad vidékeivel nyúlik le s ezzel a dús meleg övből csak igen kevéshez juttatta eddigi szerencséje...

„Államszövetségünk területe noha Németországot meghaladná, Oroszországot meg nem közelítené. Krétával és a görög szigetekkel együtt 1,194.305 km^2 -t foglalna magába. Németország területének, az 540.415 km^2 -nek a kétszeresét meghaladná, de nem sokkal lenne terjedelmesebb ötödrésznél a csak Európában is 5,389.998 km^2 -t bíró szűkebb értelemben vett Oroszországnak... Tehát e terület minden valószínűséggel éppen elégséges, de semmiesetre sem lenne a szükségesen felül terjedelmes ahhoz, hogy azon egy, a Nyugat és a Kelet, a keresztény és a mohammedán világ között állandó határt képező államszerkezet alakuljon.“

Ugyanez az író gondos és részletes számításokkal igazolja a földművelési előfeltételeknek és az ipari fejlődési lehetőségeknek szinte páratlan gazdagságát ezen a területen.

Akinek volt alkalma a Monarchiát és a Balkánt csak felszínesen is beutazni, az nem szabadulhat attól a benyomástól, hogy csak a nemzetiségi kérdés végleges megoldása és a török uralom maradiságának teljes kiküszöbölése kellene ahhoz, hogy ez a népies és földrajzi kincsekkel olyan dúsan megáldott föld egy szinte elképzelhetetlen renaissance-ra jusson. A görög-római kultúrának a török iga hosszú évszázadai alatt megakasztott árama kelne itt új életre, fiatal, ki nem használt, még formátlan értékekkel teli népek mámoros közreműködése mellett. Mintha a görög fejlődés lendületes és kultúrszomjas *Kleinstaaterei*-je jelennék itt meg magasabb fejlődési ritmuson, de úgy hogy egy jól organizált s hatalmas mezőgazdasági *Hinterland* fölett rendelkező államszövetség kiküszöbölné a görög poliszok éhség-problémáit és szüntelen testvérviszályait.

Létrejöhetne egy egészen új államszervezeti forma, mely a régi, egységes nemzeti államoknak uniformizáló, sablonokkal dolgozó, az egyéni kezdeményezéseket megakasztó, a durva centralizációnak formális és alkotó élan nélküli demokráciájába torkoló államrendje helyébe a decentralizált, konstruktív autonóm élettől duzzadó, nyolc különböző nemzet s vagy húsz különböző nemzetiség és faj speciális élniakarásától s művészi érzékenységétől lüktető gyönyörű, valóban nemzetközi kooperációt helyezne: valóságos mikrokozmosát az eljövendő európai egyesült államoknak s a majdani világgöztársaságnak.

Ebben a szövetségben a demokrácia új formái alakulnának ki. Annyi nemzet, nemzetiség és faj érintkezése — most talán először a történelemben — nem a fölé- és alárendeltség, de a politikai és társadalmi egyenlőség alapján, a demokráciának egy mélyebb, igazibb, általánosabban emberi képzeletét hozná létre.

Láttuk, magának a szövetség létrejöttének *sine qua non*-ja a tagállamok radikális demokratizálása. Ezt a folyamatot a megszilárduló szövetségi viszony napról-napra erősítené. Különösen a csehekben és a délszlávokban máris megingathatatlan alapjai vannak az érzelmi és a politikai demokráciának. A magyar, a lengyel és a román feudalizmus

bukásával az egész szövetséget meghódítaná ez a szellem, mely egyedül oldhatná meg a román-kérdést is. A magyar és a román feudalizmus kiküszöbölése a kölcsönös viszály és uszítás legfőbb forrását bedugná. Nemzetiségi egyenjogúsítás, liberális kereskedelmi forgalom, bensőséges kulturális érintkezés mellett a román-kérdés gyulladáson sebesen hamar gyógyulni kezdene. Románia csatlakozása a dunai szövetséghez pedig végleg meggyógyítaná. E szoros szövetségi kapcsolat mellett semmi akadályja nem volna annak, hogy a magyarországi és a román királyságbeli románok kulturális törekvéseik ápolására közös szervezetekbe tömörüljenek.

XI.

A dunai szövetség és az entente.

A dunai szövetséges állam tehát úgy a Monarchia, mint a Balkán összes problémáinak megnyugtató megoldását jelentené. Vájjon a ma élet-halálharcot folytató háborús szövetségek szempontjából elfogadható volna-e egy ilyen megoldás?

Ami az *entente* álláspontját illeti, azt kell mondani, hogy ha Lloyd George és Wilson utolsó ünnepélyes nyilatkozataikat komolyan veszik, ha csakugyan ragaszkodnak az azokban kifejtett elvekhez, ha valóban nem hódítani s a központi hatalmakat tönkretenni akarják, hanem maradandó békét igyekeznek biztosítani a Monarchia és a Balkán népek között, hogy azáltal az európai *Société des Nations* utolsó akadályait is elhárítsák: akkor a dunai konföderáció tervét nemcsak nem ellenezhetik, de azt a legmelegebben támogatniok kell.

Ez a terv ugyanis mindenben megvalósítja azokat az elveket, melyeket az entente vezető államfőiről hirdettek:

a) megvalósítja mindazt, ami a népek önrendelkezési jogának elve szerint a mai történelmi adottságok mellett észszerűen megvalósítható;

b) biztosítja ama nemzetiségi kisebbségek zavartalan fejlődését, melyeknek fajrokonáikkal való egyesítése gazdasági, geográfiai vagy politikai lehetetlenség;

c) demokratizálja a szövetséges állam egész területét s ezáltal kiküszöböli mindama feudális maradványokat, melyek Európa e részének tartós békéjét lehetetlenné tették;

d) biztos szövetségi alapokra helyezi ama kis államok jövő fejlődését, melyek máskülönben örökké marakodó *Puffferstaat*jai volnának Németországnak és Oroszországnak.

Elképzelhetetlen, hogy az erős szláv többségű és kis németminoritású dunai szövetséget önző, imperialista törekvésekért háborúba vinni lehessen. Éppoly elképzelhetetlen, hogy az önálló nemzeti lét összes előnyeit élvező cseh, lengyel és délszláv államot egy merőben romantikus pánszlávizmus segítségével bele lehetne kényszeríteni bárminő expanzív orosz politikába, nem is beszélve arról, hogy maga a dunai szövetség léte és gyarapodása a legerősebb biztosítéka lesz egy szintén demokratikus és föderatív alapokon nyugvó Oroszországnak.

Az elnyomott, részekre tagolt szabad fejlődésében alákötött cseh, lengyel és délszláv nép évszázados kálváriája folyamán úgy érezhette, hogy az ő boldogulása a pánszlávizmus diadalától függ. De az egységes és szabad cseh, lengyel és délszláv nemzeti állam egyre tisztábban fogja érezni különleges nemzeti, nyelvi és kulturális egyéniségét s egy nagy demokratikus népszövetség összes előnyeit, semhogy bárminő kalandos pánszlávizmus eszközének dobja oda magát, annál kevésbbé, mivel egy felújuló pánszlávizmus épp azt jelentené, hogy Oroszország továbbra is antidemokratikus és ezarisztikus maradt. *Egy demokratikus pánszlávizmus, egy szláv „népimperializmus“ csak abban az egy esetben volna elképzelhető, ha a Monarchiában és a Balkánon továbbra is megmaradna a szláv népeknek a mai elnyomott, feldarabolt, fejlődésre képtelen helyzete.* Már a háború előtt, különösen az angol és francia publicisták nagyon világosan látták a Habsburg-monarchiának történelmi jelentőségét épp a Nyugat szempontjából. Tisztán észrevették, hogy a Habsburg-monarchiának csak az alkotmánya avult el, de maga az a mély történelmi szükséglet, mely létrehozta, még ma is eleven erő. Csakis a Monarchiában és a Balkánon élő népek belső kapcsolata biztosíthatja szabad kulturális fejlődésüket a germán és az orosz malomkö között. Viszont Nyugat-Európa érdeke, hogy a Duna és a Balkán hatalmas gazdasági és kulturális kincsek felett rendelkező népei ne

lehessenek sem Oroszországnak, sem Németországnak vazallus államai.

A dunai egyesült államok terve épp ezt a megoldást jelenti. Egy autonóm és „*ebenbürtig*“ szövetséges állam lépne itt az európai kultúrnépek családjába, mely demokratikus és föderalisztikus államszervezetével mindenkor a béke és a szabadság előőrséje volna, nem egy tehetetlen *Pufferstaat*, hanem a nyugateurópai fejlődés folytatója és végrehajtója.

XII.

A dunai szövetség és a Németbirodalom.

De nemcsak Nyugat-Európa, a Németbirodalom szempontjából is csak előnyös lehetne ez a terv, hisz Németországnak épp oly reális érdeke, hogy végrevalahára a dunai államok és a Balkán szervesen belekapcsolóssanak Európa vérkeringésébe, mint az ententenak és az egész civilizált világnak. Sőt még nagyobb érdeke, mert Németország sokkal közelebbi gazdasági és geográfiai kapcsolatban áll ezen terület országaival, mint a nyugati államok. Németországnak még fokozottabban előnyére válnék tehát, hogy itt a békés kulturális fejlődés minden lehetősége biztosítottassék.

A dunai és a balkáni új szövetséges állam ugyanolyan mértékben fogja fokozni országai produktív és kulturális erőit, mint ahogyan a német és az északamerikai unió tette volt a saját működési területén. A tőke elhelyezésének, szervezésének, a szellemi irányításnak változatos és dús alkalmi fogynak megnyilni. Ami a német népben természetes gazdasági és kulturális fölény van a mai dunai államokkal és a Balkánnal szemben, az jótékony hatásait még fokozottabb mértékben kifejtheti a faji és nemzetiségi viszályok helyett békés alkotó munkában nekilendülő szövetség területén. Németországnak nem lehet semmi komoly oka arra, hogy féljen egyenlő feltételek mellett felvenni a versenyt Nyugat-Európával egy oly területen, melyre nézve neki úgyis egy egész csomó helyzeti előnye van: földrajzi közelsége, régi gazdasági összekötetései, a német kultúrának évszázados természetes affinitásai. Ezen erők érvényesülését az új szövetségi kapcsolat csak fokozni és elősegíteni fogja.

Mindezen okoknál fogva a tervezett államszövetség a német

nép óriási többsége szempontjából csak örvendetes és rokonszenves lehet. Egyesegyedül ama német körök nézhetnék görbe szemmel, melyek katonai vagy politikai erőszakkal szeretnének német szupremáciát létesíteni Közép-Európában. Ezekre nézve a mai dualista rend biztosabb exploatációs területet jelent, mint egy demokratikus konföderáció. Nemesak azért, mivel a német és a magyar kisebbség gazdasági és politikai monopóliumaik fenntartása érdekében szívesen megad minden koncessziót az uralmukat biztosító nagynémet befolyásnak, hanem azért is, mert a dualizmus oligarchikus és antidemokratikus természete mellett sokkal könnyebb egyoldalú német kapitalista és militarista érdekeket keresztülvinni, mint egy demokratikus és hozzá szláv többségű államszövetséggel szemben.

Persze sokakat épp ez a szláv többségű szövetség fog Németországban nyugtalanítani. Ámde emez aggodalmakra Eduard v. Hartmann filozófiai messzelátással már rég megadta a feleletet: „... a szláv törzsek csak addig kokettálnak Oroszországgal, míg politikai önállóságukat vagy állami egyenjogúságukat még nem kapták meg s a birodalmi németekkel szembeni gyűlöletük el fog aludni attól a perctől kezdve, hogy az osztrák-németekben nem kell többé előjogosított versenytársaikat gyűlölni.“ Egy más helyen még markánsabban így szól: „... minden osztrák kormány számára még egy kényszerítőbb ok forog fenn... arra nézve, hogy épp a szláv nemzeti követelményeket kielégítse. Ez az ok a Birodalomnak nem a belső, hanem külpolitikájához tartozik s abban áll, hogy Ausztria életkérdése a pánszlávizmust *megelőzni*... Ha Ausztria vonakodik föderatív állammá válni, melyben a különböző szláv törzsek vérontás nélkül veszekedhetnek és megegyezhetnek, úgy szláv törzseinek nemzeti érzése kényszeríti őket arra, hogy a pánszlávizmusnak, más szavakkal az orosz hegemoniának a karjaiba dobják magukat, melyet ezek a törzsek voltaképpen utálnak, de mindazonáltal mégis szívesebben látnának, mint a nem szláv törzsek állandó uralmát.“

Eduard v. Hartmannak ez a meglátása az orosz forradalom után még igazabbá vált: a kialakulófélben levő orosz demokratikus államszervezet mellett egy oligarchikus Ausztria életképtelenné vált.

Különben is nem kell megijedni a Monarchia sokat han-

goztatott szláv többségétől. Az új szövetséget alkotó szlávoknak túlnyomó többsége római katolikus volna: világos jelül annak, hogy teljesen nyugateurópai befolyások alatt fejlesztették ki történelmi öntudatukat. Az is közismert dolog, hogy úgy a lengyelek, mint a csehek, mint a horvátok kultúráját a nyugati, elsősorban a német hatások sokkal nagyobb mértékben fejlesztették, mint a keletiek. A gazdasági érdekközösség szálai is sokkal realisabbak észak és nyugat, mint kelet felé. Ehhez járni a lengyelségnek évszázados történelmi és érzelmi harmonizálása a magyarokkal. A magyar- horvát természetes affinitást és egymásrautaltságot is csak egy ostoba és megmérgezett feudális politika volt képes megzavarni. Egy szabad és demokratikus konföderációban akadály nélkül érvényesülnének a nyugati kulturszolidaritás összes erői, szemben azzal a romantikus pánszlávizmussal, mely voltaképp nem volt egyéb, mint gúzsba kötött és feldarabolt nemzeti egyéniségek reakciója a magyar-német oligarchikus rendszerrel szemben.

XIII.

A terv elvi keresztülvihetlenségének cáfolata.

Bármily ragyogó reményekkel kecsgetet is az új szövetség képe úgy az elsősorban érdekelt országok, mint a külföld szempontjából, sokan lesznek, akik azt fogják mondani, hogy egy terv mérlegelésénél elsősorban nem racionális célszerűség, hanem a praktikus keresztülvihetőség a döntő szempont, már pedig a dunai egyesült államok terve minden benső észszerűség dacára utópisztikusnak, gyakorlatilag megvalósíthatatlannak látszik. Még pedig főleg három szempontból:

1. a terv már általános elvi konstrukciójában keresztülvihetetlen;
2. a terv az organizáció részletkérdéseiben fog hajótörést szenvedni;
3. ha keresztül is volna vihető, hiányoznak azok a szellemi tényezők, melyek azt a nagy néptömegek érdekében a privilegizáltak szívós ellentállásával szemben tető alá hozhatnák.

Ezekkel a komoly aggodalmakkal kell e dolgot utolsó részében foglalkoznom.

A terv általános elvi konstrukciójának lehetetlenségét csakis egyetlen alapon: *nyelvi-nemzeti alapon* lehet megkérdőjelezni s azt vitatni, hogy a szövetséges állam *raison d'être-je* tagjainak azonos nyelve s nemzeti érzülete. Hisz nyilvánvaló, hogy a német *Bund* és az Északamerikai Egyesült-Államok diadalmas példái után, melyek legalább is épp oly nagy gazdasági és geográfiai divergenciákat voltak képesek termékeny és áldásos kooperációba egyesíteni, minden más érv elfogadhatatlan volna. A német és az amerikai szövetséges állam a maga életerős állami és regionális partikularizmusaival sokkal szívósabb és keményebb egységnek bizonyult, mint például az Orosz Birodalom, melynek látszólagos merev centralizmusa alatt az elnyomott nemzeti életfolyamatok genyedtek.

Az egyetlen komoly érv a mi tervünk ellen tehát csak az lehet, hogy egy demokratikus konföderáció csak azonos nyelv és nemzeti érzület alapján valósítható meg.

Ezzel szemben ugyan utalhatnánk arra, hogy az Egyesült-Államoknak közel 92 millió lakosságából közel 10 millió színesbőrű volt, valamint arra is, hogy a külföldi fehér népességben több mint 2½ millió német, 1,300.000 írlandi, 1,700.000 orosz-finn, 1,300.000 olasz, 1,700.000 osztrák, közel félmillió magyarországi stb. volt, úgy hogy a nem-amerikai fehér külföldi születésű népesség 1910-ben több volt, mint 13 millió, de erre az okoskodásra nem kívánunk különös súlyt helyezni, mivel vele szemben ellentmondóink hivatkozhatnának az angol államnyelv kétségbe nem vont egységére, valamint arra a körülményre, hogy az idegen népek itt nem szerepelnek államalakulások alanyaiként, hanem ellenkezőleg: régi, szűk, sokszor meggyűlölt államaikból menekültek ide a nagyobb gazdasági lehetőségek és a szabad erkölcsi levegő területére. Sőt az Egyesült-Államok tapasztalatait még egy más alapon is kétségbe lehet vonni s azt mondani, hogy ennek a szövetségnek nagyszerű prosperálása nem kis részben az európai merev történeti keretek hiányára vezethető vissza: a 48 tagállam sohasem jelentett olyan mélyreható történeti és szervezeti antagonizmust, mint az európai államalakulatok.

Ámde a német *Bund* tagállamai tekintetében ez az utóbbi

érv nem használható fel. Ellenkezőleg: a német *Bund* nagyszerű példája annak, hogy hogyan lehetett rivális, eltérő tradíciójú és szervezetű államokat, melyek évszázadokon át marcangolták egymást, állandó és felbonthatatlan egységbe tömöríteni.

Hogy pedig a nyelvi és a nemzeti szempont egysége sem lehet a szövetséges állam *sine qua non*-ja, arra nézve a *testimonium crucis*-t a helvét konföderáció szolgáltatja, mely gyönyörű példáját nyújtja három, illetőleg négy nép zavartalan összeműködésének, dacára annak, hogy mindhárom geográfiai kontaktusban él nagy nemzeti államokat alkotó fajrokonaikkal. Nem vagyok képes belátni, hogy 2,000.000 németnek, közel 800.000 franciának, 300.000 olasznak és 40.000 ladinnak közös, virágzó szövetségbe való egyesítése valami más, *sui generis* probléma volna, mint az, ami minket, dunai népeket foglalkoztat. A viszonyok geográfiai és népesedési kisszerűsége talán a szervezési problémát leegyszerűsíti és megkönnyíti, de viszont mennyivel gazdagabb és hatalmasabb eszközök állanak a mi nehezebb és komplikáltabb feladatainkhoz rendelkezésre, mint nekik. A *Kleinstaaterei* nyomasztó szűkössége helyett, mely a helvét szövetségre ránehezedik, amely annak robbantásával fenyeget, ha ellensúlyozására megfelelő intézmények nem hivatnak életre, a dunai népek konföderációjában olyan óriási fejlődési lehetőségek tárulnának fel, melyek csakis az Egyesült Államokéi mellé állíthatók.

És mi hozta létre ezt a svájci szövetséget? Nyilván a benne élő kis államok szolidaritásának eleven átérzése és a tudat, hogy különleges egyéniségeiket csak szervezett szövetségben biztosíthatják e szomszédos államokkal szemben. És ez a vágy — a demokratikus intézmények és az ősi nemzeti autonómia megőrzésének a vágya — elég erős volt életképes szövetség alakítására, dacára annak, hogy a tagállamok lakói állandó érintkezésben vannak ugyanazon fajú és nyelvű, nagy nemzeti államokat alkotó testvéreikkel. Vájjon utópia-e a tapasztalatok olyan értékelése, hogy amit németek, franciák, olaszok létrehozhattak legközelebbi nemzetársaikkal szemben való védekezéséért, azt egy szép napon magyarok, németek, lengyelek, csehek, délszlávok, románok és görögök is megcselekedhetik, hacsak világosan

átlátják, hogy nemzeti létük és kulturális egyéniségük kifejlesztésének ez az egyedüli útja a netán felujuló germán és az orosz imperializmussal szemben.

Nem tagadom, hogy ez a feladat, mely előtt mi állunk, dunai és balkáni népek, minden eddigi államszervezési problémánál nagyobb és nehezebb, mert tagadhatatlanul óriási geográfiai távolságokat, rendkívüli kultúrkülönbségeket s mindenek felett nagyon megmérgezett s igen friss keletű érzelmi antagonizmusokat kellene a mi esetünkben át-hidalni. Az is rendkívül megnehezíti a mi pozíciónkat, hogy a szövetség területén hiányzik egy állam, melynek kezdeményező és vezető szerepe oly ellentmondás nélkül elismerttének, mint például a diadalmas Poroszországé a többi német tagállamokkal szemben. Mert amaz ország vezérszerepét, mely természetszerűleg és történetileg erre hivatva volna, mely úgy geográfiai központi helyzeténél, mint gazdasági lehetőségeinél, mint történelmi tapasztalatainál, mint etnográfiai összetételénél fogva különösen alkalmas volna a kezdeményező lépések megtételére és a szükséges erkölcsi szintézis létrehozására: Magyarország adott és természetes irányító szerepét teljesen elhomályosítja elavult alkotmánya, megmérgezett közszelleme, mely legnagyobb szellemi és gazdasági erőforrásait béklyóba köti.

De mindezek a nehézségek nem lehetnek végleges és komoly akadályai annak, hogy ez a szövetség, melytől egész európai kultúránk sorsa függ, létre ne jöjjön. Ez a csüggedés oly kishitűség volna, mely végeredményben azt jelentené, hogy *nincs további út Európánk számára*; hogy utópia minden remény, a mai véres viszályok kiküszöbölésére; hogy a mai bornírt és a haladást megakadályozó rend a politikai bölcsesség utolsó szava.

Ellenben azok, akik hiszünk az Európai Egyesült Államok, sőt majdan egy általános világszövetség megalkotásának a lehetőségében, nem adhatunk hitelt annak az együgyűségnek, mely azt állítja, hogy az integrációnak az a kozmikus folyamata, mely a nagy nemzeti államokat és a viruló népszövetségeket létrehozta, mindenkor meg fog bukni a nemzeti partikularizmusok és az eltérő nyelvjárások átkos tabuján.

Épp ezért ez a feladat, mely ma ránk, dunai népekre vár, nemcsak a saját sorsunkra nézve döntő, de teremtően

alkotó és példaadó lesz egész emberi nemünk jövő pályája számára.

XIV.

A szövetségi terv keresztülvitelének gyakorlati szempontjai.

Ha egy terv megvalósítása kívánatos és alapelveiben keresztülvihető, úgy realizálásának részletkérdései komoly akadályt nem képezhetnek. Ha igaz az, hogy a dunai szövetség rendkívüli előnyöket jelentene az ott élő népekre nézve s ha igaz az, hogy a konföderációs alkotmány gyakorlati funkcionálása is immár egy teljesen megoldott probléma: akkor a dunai szövetségben résztvevő népek speciális sajátosságai és érdekei új és az eddigi példáktól eltérő intézmények és berendezések szervezését tehetnék szükségessé, de semmi esetre sem állítanak egy olyan *sut generis* problémával szembe, melynek megoldását illetőleg kételyeink lehetnének.

Láttuk a dunai szövetség tervének speciális nehézségeit és akadályait, de a svájci, a német és az amerikai példák tapasztalatainak figyelembevételével bizonyára nem lesz nehéz azokat elhárítani.

Egy ilyen terv részletes kidolgozása nem lehet e szerény dolgozat feladata, ami ma úgysem volna egyéb jogi játéknál, hisz még csupa bizonytalan tényezővel volna dolgunk. Tehát nem lehet egyébről szó, mint rámutatni a szervezés néhány olyan alapelvére, melyek a dunai szövetség speciális természetéből következnek:

a) Mindenesetre arra kell törekedni, hogy a tagállamok teljes és zavartalan függetlenségét komoly ok nélkül ne korlátozzuk s a szövetség hatáskörébe csak oly ügyeket vonjunk be, melyek az egész népszövetség sorsát illetik. (Közös védelem, közös vám és kereskedelmi politika, az államokat közösen érintő közlekedési problémák, külügyi képviselő, bíróság az államok között felmerülő vitakérdések eldöntésére, közös gondoskodás a szövetségi kiadások fedezéséről). De ezen közös feladatok megoldása körül is a szövetség lehetőleg csak a közös alapelvek kitűzésére és a legfőbb irányító összefoglalásra szorítkozzék.

b) így különösen minden állam nemzeti hadseregét maga fizesse, szervezze és képezze ki. A szövetség hatás körébe csak a kontingens felosztása, a szervezés alapelveinek megállapítása és egy közös vezérkar létesítése tartozzék. A milícia elvének keresztülvitele úgyis szükségessé fogja tenni a nemzeti, nemzetiségi és geográfiai keretekhez való egyre teljesebb hozzásimulást.

c) Minden intézménynél a *kollegiális* elv alkalmaztassák. Minden vezető szervben az öt állam mindegyike egyenrangú képviselőre kell hogy találjon, akik maguk közül választhatnának egy felelős minisztert, még pedig úgy, hogy az minden két évben egy más ország polgárai közül való legyen.

d) A szövetségi birodalmi gyűlés is valódi demokratikus népképviselő legyen s ennek legyen felelős minden közös szövetségi szerv.

e) Ez a birodalmi gyűlés — minthogy az az egyes állami törvényhozások széles hatásköre mellett alig venne több időt igénybe, mint a mai delegációk — minden évben egy másik tagállam fővárosában üléseznék. Ez a berendezés nagyon elősegítené a szövetség népeinek egymáshoz való lelki és érdekbeli közeledését. Bécs, Budapest, Prága, Varsó, Sarajevo annyira változatos és jellegzetes kulturális élete mintegy szemléltető oktatást nyújtana a törvényhozás tagjainak az egyes tagállamok speciális problémáira, lelki és gazdasági szervezetre nézve.

f) A vezető szövetségi szervek és intézmények méltányos kulcs szerint volnának elosztandók az egyes tagállamok között. Ha például a hadügyminisztérium székhelye Bécsben volna, a külügyé Budapesten, a pénzügyé Prágában, a közlekedésügyé Triesztben, a szövetségi törvényszék Varsóban lehetne.

g) A közös kiadások fedezésére olyan kulcsot kellene megállapítani, mely kizár minden arbitriumot (például a népesség számából és az egyes államok belső adózó erejéből kombináltat). Inkább rójon átmenetileg ez a rendszer az egyes tagállamokra a méltányosnál nagyobb terhet, csak a szigorú osztó igazság ne legyen semmiféle önkényes számítás által — (akár a gyengébb előnyére is!) — elhomályosítva. Mert a magyar-osztrák és a magyar-horvát példa klinikai bizonyíték amellet, hogyan mérgezik meg finánciális félreértések vagy bizonytalanságok az államok közötti viszonyt.

h) A külügyi képviselőben különös gond lesz fordítandó a kollegiális elv keresztülvételére. A nagykövet személyének itt is periodikus időközökben az egyes tagállamok nemzeteiből kell kikerülnie. Minden államnak pedig állandóan meglesz a maga szövetségi tanácsosa a nagykövet mellett.

i) Ami a legnehezebb kérdést, a *nyelvkérdést* illeti, nem volna semmi akadálya annak, hogy a szövetséges birodalmi gyűlésen mindegyik követ az öt nyelv bármelyikét használhassa. Egy jól megválasztott tolmácsszervezet gondoskodhatna róla, hogy az elhangzott beszédek még aznap hasábos fordításban mind az öt nyelven megjelenjenek s így a felhangzott érvek már felhasználhatók legyenek a következő nap diskusszióiban. Hisz a nyelvkérdést voltaképpen nem a nyelvek eltérése, mint azok gyűlölködő rivalitása élezi ki. A nyelvek egyenjogúsításának intézményes elismerése mellett nagyon valószínűleg előbb-utóbb az a nyelv biztosítaná maga számára a szívesen fogadott tárgyalási hegemoniát, mely a legtöbb képviselő számára leginkább hozzáférhető. Alig lehet benne kételkedni, hogy a német nyelv ezt a történelmi hegemoniát továbbra is megtartaná a dunai szövetségben. Ma is már ez a leggyakrabban hallható érintkezési médium mind az öt államban. A németiség mai odiózus privilégiumainak elestével ez a helyzet még jobban kidomborodnék.

j) Végül különös jelentősége volna a *szövetségi bíróságnak*, melyet egy széles demokratikus alapon nyugvó szenátus gyakorolhatna (melybe természetesen minden tagállam egyenlő számú képviselőt küldene, míg a szövetségi birodalmi gyűlésbe minden tagállam népessége számaránya szerint választana képviselőket). A szövetségi bíróság legfontosabb feladata volna *a közös alapelveken nyugvó nemzetiségi törvényhozás* becsületes végrehajtásának az ellenőrzése.

A szövetségi szerveknek *kollégialis* szerkezete a nyelvkérdés nehézségeit minimumra redukálná. A szövetségi szervekkel is minden nemzet hozzátartozói anyanyelvükön érintkezhetnének. Csak arra volna szükség, hogy a legfőbb irányító funkcionáriusok egy közös szövetségi nyelven érintkezessenek, rájuk nézve tehát a szövetségi nyelv tudása kötelező volna. Ez a nyelv az előbb kifejtett szempontból valószínűleg szintén a német volna. De annak se lehetne komoly akadálya, hogy szövetségi nyelvül az a nyelv fogadtassák el,

melyet majd az elkövetkezendő egyetemes békekonferencia általános diplomáciai nyelvül elismer. (Ha az emberek nem volnának annyira nehézkesek, annak sem volna semmi komoly akadály, hogy szövetségi nyelvül az *Idó* fogadtassék el, mely kiváló tudományos férfiak véleménye szerint néhány hónap alatt tökéletesen elsajátítható s mely a szellemi érintkezés legdifferenciáltabb igényeit is jól kielégíthetné. Szövetségi időtanfolyamok felállítása hamar rendelkezésre bocsátaná az államnyelvet beszélő hivatalnokkontingenst.)

XV.

A szövetségi terv megvalósításának politikai előfeltételei

De ki vigye ezt a tervet keresztül, mely a Monarchia leg-hatalmasabb köreinek szívós ellentállásába ütközik? Bármenyre üdvös és áldásos volna is ez a szövetség a Monarchia összes népeire nézve, a németek és a magyarok makacsul ragaszkodni fognak a dualizmushoz, mert ez uralkodó rétegeikre óriási hatalmi és presztízselőnyöket jelent. Az osztrák németiség képtelen volna egyedül az összes népek föderalisztikus rohamát feltartóztatni. Ámde Magyarországgal szövetségbe még sokáig lesz képes a statusquot megmenteni. Magyarország az új és természetes egyensúlyállapotnak legyőzhetetlen akadály. Ezt az akadályt legfeljebb a dinasztianak forradalmi akarata volna képes lerontani, mely ha kell, oktroj-rendszabályoktól sem riadna vissza.

Körülbelül így szól egy gyakran hallható ellenérv a demokratikus-föderalisztikus átalakulás ellen, melynek jelentőségét alig lehet túlbecsülni. Mert hisz, ha a tényleges erők csakugyan annyira a dualizmus mellett volnának, hogy csak a dinasztia forradalmi elhatározása alakíthatná át a régi alkotmányt: akkor ez a változás alig remélhető, mivel oly hatalom, melynek *raison d'être*-je a legitimitás, ösztönszerűen visszaborzad alkotmányon kívüli eszközök alkalmazásától. A magyar viszonyok alapos ismerői különben is óva intenek a dinasztiaát attól, hogy alkotmányellenes eszközöket alkalmazzon, mert minden külső és erőszakos beavatkozás, Magyarország ősi szerkezete és lelki diszpozíciói mellett, csak belátatlan zavarok forrása lehetne. Ilyen körülmények között,

úgy látszik, hogy a dualizmus rendszere holtpontra jutott: immár képtlen az itt élő népek fejlődési lehetőségeit biztosítani, de másrészt még hiányoznak olyan erők, melyek a kikerülhetetlen átalakulásokat végrehajthatnák. Ez a dilemma annyira átment a köztudatba, hogy a Monarchiát egy feloszlásban lévő alakulatnak mondták, melyet a legközelebbi világkrízis meg fog semmisíteni, dacára annak, hogy a legkompetensebb külföldi kutatók is — úgy franciák, mint angolok — tisztán felismerték a Monarchia fejlődésének belső logikáját s azt a feladatot, melyet az európai életben betölteni még ma is hivatva van.

Valójában azonban a dolgok nem így állanak: Magyarország nem az az egységes gránittömb, mely a dualizmus várát megtámasztja. Ellenkezőleg, egyre gyarapodó demokratikus erők vannak kialakulóban itt is, melyek a dualizmust előbb-utóbb fel fogják őrölni.

A 67-es pártok nagy hatalmi túlsúlya, az a bámulatós közönyösség, amellyel bármely Becsből támogatott 67-es politikai Magyarországon többséget kap, azt a látszatot keltette, hogy ez a tény a 67-es irány példátlan erejére mutat: vele szemben képtelen megállani bárminő más politikai törekvés. A távolabb állók benyomása a magyar dolgokkal szemben az volt, hogy csak a 67-es irányzatnak vannak az országban reális gyökerei, minden egyéb múltó, demagóg áramlatok vagy efemer hangulatok eredménye.

A 67-es pártok nagy többségei és könnyű győzelmei azonban nem a dualizmus erejét bizonyítják Magyarországon, hanem ama szűk rétegek mindenhatóságát, melyekre ez a rendszer támaszkodik. A nagybirtok és a vele szövetséges banktőke, a szűk és elavult választójogi rendszer s a nyílt szavazás, a vármegyei oligarchikus ^szervezet, a bankok által a kormány rendelkezésére bocsátott dús választási kasszák, a csendőri és katonai erő lelkiismeretlen igénybevétele, a nyílt megfélemlítés és korrupció mellett, bármikor képes óriási többségre szert tenni. (Az egyetlen alkalom is, amikor a 67-es párt kisebbségben maradt, csak akkor fordult elő, amikor az uralkodó osztályok maguk között meghasonlottak ama nacionalista követelések miatt, melyeket maga a feudalizmus egy része kénytelen minduntalan élesztetni, hogy a nyomasztó gazdasági és szociális helyzetről a nép figyelmét elterelje.)

Ez a 67-es többség mindaddig megmarad, míg Magyarország becsületes demokratizálása be nem következik. Sőt paradoxon nélkül *az igazi demokratikus átalakulás mértékéül épp azt lehet felállítani, hogy vajjon a régi 67-es kormánypárt valamelyik átvedlett vagy átkeresztelt formája képes-e újra többséget kapni?* Ha igen, ez épp annak a jele, hogy a parlamenti reform nem volt sem eléggé mély, sem eléggé őszinte.

A viszonyok minden jóhiszemű ismerője tökéletesen egyetért abban, hogy egy valóban nyugateurópai szellemben kodifikált és végrehajtott általános, egyenlő, titkos választójog végleg és radikálisan megtörné a 67-es pártok uralmát, melyek sehol választó tömegek felett nem rendelkeznek az országban. A viszonyok minden jóhiszemű ismerője meg fogja erősíteni azt az állításunkat, hogy egy valóban demokratikus parlamenti reform mellett a mai 67-es pártoknak egyharmadrészét sem lehetne a parlamentbe bejuttatni. Óriási többségből rögtön törpe kisebbséggé válnának. Ez annyira igaz, hogy a viszonyok minden jóhiszemű ismerője bizonyítani fogja ama megállapítás igazságát, hogy még a ma teljesen elavult választójogi törvény és a nyílt szavazás sem volna képes a kormányzó pártok többségét fenntartani, abban a pillanatban, melyben azok a korrupció, a terror s a fegyveres erővel való befolyásolás mai rendszeréről lemondának.

Ezt a tényt különben a 67-es pártok összes politikusai és publicistái *entre eux* mindig elismerték, sőt nyilvánosan is hirdették, természetesen más ideológiai köntösben: „Az általános választójog tönkre fogja tenni a magyarság uralmát ...“ „Az általános választójog meg fogja semmisíteni a magyar intelligencia vezérszerepét...“ „Az általános választójog ki fogja szolgáltatni az országot a nemzetiségeknek ...“ „Az általános választójog a föderalizmus karjaiba fogja kergetni az országot..“ Az ilyen és hasonló kasszandra-jóslatok mögött mindig az uralkodó latifundista- és bankárérdekeltség rémület-pszichózisai lappang, mely nagyon jól tudja, hogy politikai rendszere összeegyeztethetetlen az európai demokráciával.

Ellenben a viszonyok minden jóhiszemű ismerője egyet fog érteni abban, hogy Magyarország közéletének komoly és becsületes átalakítása oly pártokat erősítene meg, melyek vagy kifejezetten antidualisták, vagy teljesen hűvösen és

előítélet nélkül állanak a 67-es alkotmánnyal szemben. Magyarország igazán demokratikus átalakulása rendkívüli mértékben három pártot erősítene meg:

1. A *függetlenségi* s különösen a *Károlyi-pártot*, mely ma is a magyar parasztság legszélesebb köreinek és a városi kispolgárságnak a pártja. Ez a párt lényeges tartalmában 67-es ellenes, bár függetlenségi politikájának még ma nincs konkrét reális tartalma.

2. A *szociáldemokrata pártot*, mely a nagyobb városokban és ipari centrumokban nagy hódításokat fog tenni. Ennek a pártnak nincs régi értelemben vett közjogi programja, de mint a dolgozó elemek pártja, szükségkép hajlamos lesz azon közjogi berendezések ellen síkraszállni, melyek a nagybirtokot és a banktőkét erősítik s a fogyasztók legszélesebb rétegeit kíéheztetik.

3. A *keresztény szocialista néppártot*. Ez a néppárt ugyan magát 67-esnek nevezi, de abban a mértékben, melyben benne a paraszti és elsősorban a nemzetiségi tömegek fognak elhatalmasodni a papi és klerikális nagybirtokosok fölött — és ez a folyamat feltartóztatlanul halad előre —: ugyanabban a mértékben fog legyengülni ennek a pártnak közjogi intranszigienciája, mely már a múltban is irányítását dinasztikus befolyásoktól vette. Nem lehet kétséges, hogy abban a percben, melyben az uralkodó és az osztrák klerikalizmus a demokratikus föderalizmus mellé fog állani: a magyar néppárt komolyan nem helyezkedhetik szembe ezzel a történelmi folyamattal.

Aligha tévedünk, mikor azt hisszük, hogy bármely nem is nagyon radikális, de tisztességesen demokratikus parlamenti reform már első realizálásakor ennek a három pártnak' juttatná a mandátumuknak jóval nagyobbik felét.

A kisebbik fél megoszlása körülbelül ilyen volna:

1. Minden választójogi reform — bárminő terjedelmű legyen is az —, de amely megszünteti a vármegyei korteszervezet és a fegyveres erő nyomását, jelentékenyen megnövelné a ma csaknem teljesen kinullázott *nemzetiségi pártokat*. Ugyan az adott természetes gazdasági és kulturális erőviszonyok mellett a nemzetiségi képviselők számaránya távolról sem volna olyan nagy, mint ahogyan ezt a viszonyok felszínes ismerői hiszik, de minden okunk megvan feltelezni, hogy az említett előfeltételek mellett egy 40—50

főnyi nemzetiségi blokk helyet foglalna a magyar parlamentben. Ez a blokk a dolog természete szerint minden demokratikus-föderalisztikus törekvést lelkesen támogatna.

2. A parlament demokratizálása nagyban megerősítené a parasztság öntudatos szervezkedését. Valószínű, hogy a paraszt-, kigazdaképviselők száma jelentékenyen megnövekednék. Ez a csoport vagy teljesen közömbösen állana a közjogi kérdésekkel szemben, vagy nagyobb részében — és ez a valószínűbb feltevés — a függetlenségi törekvések iránt volna hajlamos.

3. Új elem volna a demokratizált parlamentben a radikális polgárság képviselője is, mely a városok legjobb intellektüel rétegeinek vezetése mellett programja egyik kardinális tételként épp a nemzetiségi egyenjogúsítás követelményét hangoztatja.

Alig lehet kétséges, hogy ez a három kisebbségi párt a parlament előbb említett kisebb felének nagyobbik része volna. Vagyis a helyzet úgy állana, hogy a régi *kat'exochén* 67-es pártok, tehát a közjogi dualizmus és a belpolitikai konzerválás pártjai az új parlamentnek legfeljebb egy gyenge negyede fölött rendelkeznének. Ez az eredmény csak azokat fogja meglepni, akik a magyar viszonyokat csak felületesen ismerik. Ellenben a beavátottak igazat fognak adni annak a véleménynek, hogy még ez a negyedrés is rendkívül megapadna, vagy direkte jelentéktelen törmelékké süllyedne abban a pillanatban, amikor a korona és a kormány tanácsosnak vélné teljes erkölcsi tekintélyével fellépni a 67-es konzervativizmussal szemben.

Ismétlem: ez az egész hipotétikus választási kísérlet a magyar választójog tűrhető demokratizálása s a választási szabadság nyugateurópai védelmére van alapítva. Emez előfeltételek mellett közviszonyaink egyetlen alapos és jóhiszemű ismerője se vonhatja kétségbe következtetéseink helyességét.

Ámde, ha ez így van, hipotétikus kísérletünk egy nagy horderejű tanulságot rejt magában: *A demokratizált Magyarországon a régi dualizmus törpe kisebbségre jutna.* Egy új, szabadabb és demokratikusabb alkotmányjogi rend felé szabad volna a pálya. És ehhez a nagy történelmi fordulathoz nem kellene sem forradalom, sem államcsíny. Elég volna egyszerűen megnyitni a demokrácia zsilipjeit és az új alkotmányt megérelő erők szabadon érvényesülnének. És ez az óriási változás

egy szilárd és tapintatos, úgy felfelé, mint lefelé biztosan álló kormány kezében aránytalanul csendesebben és nyugodtabban folyhatna le, mint bárminő normális választási Campagne, mely mindenkor ostromállapotszerű scenéria mellett ment végbe a 67-es oligarchikus érdekeltség hatalmának fenntartására.

XVI.

A dunai szövetség és a magyar függetlenség.

Persze ez az új antidualista parlament még nem lesz .szükségkép annak az új rendnek a hive, melyet e dolgozatban körvonalozni megkísérlettem. Sajnos, a magyar politikai életet az utolsó fél évszázad üres jelszó politikája teljesen leszoktatta úgy a messzebbmenő politikai koncepciókról, mint az adott helyzetek kritikai mérlegeléséről.

Így különösen az egész magyar függetlenségi ideológia kimerült egy merőben érzelmi negativizmusban a mai dualista renddel szemben, de — Kossuth Lajos egyetlen reális részletes tervétől eltekintve — soha fel sem vetették azt a kérdést, hogy mi lehetne a magyar függetlenség igazi reális tartalma? Fel sem vetették azt a problémát, hogy nem elég a perszonális uniót felállítani, nem elég a magyar hadsereget megszervezni, nem elég a magyar állam függetlenségét jelvényekben és diplomáciailag kidomborítani, hanem, hogy mindez inkább csak külső formája volna annak a függetlenségnek, melynek előbb benső tartalmát, gazdasági és külpolitikai biztosítékait kell megteremteni.

S minthogy ennek a problémának úgy fölvetése, mint kritikai mérlegelése hiányzott, a magyar függetlenségi ideológia egyre tartalmatlanabb és deklamatorikusabb lett. A legtöbb ember függetlenségen valami gazdasági és politikai teljes izolációt ért egész Európával szemben, idehaza pedig a magyarságnak még korlátlanabb és utrírozottabb uralmát a nemzetiségekkel szemben.

Ámde az ilyen koncepció a huszadik század adott realitásai mellett nem függetlenség többé, hanem a függetlenség karrikaturája. Az óriási gazdasági és politikai integrációk korában egy ilyen izolált Magyarország csak a nyomorúságos vazallus *Pufferstaat* életét folytathatná. Amit nyernénk a régi Ausz-

triától való függetlenítésben, azt elveszíténök abban a függőségben, melybe más, nagyobb hatalmakkal szemben jutnánk. Ugyanígy a belpolitikában: a nemzetek önrendelkezési joga elvének korszakában a legnagyobb botorság volna azt hinni, hogy egy ilyen izolált Magyarország autokratikusán és elnyomóan léphetne fel polgártársai felével szemben.

Nyilvánvaló, hogy a függetlenségnek egy ilyen koncepciója groteszk és anachronisztikus a világháború utáni nagy népkoncentrációk korszakában. Világos, hogy a nemzet függetlenségének csak egyetlen reális tartalma lehet, nem az elszakadás és az izoláció nagy történelmi és gazdasági érdekközösségekkel szemben: hanem emez adott sorsközösségen belül teljes biztosítása annak, hogy a nemzet minden gazdasági és kulturális erejét a lehető legteljesebben és a saját észszerű céljai szerint fejleszthesse ki.

Alig kell bővebben bizonyítani gondolkozó emberek előtt, hogy az adott világkonstelláció mellett ezt az ideált éppoly kevésbé lehet elérni gazdasági és politikai izolációval kifelé, mint nemzetiségi elnyomással befelé. És nem véletlenség, hanem a tények logikája, hogy a magyar függetlenségi gondolat legöntudatosabb — bár olykor következtelen képviselője — egyszerre jutott el a *dunai konföderáció* és a *nemzetiségi autonómia* gondolatára.

Persze sem a dualizmus biztosításáért remegő kortársak, sem a későbbi konzervatív, majd reakciós nemzedék nem volt képes érdeme szerint méltányolni Kossuth Lajos koncepciójának nagyarányúságát s mély történelmi perspektíváit. Ellenkezőleg a konföderációs tervvel akarták Kossuth politikai befolyását diszkreditálni azáltal, hogy azt mint egy kalandos politika *va banque* játékát állították oda. íme, Kossuth — mondották — vak gyűlöletében Ausztriával szemben odáig megy, hogy még a délszlávokkal és a románokkal is kész volna szövetkezni az osztrák uralom megtörésére.

Ámde Kossuthot sokkal komolyabb és átgondoltabb szempontok vezették. Maga hangsúlyozza a következőket: 1. Magyarország belső nemzetiségi problémái csak úgy oldhatók meg, ha nemzetiségei fajrokonainak államalakítási törekvéseit nem akadályozza, sőt előmozdítja. 2. Csak egy ilyen szövetség lehetne komoly garanciája Magyarország függetlenségének. 3. A keleti kérdés (Törökország felbomlása) csak ezen az alapon oldható meg véglegesen. 4. Ausztria helyett „az európai

egyensúly mérlegébe biztosabb súlyt tenne“. 5. Magyarország általa függetlenségéből mit sem adna fel, ellenben a közös védelem és a szabad kereskedelem előnyeit élvezné, „egyszermind Pestet azzá tenné, amivé lenni a természettől hivatva van, de amivé az osztrák uralom alatt sohasem leszen: Nyugat és Kelet közti kereskedelem nagy *entrepot-java*.“.

Szóval Kossuthot nem múltó revanche vágy vezette, hanem egy széles fejlődéstani koncepció. A német *Bund* tapasztalata lebegett szeme előtt Kelet-Európára vonatkozólag, amikor hangsúlyozta, hogy Poroszország sem áldoz fel semmit észszerű szuverenitásából a német szövetséggel szemben. Azt is látta, hogy a dunai szövetség természetsszerűleg tágulna és kibővülne: „Az esetre — írja — ha a keleti kérdés a keresztény népek függetlenségével találna megoldatni; kívánatos, hogy Szerbia és a többi délszláv országok szintén belépjenek a dunai szövetségbe, mely esetben a Kárpátoktól a Balkánig terjedhetnék s állana Magyarországból, Erdélyből, Romániából, Horvátországból s a netán Szerbiához csatolandott tartományokból stb.“

Azt is valódi államférfim világossággal vette észre, hogy ez a szövetség csak akkor volna életképes, ha minden tagállamban a nemzetiségi egyenjogúsítás elvét messzemenőleg keresztülvinné. E célból oly részletes törvényjavaslatot dolgozott ki, melynek egész szelleme, mint láttuk, bámulatos rokonságot mutat az osztrák szocialista iskola mai álláspontjával.

Végül messze a jövőbe látó intuícióval azonnal fölfedezte a dualista alkotmány mesterkélt jellegét, hogy az képtelen lesz népeinek zavartalan fejlődését biztosítani az igazságtalan magyar-német szupremáciája miatt, hogy az a külpolitikai zavarok állandó forrása lesz.

Amiben Kossuth Lajos valóban tévedett, az nem kiindulási alapelveinek a helyessége volt, hanem az átmeneti helyzet hibás mérlegelése. Még pedig két irányban: A régi Ausztriát egy felbomlásban levő alakulatnak tekintette és sok kortársával együtt úgy látta, hogy az osztrák-porosz ellentét csak Poroszország végleges felülkerekedésével és Ausztria feldarabolásával érhet véget. Azt már nem vette észre, amit az idősebb Andrássy talán először gondolt végig az osztrák-magyar politikusok között, hogy a történelmi Ausztria fennmaradása eminens németországi érdek is, hogy a német *Bund* drágán fizetné meg, ha az osztrák németiséget fel akarná szippantani,

mert ezzel elveszíténé természetes expanziós erejét a Balkán és a Kelet felé.

Másik tévedése pedig az volt, hogy mint minden nagy politikai látnok, jóval közelebb érezte a jövőt, holott a reális politikai erők még nem voltak készek az új egyensúlyhelyzet előkészítésére. Átmenetileg a magyar-német hegemonia még jobban megfelelt a tényleges erőviszonyoknak: a csehek még gazdasági és kulturális függőségben állottak a németekkel szemben; a délszlávság nemzeti öntudata még keletkezőiéiben volt; a lengyel probléma megoldására még hiányoztak a politikai előfeltételek; a Balkán még tovább élte lázas álmait a török iga alatt.

A dunai szövetség terve nem egy történelmietlen utópia volt tehát, hanem részben túlkorai, részben túlszűkkörű. Végeredményben egy Ausztriaellenes koncepció volt, holott a történelmi feladat éppen abban áll, hogy a régi Ausztriát kibővítsük és modernizáljuk s ezáltal képessé tegyük az itt élő népeket világtörténelmi missziójuk keresztülvitelére, mely egy élesszemű francia ítélete szerint — ne feledjük: ezt a világháború negyedik évében írja s mintegy felújítja a legjobb angol és francia publicisztika háborúelőtti tradícióit — a szabad népek konföderációjának megteremtésében állana a Duna és a Visztula partjain.¹²

A magyar függetlenségnek csak egy ilyen népszövetségen belül lehet józan értelme s nem lehet más józan és reális értelme, mint mindama kis nemzeteknek demokratikus tömörítése, melyek gazdasági és politikai izolációban képtelenek volnának történelmi és kulturális értékeiket szabadon kifejleszteni Nyugat és Kelet rivális befolyásainak határállomásán; másrészt megteremteni a népek és fajok eme zavaros káoszában a nemzetiségi kisebbségek védelmének egy olyan rendszerét, mely a nemzetiségi törekvéseket anarchisztikus viszályok magjai helyett az egyetemes kulturhaladás nagyszerű biztosítékává fogja tenni, egészen úgy, miként a vallásszabadság intézményes biztosítása gazdagabbá és szabadabbá tette az emberiség erkölcsi lelkiismeretét.

E célok elérésére nem az elzárkózás, az izoláció és a kényszer-asszimiláció vezet, hanem a népek ama szabad szövetségi

¹¹ *Joseph Reinach: Le problème des États-Unis d'Orient (La Revue politique internationale. Janvier-Février 1918).*

rendszere, az a monarchikus Svájc, mely egyedül oldhatja meg a dunai és a balkáni népek nagy sorsdöntő feladatait, melyekre nézve az észszerű végcél nem az osztrák-németségtől való elválás, hanem megszüntetése minden olyan politikai vagy gazdasági privilégiumnak, mely nem egy nép természetes előnyéből, hanem régi megmerevedett hatalmi pozícióiból következik.

A magyar, a cseh, a lengyel, a délszláv, sőt az osztrák-német függetlenségi gondolatban nem a külön államiság és az önálló hadsereg a *punctum saliens* (ez inkább csak külső formája, szimbolikus kifejezése a nagy belső lényegbeli átalakulásoknak), hanem az a törekvés, hogy a népszövetség minden alkateleme a saját maga ura, a maga szerencsésének kövácsa legyen, s ne ismerjen maga felett semmi olyan hegemoniát, mely nem valódi, természetes erkölcsi, szellemi vagy gazdasági fölényből következik.

Vagyis a régi monarchiának inkább mechanikus és dinasztikus összetételét organikus és demokratikus kell tenni korunk uralkodó eszméinek megfelelően. A Kelet és Nyugat határán elterülő, oly természetes és szükséges birodalmat többé nem lehet pusztá dinasztikus és katonai erővel összefogni, mint a középkori államszerkezetek mellett, hanem kizárólag az itt élő népek spontán készsége és vidám kooperációja alapján. Egy olyan rend, mélynek fenntartására magyar bakákat kell küldeni a csehek ellen, bosnyákokat a magyarok ellen és tiroli vadászokat a délszlávok ellen s valamennyit a lengyelek ellen: bántó anachronizmussá és lehetetlenné válik oly korszakban, mély a nemzetiségi kisebbségek önrendelési jogát proklamálta és előbb-utóbb kodifikálni fogja.

II. Ferenc még államraisonként hirdethette a francia követnek: „Az én népeim idegenek egymáshoz. Nem kapják meg ugyanazt a betegséget ugyanabban az időben. Franciaországban, ha jön a láz, egyszerre fogja el önöket mind. Én a magyarokat Olaszországba, az olaszokat Magyarországra teszem. Mindegyik a maga szomszédjára vigyáz. Az egyik nem érti meg a másikat és az egyik gyűlöli a másikat. Ellenszenvükből rend születik s a kölcsönös gyűlöletből az általános béke.“ Ma már ez a politikai koncepció képtelen anachronizmussá vált, mely az egész Monarchia fennmaradását veszélyezteti. Ma bizonyos körökben divat a csehek függetlenségi törekvései ellen azzal érvelni, hogy a háború alatt a cseh ezredek egy része hűtlennek bizonyult. Ez az okoskodás azonban

félreismeri a történelmi fejlődés logikáját. Hisz volt idő, amikor a cseheket és a szlávokat ünnepezték, mint a Monarchia megmentőit a hűtlen magyarokkal szemben. Ez az a korszak volt, amikor a szlávbarát s magyarellenes kurzus volt a Monarchiában. Hatvanhét óta az ellenkező áramlat győzedelmeskedett. S az eredmény? Az egykori rebellis magyarok a Monarchia legszilárdabb támaszainak bizonyultak: az egykor királyhü csehek komoly veszéllyel fenyegették a nagy küzdelmet. A történelem igazi tanulsága tehát úgy szól: a Monarchia valódi érdekét csak egy olyan politika szolgálja, mely összes népei érdekeit jól kielégíti.

Ámde a népeknek nem uralom, gazdagság, disz és hatalmi presztízs kell, mint ama feudális és plutokratikus osztályoknak, melyek őket eddig környezték, hanem minél bőségesebb termelés, minél fejlettebb munkamegosztás, minél intenzívebb csere, az anyagi és szellemi erőknél minél akadálytalanabb kifejlesztése, minél több erkölcsi és politikai szabadság. Ennek az útja pedig nem egyes nemzetek közjog-katonai szupremáciája, hanem csakis a népek demokratikus szövetsége lehet.

A mi tervünk is ennek az útnak követése volna, mely egész emberi nemünk fejlődésének végső lényege és értelme. A Nyugat a politikai demokráciát, a germánság a vallásszabadságot küzdötte ki, mint az egyre szélesebb körű népszövetségek megvalósításának logikai előfeltételét. A dunai és a balkáni népeknek a nemzetiségi szabadságot kell biztosítaniok, hogy végleg szabad legyen az út az európai egyesült államok felé.

XVII.

A dunai szövetség világtörténelmi jelentősége.

Válóban egy ilyen szabad, demokratikus népszövetség megalkotásával és kiterjesztésével mindazon népekre, melyek a Kelet és Nyugat határállomásain csak együttes erő kifejtéssel képesek nemzeti egyéniségeiket zavartalanul kifejleszteni, a Habsburgok birodalma legmélyebb történelmi misszióját töltené be, melyre már keletkezésének neve (Oesterreich: *a kelet országa*) figyelmeztet, de a jövő fejlődésére nézve nagyobb és reményteljesebb példát nyújtana, mint akár a helvét szövetség, akár a német Bund, akár az Egyesült Államok.

Háború vagy Szövetséges Állam! Így van beírva a sors könyvébe. Ahol különböző államiságok között nem alakul ki a szövetséges állam viszonya, ott voltaképp háború van: ténylejtés vagy potenciális. Csak a gazdasági élet vérkeringésének az a teljes szabadsága, a katonai és a nemzetközi funkciónak az a teljes egysége, az állami öntudat szerveinek az a közösége, mely a szövetséges állam típusát jellemzi, létesíthet tartós, maradandó, minden emberi valószínűség szerint örök békét egy adott területen.

Ezt az állapotot szélesebb geográfiai és népies alapon eddig csak a nemzeti államok létesítették. De ezek a régi államkereteket teljesen lerombolták és az etnográfiai különbségeket asszimilálták. A német Bund s az Egyesült Államok egy további lépést jelentenek: egy olyan nemzetinek nevezhető kapcsolatot, mely a régibb államiságok szabad kooperációjából alakult ki.

Ezzel a típussal szemben az angol és az orosz impérium egy még magasabb fejlődési fokot jelentene: nemzetileg és fajilag heterogén országok egybefoglalását egy szélesebbkörűi állami kooperációi«!. Azonban ezt a feladatot ez a két birodalom inkább formailag, semmint lényegileg tölti be. Az orosz birodalom inkább katonai, hatalmi, semmint spontán és szervezési egységét épp a mai világháború mutatta ki. Ami az angol világbirodalomban komoly reális egység, az csak az angol-szász faj állami alakulataira vonatkozik, sőt még ez a fajilag homogén rész is nélkülözi a véglegesen szilárd gazdasági és politikai összefoglalást, hisz a Chamberlain-féle, *Greater Britain* terve épp ezt a törekvést bizonyítja. Ellenben a birodalom idegenfaj u részeinek kohéziója csaknem épp annyira hatalmi, militáris és presztizsbeli, mint aminő a Nagy Sándor vagy római császárok birodalma volt.

Igazi szövetséges állam eddig csak nemzeti alapon tudott kialakulni, olyan államok között, melyek nyelvben és fajilag egyetlen vezető államiság javára eléggé asszimiláltak voltak. Svájc eddigelé az egyedüli példája olyan szövetséges államnak, mely különálló, teljesen fejlett nemzeti öntudatú népeket képes spontán kooperációban egyesíteni, anélkül, hogy valamelyik nemzet intézményi fölényt gyakorolna a többiekkel szemben. Ámde ez a példa még nem tekinthető *testimonium crucis-n&k* arra nézve, hogy magasra fejlett nemzeti egyéniségek egybefoglalása szövetséges államban — egynek katonai

és politikai szupremáciája nélkül — lehetséges-e? Hisz a svájci példában mégis csak nemzettörmelékekről van szó, a nagy nemzeti organizmusok levált részeiről, melyekben speciális történelmi adottságok egy egészen sajátos partikularista szellemet fejlesztettek ki az anyanemzetekkel szemben. A fejlődésánál fontos kérdés azonban nem az, hogy lehetségesek-e a nemzeti partikularizmusoknak ilyen védelmi jellegű egyesülései, hanem az, hogy teljesen kifejtett, homogén lezárt és integrált nemzeti egyéniségek — külön múlttal, nyelvvél, hagyományokkal és törekvésekkel — képesek-e olyan szövetséges kapcsolatra, mint a német Bund vagy az angol-szász-jellegű Egyesült Államok, anélkül, hogy a szövetség valamelyik állama egyoldalú katonai vagy politikai hegemoniát gyakorolna a szövetségen belül?

Nyilvánvaló, hogy ettől a kérdéstől függ emberi nemünk jövő sorsa. Ettől függ, hogy a nemzeti államokon túlmenő gazdasági és politikai integráció lehetséges-e a régi hódítási és leigázási módszer alkalmazása nélkül! Háború vagy Szövetséges Állam! ez a jövő nagy sorsdöntő kérdése és ha a régi Ausztria-Magyarország képes volna ilyen alapon újjászületni, nemcsak belső problémáit oldaná meg mintegy *sub specie aeternitatis*, de vidám üzenetet hirdetne a földkerekség összes népeinek. Az államalakulás új formája *a nemzetfölötti állam*, szabad, egyenrangú államok szövetsége, a leglényegesebb fejlődési étape a nemzeti államok kialakulása óta, a dunai államok merész kezdeményezéséhez fűződnek.

Ezentúl a fejlődésnek már csak egyetlen *sui generis-en* új típust kellene megvalósítania, a *fajközi államot*, idegen kultúrák, idegen vallások, szabad egyenrangú szövetségét ahhoz, hogy bekövetkezheessen az a végleges, az egész földkerekségre kiterjedő szövetséges állam, az a *Civitas Dei*, mely úgy a legmélyebb vallásos, mint a legátfogóbb filozófiai intuíció szerint földi pályánk tulajdonképeni értelme és logosa.

FÜGGELÉK.

Renner Károly szövetséges államterve.

Ez a dolgozat már készen volt, amikor Renner Károly új könyve megjelent, melyben a kiváló politikus eddigi kutatásai eredményét újra átdolgozva részletekig menő javaslatokat tesz az osztrák probléma megoldására.¹³ A könyv tárgya volta-képen ugyanaz, mint amivel mi foglalkoztunk: hogyan lehetne a dunai Monarchiát életképes, harmonikus, összes népei fejlődését biztosító szövetséges állammá átalakítani! Igaz ugyan, hogy ő Magyarország és társországai problémáját kikapcsolja vizsgálataiból, valamint a háború által teremtett új helyzettel is csak mellékesen foglalkozik: de ezt nyilván csak azért tette, mintha Ausztria ügyét Magyarország nélkül és a háború által teremtett új helyzet figyelembevétel nélkül megoldhatónak vélné, hanem egyszerűen azért, mert nem akarta — mint gyakorlati politikus — amúgy sem csekély taktikai nehézségeit még fokozni. De alapelveit s egész államjogi rendszerét olyan pontossággal és határozottsággal fekteti le, hogy azokat nem volna nehéz a kibővített problémára is szigorú következetességgel alkalmazni.

Renner is abból, a véleményem szerint helyes álláspontból indul ki, hogy az Osztrák-Magyar Monarchia nem pusztán militáris-feudális képződmény, mint aminőnek ellenségei tartják, hanem hogy ennek az alakulatnak megvan a maga belső fejlődéstani logikája úgy a múlt, mint a jövőre nézve. Bármenyire ostromolják is ezt az államot a Monarchia elégedetlen nemzetiségei, az abban a pillanatban az általános közmegegyezés palládiuma alá helyeztetnék, amelyben Ausztria-Magyarország szabad, demokratikus, föderalisztikus alkotmányával biztosítani tudná az itt élő nemzetek kulturális és gazdasági boldogulását.

Épp az a kérdés tehát, hogyan lehet az Ausztriában élő nyolc nemzet önrendelkezési jogát úgy megvalósítani, hogy egyrészt számukra a lehető legdemokratikusabb alkotmány biztosítottassék, másrészt az állam szükséges egysége fenntartassék? (Ismétlem, hogy Renner csak Ausztriáról beszél, tehát

¹³ *Das Selbstbestimmungsrecht der Nationen in besonderer Anwendung auf Österreich. Leipzig und Wien, 1918.*

epolémiában nekem is ehhez a kerethez kell alkalmazkodnom.)

Benner lényegbeli válasza erre a kérdésre az, hogy Ausztriát a benne élő nyolc nemzet szövetséges államává kell átalakítani, még pedig nem territoriális, hanem személyi alapon. A nemzeteket közjogi testületekké kell tömöríteni az egyházi autonómiák mintájára s részeltetni kell őket az osszál!am, a *Staatentaat* hatalmában.

A nyolc nemzet — a nemzeti kataszter alapján megszervezve — a szövetséges állam egész területén szuverén volna az összes nemzettagok felett minden kulturális természetű ügyben s ezenkívül részeltetnék a szövetséges állam hatalmában is úgy messze kiterjedő helyi önkormányzat által, mint az állami hivatalok betöltése körül számukra biztosított kinevezési, illetve kandidacionális jog által.

Tehát volna mindenekelőtt a német, a cseh, a lengyel, a rutén, a szerb-horvát, a szlovén, az olasz és a román nemzet, amely teljes szuverenitással intézné minden kulturális ügyét a Bécsben (igen, Bécsben!) székelő nyolc külön nemzetgyűlésen. A nemzetgyűlések ellenőrzése alatt nyolc nemzeti kormány működne (hogy hol székelnének ezek, azt nem tudjuk meg, de minthogy a nemzeteknek territoriális bázisuk nincs, a tények logikája csak amellett szólhat, hogy azok is Bécsből igazgassák a nemzetek ügyeit). A nemzetgyűlés szuverenitásának tulajdonképeni tárgya az iskolai-kulturális tevékenység volna. Renner szerint még egyéb is, de hogy mi, azt pontosan sohasem tudjuk meg.

A nemzetek mellett az új Ausztria az elavult Kronlandok helyett új területi beosztásokat kapna: a nyolc régi guberniumnak megfelelő területtel, de Renner még célszerűbbnek vélné, ha ez a nyolcas felosztás egy *négyes* felosztásnak adna helyet (*Sonder Stellung gebiete*), mely inkább megfelelne Ausztria történeti és geográfiai tagozatának. Minden ilyen tagállamnak külön országgyűlése és kormánya volna. Ezeknek a tagállamoknak — mint alább még tüzetesebben látni fogjuk — az egyes nemzetekkel csak közvetett kapcsolatuk volna. Részint azért, hogy az adminisztratív-területi felosztás főalapja, a *Kreis*, lehetőleg egynyelvű helyi egység lenne, melyen belül az illető nemzet számára teljes önkormányzat biztosíthatnék, részben azért, hogy a nemzeteknek kandidacionális jog adatnék a tagállamok, valamint a szövetséges állam szerveinek betöltésére. Ettől eltekintve azonban úgy a

tagállamok, mint a szövetséges állam a *nacionálisok*, helyesebben *nemzetfeletti*ek volnának. A tagállam az összállam igazgatásának legkiemelkedőbb közbenső szerve. Emellett bizonyos ügyekre nézve országos autonómiája volna úgy a törvényhozásban, mint a végrehajtásban. Tehát a *Staatenstaat* szuverenitásának egy részét a nemzetekre, másik részét a tagállamokra ruházná. *A nemzetek megkapnák az iskolai és a kultúrügyeket. A tagállamok hatáskörének központja a mezőgazdaság volna.* Renner szerint még egyéb is, de hogy mi, azt pontosan épp oly kevéssé tudjuk meg, mint azt, hogy a szorosain vett kulturális ügyeken kívül még mi tartoznék a nemzetek kompetenciájába, vagyis a *Staatenstaat* (ez kedvenc kifejezése, ami terve lényegének valóban sokkal jobban felel meg, mint a *Bundesstaat*, mely úgy elméletben, mint gyakorlatban oly szuverén államok szövetsége, melyek a szuverenitásuk egy részéről a szövetség javára lemondottak) a kulturális és a mezőgazdasági ügyeket a nemzeteknek, illetőleg a „tagállamnak“ engedi át, sőt Renner azzal is biztat, hogy az összállam további ügyeket is át fog ruházni a nemzetekre és az államokra. De hogy melyek legyenek ezek az ügyek, azt — ismétlem — sohasem halljuk meg, ellenben minden félreértést kizáró világossággal hangsúlyozza, hogy a hadügynek, a vám és a kereskedelmi politikának, a közlekedésnek, az igazságszolgáltatásnak, a szociálpolitikának, az egész jogi törvényhozásnak, a pénzügyi felségjognak — amennyiben az nem a kulturális ügyekre és a *Landeskultur*-ra vonatkozik — továbbra is az összállam kizárólagos rendelkezése alatt kell maradni.

Világos, hogy ez a mai helyzetnél is merevebb és szigorúbb központosítás volna — természetesen az állam nyelvén, amely természetesen a német maradna, ami szöges ellentétben áll a szövetséges állam valódi lényegével. Ámde ezt a német centralizációt Renner a „nemzetek“ javára enyhíteni akarja a következő intézkedésekkel: A nemzetek — mint már jeleztem — helyi önkormányzatot kapnak a *Kreis*-ban, mely körülbelül a mai magyar vármegye szerepét töltené be, természetesen komoly demokratikus alapon. A *Kreis*-ek ⁹/₁₀ része egynyelvű volna úgy, hogy a nemzeti önkormányzatnak semmi akadálya nem léteznék. A vegyesnyelvű körök bifurkáltatnának s mindegyikben teljesen anyanyelvű közigazgatás folynék nemcsak a szorosán vett nemzeti ügyekben, hanem az össz-

állam ügyeiben is. Község, kerület, kör: ez kizárólag a nemzeteké volna. A helyi közigazgatásnak ez a homogén nemzeti jellege enyhítené a német centralizáció nyomását. Legalább a széles néptömegek többé alig éreznék. De Renner, amennyire lehet, a polgárságot és az intellektuelleket is meg akarja nyugtatni. A magasabb egységekben, a *Landschaft*-oknál, a *Guber-íwww*-oknál s a *Bundesstaat* szerveiben is alkotmányos biztosíték volna arra nézve, hogy a kinevezéseknél a nemzetek igényei figyelembe vétessenek, valamint arra is nagy súlyt helyez, hogy bárhol is jelentkezik az összállam végrehajtó szerve, az ne mint gyűlölt idegen álljon a tömegekkel szemben. A Renner gondolkodásmódjára e tekintetben szerfölött jellemző a következő megállapítás, melyet — talán nem is véletlenségből — a régi centralista rendőrállam legtipikusabb érdeklődési köréből vesz: „A csendőrség közbelépésének — úgy mond — egy lázadás alkalmával például sok emberi és embertelen, oldala van, de nemzeti oldala nincs. De, ha a dolgot személyileg és formailag vesszük, akkor a nemzetiségnek nagy hordereje van: megnyugtatja a tömeget, ha a kirendeltség vezetője a saját nyelvén szólítja meg s ezáltal, mint nemzetbeli társat ismerteti meg magát előtte, míg csak még jobban elkeseríti, sőt teljesen megghiúsítja közbelépése célját, ha a szétoszlásra való felhívása idegen nyelven történik, ha a honiak felett idegen parancsol. Eme formális és személyi vonatkozásokban rejlik a nemzeti problémák ama részének főnehézsége, mely a hivatalnokok és az alkalmazottak kiválogatására vonatkozik. A nemzetek anyagi, jogi igényei minden ilyen esetben már a szövetségi kormány kereteiben figyelembe vétettek, csak a hivatalnok-kérdés vár még megoldásra.“ (I. m. 287.)

Ez a passzus azért is jellemző, mert mutatja, hogy ez a furcsa *Bundesstaat* tagállamainak még egy olyan aránylag másodrangu működési kört, mint aminő a csendőrségé, sem szolgáltatna ki, hanem azt is a bécsi centralizáció kizárólagos rendelkezése alá helyezné. Mindössze Renner annak a szükségét hangsúlyozza — amit különben már egy Bach és egy Schmerling is tisztán látott —, hogy a központosítás ok nélkül ne froásszirozza a nemzetiségek érzékenységét.

A legfontosabb államügyek merev centralizálását már láttuk. De ez a központosítás kiterjed egy olyan ügkörre is, melynek természete hozná magával a demokratikus decentralizációt. Renner egy jozefinus titkos tanácsos merevségével til-

lakozik az ellen, hogy a választott bíróságot a nemzetekre bízzák: „Az állam a polgárai érdekei felett Ítélező választott bíróságot kár nélkül sohasem adhatja ki kezéből s leglcevésebbé sem delegálhatja azt provincionális csoportokra. Csak oly vidékeket lehet önszabályozási joggal felruházni, melyek tényleges érdekhomogenitással bírnak s csak addig a határig, amíg ez az érdekmegegyezés terjed. De még homogén érdekek is csak akkor nyerhetik el ezt a jogot az államtól — feltéve, hogy az állam fennmaradni és nem feloszlani akar —, ha azok az állami érdekekkel megegyeznek, mert máskülönben állandó ellenzékiségben maradnak az állammal, gyengítik őt ¹⁹ feloszlásba hozzák.“ (I. m. 246. 1.)

Könnyű volna számos ilyen gondolatoktól és érzelmektől átítatott megállapítást idézni, melyek valamennyien mutatják, hogy Renner oly mértékig beleélte magát a centralizálni akaró osztrák állam tradícióiba, hogy egy igazi szövetséges állam demokratikus levegőjének felfogására képtelen.

Világos, hogy a Renner-féle centralizációval minden igazi állami autonómia a szövetséges államon belül összeférhetetlen. Ezért kellett olyan szövetséges államokat csinálni, melyek voltaképp nem is léteznek, csak egy erősen centralizált s a *Kreis*-től felfelé teljesen szuverén *Staatenstaat* létezik az ő koncepciójában. Az ő államisága voltaképp a *Kreis Eigenstaatlichkeit*-je, mint ő maga világosan megmondja: „A körnek az a képe, melyet így nyerünk, mutatja az állami helyhatósági kormányzat lezárt egészét, mely az összes állami funkciót magában egyesíti és centralizálja. Egy ily terület ennél fogva valóban képes önálló államiságra.“ (I. m. 199. 1.) Vagyis körülbelül egy magyar vármegye, melynek régibb önkormányzatát visszaadnák — természetesen szigorú állami ellenőrzés mellett s gondoskodva arról, hogy az állami akarat mindenütt akadálytalanul érvényesüljön — volna az önálló államiság, melyet Renner Ausztria nemzeteinek kínál.

Az összállamot félti tehát ő, amikor tudni sem akar róla, hogy a német, a cseh, a lengyel és a délszláv részek komoly önálló államiságba egyesíttessenek s hogy a szövetséges állam emez önálló részek között létesíttessék. Minthogy azonban magának a közigazgatásnak és a kormányzatnak szükségletei elkerülhetetlenné teszik bizonyos széles kiterjedésű állami *Mittelgebilde*-k kialakítását, Renner hajlandó ugyan a nyolc nemzet számára ilyen adminisztratív egységet biztosítani, de

a leghevesebben tiltakozik az ellen, hogy azok bárminő nemzeti felosztásokkal vagy tartalommal összefüggésbe hozassanak.

„A nemzetfeletti állami igazgatás, amelynek középhelyekre és középterületekre van szüksége, képes a köröket az ő saját igényei szerint a nemzetekre való tekintet nélkül egybefoglalni középterületekké (*Mittelgebiete*), mert az ilyen összefoglalás a nemzeti életet közvetlenül nem érinti. A nemzeti igazgatásnak, mint ilyennek, nincs szüksége középterületekre, ehelyett sürgős szüksége van a nemzeti központi szervre. (I. m. 230. 1.) Vagyis a nemzet a körön túl semmiféle területi szubstrátumot nem kapna. A nemzet ebbeil a koncepcióban megszűnik egy földhöz kötött organizmus lenni.

Vagy talán még világosabban: „Ha a nemzeti élet egyrészt a körökbe, másrészt a nemzeti tanácsokba helyzetetik át, akkor ezek a területek (a középső és magasabb területi egységek) nemzetileg illetékességi körükben közömbösek, akkor csak mint törvényhozó és közigazgatási egységek lehetségesek politikailag. Ez az illetékességük azonban, minthogy területek, nem lehet más, mint territoriális, a szónak általunk használt pregnáns értelmében, tehát nemzeti tekintetben semleges és közömbös.“ (I. m. 235. 1.) Világos tehát, hogy Renner a körön túl hallani sem akar a nemzeteknek bárminő területi-közigazgatási egybefoglalásáról.

A nemzeti kapcsolat területi kiépítése ellen Renner főleg a következő érveket alkalmazza:

1. Magukra a nemzetekre nézve káros volna a területi szervezkedés, mert ezáltal le kellene mondani ama gyakran igen jelentős kisebbségeikről, melyek a szorosan vett nemzeti területen kívül élnek. Ezzel szemben a perszonalitási elv alapján való szervezkedés lehetővé tenné, hogy az összállamon belül minden egyes nemzet valamennyi nemzettagot egybefoglaljon, azok kulturális érdekeit kielégítse s még a legkisebb nemzeti diaszpórát is hathatós védelemben részesítsen. így például már a dualizmus is milyen káros volt a németység szempontjából: a magyarországi németséget, a szászok és a svábok százazreit végleg elveszítette az önálló magyar állam kiépítése által. A Monarchia további föderalizálása ennek a folyamatnak folytatása volna. Az osztrák németység elveszítésénél a csehországi, lengyelországi, bukovinai németséget stb. De a területi szervezkedés a többi nemzetek szempontjából is csak káros volna: így a csehek elveszítésénél a német területeken élő számos faj-

rokonaikat. Ellenben a személyiségi elv alapján történő nemzetszervezés voltaképp a csehek régi álmát valósítaná meg: az egész cseh-tót faj egyesítését Furttól Kassáig. (I. m. 135. 1.)

A nemzeti érzületre és hiúságra való ez az appellálás azonban nem fogja a kívánt eredményt elérni, mert a nemzeteknek elsősorban nem az kell, hogy összes hozzátartozóikkal, minden bárhol is élő kisebbségükkel vagy diaszpórájukkal maradék nélkül ugyanazon iskolai-kulturális szervezetben egyesíttessenek, hanem hogy ősi telepterületeiken a saját *sut generis* életüket élhessék, a nekik legjobban megfelelő gazdasági szervezetet építhessék ki, fiaikat a saját hadseregeikben képezhessék ki, a saját nemzeti akaratukat ne az össz állam igényeinek rendeljék alá, hanem, a külön nemzeti akaratokból kovácsoljanak ki egy mindnyájuknak megfelelő szövetségi akaratot. Hiába kínálnák az íreknek, hogy messzemenő nemzet-területi autonómia helyett építsék ki az amerikai ir milliőknak iskolai-kulturális szervezeteit. Hiába kínálnák a délszláv népeknek, hogy az összes nemzettagokat egyetlen kulturális organizációban tömörítsék. Ők nemcsak ezt akarják, hanem *valóságos államot* is akarnak: szervezni összes erőiket gazdasági, közlekedési, kulturális problémáik megoldására.

Annál kevésbbé fognák *az igazi történelmi öntudattal* bíró nemzetek a Renner tanácsait elfogadni, mivel nem is áll az a dilemma, melyet a kitűnő író elébük tár, hogy vagy államiságukat választják, vagy pedig idegen területeken élő honfitársaikat végleg kiszolgáltatják egy idegen államhatalom önzésének. Mert az, ami a Renner tervében valóban lényeges, az éppúgy — sőt még jobban — megvalósítható a demokratikus szövetséges államban, mint a bürokratikus *Staatnstaat-ban*. Mindaz, amit ő az össz államra nézve javaslatba hoz a nemzetiségi kérdés megoldására: tehát a nemzetek személyi alapon való szervezése, kulturális autonómiája, a vegyes kerületek bifurkációja, a nemzetek kandidacionális joga, az anyanyelvű helyi autonómia, a kisebbségek szövetségi védelme — mindez éppúgy megvalósítható Csehországon, Lengyelországon, Illyrián, német-Ausztrián belül is, mint a *Staatnstaaton* belül, sőt egy igazán demokratikus szövetségi alkotmány teljes mértékben gondoskodhatnék róla, hogy a nemzetiségi kérdés a szövetségi parlament és a szövetségi bíróság kompetenciája elé kerüljön. (L. erre nézve tett javaslatainkat.)

2. Benner maga is érezhette emez ellenvetés horderejét, mert egyik további érve a nemzet-területi szervezkedés ellen az, hogy az egyes nemzeti államokra nem lehet rábízni a bennük élő nemzetiségi kisebbségek sorsát. Ezt az álláspontot Magyarország példájával bizonyítja: Deák igen messzemenőig biztosította rögtön a kiegyezés után a magyarországi nemzetiségek közigazgatási, kulturális és egyházi szabadságait, ámde ezek az intézkedések mind a papíron maradtak s a legdurvább asszimilációs törekvéseknek adtak helyet. Mármost Ausztria föderalizálása ugyanilyen eredményekre vezetne. A cseh nemzeti állam elnyomná a németeket, a német a cseheket és az olaszokat, a lengyel a ruténeket és így tovább. Ezen a helyzeten csak a személyiségi elv alapján szervezett nemzetek szövetséges államisága segíthet! Ámde ezen okfejtésben Benner két dologról feledkezik meg. Az egyik az, hogy minden komoly szövetségi terv lényege és előfeltétele a szövetség tagállamainak teljes demokratizálása, holott a kiegyezés Magyarországon a feudalizmus és a finánckapitalizmus uralmát szankcionálta. A másik körülmény, mely az analógiát alkalmazhatatlanná teszi, az, hogy a kiegyezés egyáltalán nem létesített egy olyan demokratikus szövetségi kapcsolatot, mely az egyes nemzeteket egymáshoz csakugyan közelebb hozta volna s egy közös szövetségi szuverenitást létesített volna a felmerült nehézségek és kontroverziák elhárítására.

3. Benner egyik további érve a nemzet-területi szervezkedés ellen az, hogy ez voltaképp az 1526 előtti partikularizmusok rendszerét állítaná vissza, melyet a központosító abszolutizmus évszázadok véres áldozatai árán separt ki. Ez a figyelmeztetés azonban minden alapot nélkülöz. Az általunk tervezett demokratikus föderalizmus bizonyára épp olyan kevésbé jelentené a középkori katonai feudalizmus s a partikularista vámrendszerek visszaállítását, miként a német Bund, a helvét konföderáció s az Amerikai Egyesült Államok nem a feudális szakadozottságot eredményezték, dacára annak, hogy tagállamaiknak igen messzemenő területi autonómiájuk van, hanem az ipari egybeolvadást a mind nagyobb piacok kialakulását, a szövetségi törvényhozás fokozódó kitágulását. A szövetségbe tömörülő népek ma már nem is álmodnak egykori feudális uraik gazdasági partikularizmusáról és fegyveres viszályairól, hanem egész

világosan látják, hogy a vámterület egysége, a hadügy és a külügy közös igazgatása s a nagy gazdaság- és szociálpolitikai összefüggések közös szabályozása ma már egy életképes államrend *sine qua non*-ját képezik.

4. Renner mintegy elébevág ennek az ellenvetésnek és siet tiltakozni az ellen, hogy a német Bund példáját alkalmazzák Ausztria népeire. A német tagállamok széleskörű autonómiáját, igazi *Eigenstaatlichkeit*-jét nem lehetne Ausztriában megvalósítani, mert annak előfeltételei egészen mások.

Mi sem tagadtuk, hogy a Monarchia népeinek soknyelvűsége, eltérő kulturális és történelmi tradíciói a szövetséges államszervezet megalkotását szerfelett megnehezítik, de épp e probléma megoldásában láttuk a Monarchia tulajdonképeni történelmi misszióját s kifejtettük, hogy bár itt a szövetség létesítésének nagyobb nehézségei vannak, mint az egynyelvű államokban, azért e nehézségek csak kvantitatív s nem kvalitatív természetűek. Ezzel szemben Renner azt állítja, hogy Ausztria viszonyai a német példától annyira eltérők, hogy a szövetséges alkotmány német formája reá alkalmazhatatlan.

Ez a kérdés döntő fontosságú a Monarchia jövőjére nézve. Lássuk tehát egyenként az osztrák politikus érveit:

a) Az alapvető különbség az, hogy ott a nemzet, a kultúra és többnyire a gazdasági szervezet is egységes s ez az egység parancsolólag tört az egységes állam felé; a szövetséges állam okos kompromisszum volt a monarchák és bürokraták sokféleségével: ellenben a Monarchiában a kultúrában eltérő népek sokasága, melyek szét akarnak menni; az egyesítő erő az államfő személyének s hivatalnokságának egysége.

Ez az érv nem állja ki a kritikát. A német egység előtt nem lehetett sem kulturális, sem gazdasági egységről beszélni a német birodalmon belül, sőt a közigazgatási, törvényhozási, jogrendbeli egység jóval csekélyebb volt, mint a mai Ausztriában. Épp a területi szuverén államfők és a hozzájuk nőtt bürokrácia hiánya a helyzetet Ausztriára nézve nagyon megkönnyíti. Teljesen hiányzik itt az, ami a német egység létrejöttét s megerősödését annyira megnehezítette: a helyi feudális-militarista partikularizmusok szívós, öncélú maradványai. A Renner ellentétében igazi nehéz-

séggként tehát csak az a már kiemelt szempont marad meg: Ausztria népei soknyelvűek s külön nemzeti tradíciók szerint motiváltak. De Írisz épp ez a létesítendő szövetség tulajdonképeni problémája s aki azt hiszi, hogy a nyelvi és a nemzeti szolidaritás összeegyeztethetetlen egy demokratikusan föderaliztikus államrenddel, az voltaképp a Monarchia halálos ítéletét írja alá.

b) Renner egy másik érve tulajdonképp az első korolláriuma. A német birodalomban a tagállamokat személyi szempontok választják el, de a tárgyiak összetartják. Ellenben Ausztriában „az egység az államfő személye s az egykor teljesen centralizált bürokráciája folytán létesült, míg a szétválási tendenciák a dolgokban vannak“. (247.) Ez az argumentum nagyon furcsán hangzik épp a Renner szájából, akinek egész életmunkássága ama tétel megalapozásának és védelmének volt szentelve, hogy a Monarchiái egy gazdasági és geográfiai egység, az itt élő népek sorsszerű egymásrautaltsága, valóságos *Schicksalsgemeinschaft*. Most egyszerre azt halljuk, amit a Monarchia ellenségei és az entente-ideológusok szoktak mondani, hogy ezt a szétválni akaró népkaooszt csak az államfő és bürokráciájának centralizáló egysége tartja össze. Ezt a helyzetet Renner úgy illusztrálja, hogy a birodalmi kormány nyugodtan használhatja fel a bajor állami hivatalnokokat a birodalmi törvényhozás végrehajtó közegeiként is, ellenben az osztrák *Kronland-föderalizmus* partikularista szellemmel van eltelve, mely az államhatalom érvényesítését gyakran lehetetlenné teszi.

c) A *Kronlandok* autonómiája! Ez a Renner leggyűlöttebb *béte noir*-ja, mely az állami igazi egységet s ami szerrinte körülbelül egyet jelent, a népek boldogulását lehetetlenné teszi. Ezt a feudális jellegű anachronizmust kell lerombolni, hogy a nemzeti autonómiák korszaka bekövetkezhesék. És tényleg Renner hatalmas érvekkel mutatja ki, hogy a mai tizenhét *Kronland* rendszere szöges ellentétben van a modern állami, kulturális és közgazdasági feladatokkal. De vájjon miért? Talán azért — mint Renner véli —, hogy a területi autonómiák minden rendszere szükségkép lehetetlen eredményekre vezet Ausztriában? Semmi ok sincs egy ilyen *sui generis* osztrák törvényszerűség feltételezésére, mely az államok és a népek általános tapasztalataival ilyen alapvető ellentétben állana. Ez a rendszer azért nem funkcionál, mert

a területi autonómiák elve Ausztriában alkalmazhatatlan volna, hanem azért, mivel a *Kronland*-beosztás már teljesen elavult, a legtöbb *Kronland* nem rendelkezik egy igazi autonómia komoly előfeltételeivel sem gazdaságilag, sem etnográfiailag, sem geográfiailag (lévén azok nagyobbreszt a régi feudális parti kularizmusnak értelmetlenekké vált csökevényei); mivel a nemzeti gondolat ereje sok esetben robbantani akarja őket; mivel ezek a területi autonómiák nem modern demokratikus alakulatok, hanem még mindig jórészt rendi képződmények.

A mai *Kronland*-anarchia és abszolutizmus egyrészt, a *Kronland*-tehetetlenség pedig másrészt még egyáltalában nem jelenti azt, hogy ha csakugyan életképes, földrajzilag, történelmileg és gazdaságilag összetartozó, reális állami tudattól és nemzeti aspirációktól áthatott országos területeket egybefoglalunk, hogy akkor is a mai képtelen eredményekre fognak jutni.

Csodálatos, hogy egy olyan eminenter történelmi látású gondolkodó, mint Renner Károly, ebben a kérdésben annyira elveszíti a fejét s félreismeri azokat a legmélyebb fejlődési tendenciákat, melyek pedig világosan előírják az osztrák politika útjait. Egyrészt ő maga megállapítja, hogy a legtöbb *Kronland* lehetetlen alakulat, komoly szerepet nem tölt be az állam életében; másrészt ő maga konstatálja, hogy egyesek közöttük nemcsak életképesek, de hatalmi körük egyre inkább növekedik az összállam rovására, valóságos *via facti* államokat alkotnak. Ezek: „Galícia, Csehország, sőt Alsó-Ausztria, azután Felső-Ausztria, Tirol és Dalmácia magukat kormányozzák, mint *via facti* államok. Nem véletlenség, hogy többnyire a prágai és a lemergi kormányzó lesz miniszter Ausztriában. A rendszerben van, hogy a „kisebb *Kronlandok* minisztériuma” — ez a bécsi központi minisztérium — Ausztriában sok tekintetben tehetetlen, úgyszólván pusztá tiszteletbeli méltóság s a centralizmus látszata a *Kronlandok* legteljesebb elkülönítésének tényét leplezi el.“ (I. m. 209.1.)

De mi következik ebből a nagy tényből, melyet Renner nem győz hangsúlyozni s haraggal vagy elkeseredéssel kommentálni? Az-e, hogy minden területi autonómia lehetetlenség, tehát azok romjain érvényt kell szerezni a centralizáló állam akaratának? Semmi esetre. Aki a történelmi erők reális útmutatását megérti, inkább arra fog következtetni, hogy az

életképtelen *Kronlandok* elszáradtak, ellenben az életképesek megerősödtek. Természetesen átmenetileg az összállam rovására, hisz az életképes *Kronlandok* fejlődését is természetellenes irányba terelik az értelmetlen területi beosztások, az antidemokratikus alkotmány s a nemzetiségi küzdelmek mai rendszere. De épp a Benner megállapítása mutatja, hogy a Monarchia német, cseh, lengyel és délszláv részeiben megvan a természetes tendencia életképes területi autonómiák fejlesztésére, még pedig annyira megvan, hogy Renner némi rezignációval jelenti ki: „Tényleg úgy igazgatnak bennünket, mint egy szövetséges államot, de a mi képzeletünkben s a törvénylapok papirosán még egységes állam vagyunk.“ (I. m. 239. 1.) *Ez a tendencia annyira világos, hogy maga Renner az összállam kormányzatának területi szerveiül is a Monarchia négy fő történelmi alkotórészét ajánlja, „a birodalom történelmi alkotórészeinek megfelelő autonóm territoriális kapcsolatokként“.* (I. m. 231.1.)

Ismételten hangsúlyozza, hogy a németalpi tartományokat, a tengerpartot, a Szudet-országokat és a Kárpátok előterét (Galicia), melyeket természetesen adott *sonder Stellungsgebiete*-ok nevez, mint a helyi autonómiákat összefoglaló középső területi szerveket kell organikusan beilleszteni az összállam életébe, mert ezek négy teljesen eltérő természetű terítóriumot alkotnak, amelyeket különben is már térbeli elhelyezésüknél fogva nem lehet célszerűen és eredményesen állami ügyekben egy centrumból kormányozni és igazgatni.“ (I. m.) Ezen vidékek számára Renner is territoriális kormányzatot követel. (*Szóval nem a nyolc nemzet, hanem a négy történelmi terület számára!*) Valamint külön tartománygyűlést is: „Közelfekvő, hogy a territoriális külön államiság hordozóiul ne a nyolc guberniumot (amelyek inkább a nemzeti felosztásokkal esnek egybe!), de az u. n. *Sondersteuungsgebiet*-et fogadjuk el, vagyis az alpesi tartományokat, a Szudeta-országokat, a Kárpátelőteret és a tengerpartot, vagyis a birodalom nagy történelmi és geográfiai alkotórészeit úgy, hogy a négy egyesített *Landtages!* a négy tagállam-kormány Bécsben, Prágában, Lembergben és Triesztben állna szemben.“ (I. m. 258. 1.)

Tehát a nemzetektől megtagadott területi szervezés *nolensvolens* felüti a fejét a Renner koncepciójában is. De hisz ez — épp a Renner okfejtése szellemében! — az ezen területeken élő egyéb nemzetek degradálása vagy szolgaságra juttatása

volna... Szó sincs róla, mondja nagyon helyesen az élesszemű politikus, hisz a körön belüli nemzeti önkormányzat és a kulturális nemzeti egybefoglalás mellett „minden territoriális kapcsolat elveszíti nemzeti veszély jellegét“. (I. m. 259. 1.)

Épp ez az a kardinális pont, melyet Rennerrel szemben állítunk: a nemzetiségi autonómia és az egyenjogúsítás épp úgy elképzelhető az *Einheitsstaat*, mint a *Bundesstaat* keretein belül. Ámde tényleges megvalósításuk egy demokratikus *Bundesstaat*on belül csalt valószínűbb lehet, mert ez alapjellegénél fogva inkább alkalmazhatja a decentralizációt és az önkormányzatot, a nemzetiségi ellentétek megszüntetésének ezt a két alapfeltételét.

5. Szóval maga a történelmi fejlődés logikája rávezeti Rennert a középfokú kormányzatnak Ausztria négy nagy történelmi alkotó része szerinti tagolására. De ahelyett, hogy e helyzet természetes következményeit levonná s a négy nagyon erősen kialakult nemzeti integrációnak megfelelő szilárd és széleskörű önkormányzati rendszert biztosítana a szövetséges államon belül: a *Kronland*-autonómiáktól való félelme és a *Gesamtstaat* iránti rajongása ezen megoldás olyan érzelmi ellenségévé teszik az osztrák-német szocialistát, hogy a területi autonómia elleni érvelése olykor a rabulisztika határán van.

Így egyszer azt állítja, hogy a nemzeti területi autonómiák rendszere azért alkalmazhatatlan, mivel a két nagy királyság, Csehország és Galicia, valamint Tirol is „olyan diszparat érdekeket ölelnek fel, hogy a *Kronland*-autonómia nem öntörvényhozás volna többé, hanem az egyik törvényhozása a másik felett úgy, hogy nem maradhatna ki az egyik kerület kulturális elhanyagolása a másikkal szemben. És ez annál is inkább, mivel a gazdasági ellentéteket a nemzetiek még jobban kiélezzik“. (248.)

Ha ennek az érvelésnek nemzeti vonatkozásától eltekinünk — mellyel már más vonatkozásban foglalkoztunk — úgy annak felszínessége kézenfekvő. Ha már Csehországon, Galicián és Tirolon belül olyan nagy ellentétek vannak, hogy azokat a törvényhozáson belül nem lehet kiegyenlíteni, hogyan lehetne remélni, hogy az össz állam, mely a dolog természete szerint még nagyobb és bonyolultabb nemzeti és gazdasági ellentéteket rejt magában, ezt a problémát simábban és igazságosabban intézhethetné el?

Hogy a *Kronlandokkal* szembeni heves ellenszenvé olykor

minő érvekre ragadtatja el ezt a különben oly éleselmjű gondolkodót, arra szerfelett jellemző a következő aggálya: A *Kronlandok* minden szőlesebbkörű ön törvényhozásra tökéletesen alkalmatlan és veszedelmes „képletek“ volnának. Miért? Mert külön érdekeket foglalnak magukban. így a cseh *Landtagban* minden mezőgazdasági rendszabálynak az ipari ország-részeket és minden ipari rendszabálynak a mezőgazdaságiakat kell nyugtalanítani, mert hisz ők is hozzájárulnak a költségekhez. (I. m. 246. 1.) De hisz ezen okfejtés alapján minden állami élet egyáltalán lehetetlenség volna!

Renner itt arról is megfélekedezik, hogy korunk demokratikus törekvéseinek egyik legszembetűnőbb vonása épp a területi autonómiák rendszerének egyre teljesebb kiépítése, mert teljes lehetetlenség, hogy egy nagy birodalom összparlamentje és kormányzata heterogén részeinek különleges érdekeit és fejlődési tendenciáit jól megoldhassa. Ez a törekvés vezetett Anglia *home rule all around* mozgalmához, az egyre hevesebb támadásokhoz a francia centralizmussal szemben, a *Mezzogiorno* autonómiájának követeléséhez az olasz centralizáló bürokráciával szemben.

De hogy ezt az érvet maga Renner sem veszi túlságosan komolyan, mutatja, hogy gondolatmenetét közvetlenül a következő passzusban így folytatja: „Ha Csehország és Galicia belső érdekei homogének volnának, akkor még kevésbé volna szabad ezeket a *Kronlandokat* fontosabb dolgokban autonómokká tenni, ameddig Ausztria államiságát fenntartani tudjuk és akarjuk. Mert az ő külön érdekük nem mindig és nem szükségkép esik egybe az összállam érdekével.“ (248.) Ez az érvelés annyira felületes s oly szőges ellentétben áll az előbbi kikezdés bizonyítékával, annyira rokon az alexandriai könyvtár elégetését követelő kórán-érveléssel, hogy komolyabb cáfolatot nem érdemel. De ha egy oly komoly és mély gondolkodó, mint Renner, ilyenféle álokoskodásra csuszamlik, mutatja, hogy a német nacionalizmus és az összállamiság szenvedélyének érzelmi logikája mennyire lehet képes egy ilyen jelentékeny szocialista politikust is megzavarni.

6. Egy nemzetközi szempontra is nagy súlyt helyez Renner a nemzeti államiságok elleni harcában: „Egy félévszázada még az önálló Magyarország, az önálló Csehország, az önálló Szerbia a világpolitikai ideál lehetett. De ma oly országok, melyeknek átmérője egy napi gyorsvonati útnál nem hosszabb, a világ-

gazdasági rendnek nem életképes hordozói többé.“ (I. m. 136.1.) Ez így is van, de ez az érv nem szól a nemzetterületi autonómiák ellen, melyek jól összeférnek olyan szövetséges államisággal, mely a gazdasági forgalom közösségén alapszik.

7. Van azonban Rennernek egy utolsó, s mindezeknél komolyabban hangzó érve a nemzetek területi tagolása ellen, mely így szól: „A különállás terve, ha ezt általánosítanák, négy elsőrangú nemzetet teremtene: a németet, a csebet, a lengyelt és a szerb-horvátot; ezek mellett pedig négy másodrangú nemzetet: az olaszt, a szerbet, a románt és az ukránt és emellett Ausztria németjeinek legfontosabb részét, a szudeti németeket egy másodrangú nemzet szerepére sülyesztené. Ez pedig elviselhetetlen állapot volna.“ (251.)

Rennernek ez az érve, mely itt hatásosan játssza ki a nemzetek egyenjogúsításának természetjogi doktrínáját, véleményem szerint szintén nem állja ki a tárgyilagos bírálatot. Ez az egész érv Renner azon hibás elméleti álláspontjából ered, mely a *nemzet* és *nemzetiség* között nem különböztet elég élesen. Amit ő rendszerint nemzetnek nevez, voltaképp nemzetiség: a nyelvben és tradícióban szolidáris embertömegek kulturális közössége. Ellenben a nemzetiség nem szükségkép nemzet. Nemzetté a nemzetiség csak akkor válik, ha megvannak benne az önálló államalkotás előfeltételei és törekvései. Ez pedig minden esetben külön vizsgálendő meg s bizonyos gazdasági, geográfiai s főleg tömeglélektani előfeltételektől függ: van-e megfelelő gazdasági és népességi alap külön állami lét folytatására? Megvannak-e ezen állami lét történelmi szervezetei? Van-e az állami lét folytatásához szükséges osztálydifferenciáció? Es mindenekfelett megvan-e az állami akarat történelmi és tömeglélektani folytonossága?

Világos, hogy a nemzetiségi törekvés igen gyakran nem jelent még államalakítási törekvést, hanem csak a szabad kulturális autonómia és helyhatósági önkormányzat követelését a Renner formulázása szerint.

Ellenben ott, hol igazán nemzeti államalakulási törekvésekkel állunk szemben, a szorosan vett nemzetiségi igények kielégítése nem elegendő. Renner ezt a fontos különbséget hagyja figyelmen kívül, amikor a nemzet és a nemzetiség fogalmát összekeveri. És ekkor két irányban is téved. A történelmi nemzeteket merőben nemzetiségi koncessziókkal akarja kibékíteni, ami lehetlenség; másodsor a nem-

zetek igényeivel szembehelyezi a nemzetiségeknek nem létező államalkotó igényeit s valamennyit egy területileg s nemzetileg nem létező formális *Eigenstaatlichkeit* konstrukciójával akarja kielégíteni.

Eme megkülönböztetés alapján nézve most már Renner ellenvetését, mindenekelőtt a „másodrangú“ szerb nemzetet rögtön kikapcsolhatjuk, hisz a szerb-horvát-szlovén részeknek közös államiságot kell adni. Ami most már az olaszokat illeti, nyilvánvaló, hogy alig 800.000 ember nem folytathat komoly állami életet. Az olaszok észszerű követelése nem lehet tehát területi államiság (amennyiben ez a háború az irredenta igényeket végleg lehetetlenné tenné), hanem csak kulturális autonómia, épp a Renner terve szerint, egy nekik legjobban megfelelő állam-territoriális kapcsolatban. Ugyanez áll a nem egész 300.000 ausztriai románról. Marad tehát a felpanaszolt négy degradált nemzet közül mint egyetlen komoly probléma a 3½ millió rutén. Ámde a rutén-kérdés is egy eminenter nemzetiségi és nem államalakítási kérdés: egy a lengyel feudalizmus által elnyomott parasztnép iskolai és adminisztratív problémája. És ez a kérdés a lengyel államiság kereteiben épp a Renner bölcs terve szerint épp oly jól megoldható, mint a német-kérdés a cseh állam történeti kereteiben, ha egyszer az ember nem a múlt, hanem a jövő szemüvegén át nézi a dolgokat. (Persze egy nagy ukrán nemzeti állam kialakulása lényegesen megnehezítené az osztrák diaszpóra problémáját s mi csak szívesen látnok, ha a megalkotandó új lengyel állam ettől a tehertételtől a lehetőségig mentésítették. Ámde ezt a dilemmát a Renner-féle centralizált *Staatensstaat* nem csökkentené, hanem fokozná.) S végtelenül jellemző, hogy ugyanaz a Renner, aki energikusan tiltakozik az ellen, hogy az olasz és a román diaszpóra ne legyen olyan államiság, mint a cseh, a lengyel és a délszláv: ugyanakkor elképzelhetőnek tartja, hogy a nagy történelmi nemzetek (mert a magyart nyilván csak taktikai okokból nem említi), a magyar, a cseh, a lengyel és a délszláv belenyugodjanak egy oly rendszerbe, mely nemzetállami létüket a centralizáló német *Staatensstaat*-nak szolgáltatná ki!

Arra az eredményre jutunk tehát, hogy a Renner Károly éleselméjű s nagyvonalú terve nemcsak alkalmas a nemzeti-ségi kérdés megoldására, de annak egyetlen radikális orvos-

szere is. A nemzetiségi elv alapján felépülő kulturális autonómia — Kossuth Lajos emigrációs tervének ez az újjászületése — a nemzetiségi sérelmek legsúlyosabb részét szüntetné meg. A demokratikus, anyanyelvű helyi önkormányzat és a nemzetiségek törvényes kandidacionális joga az állami tisztségek betöltésében, a kétnyelvűség elvének lehetőleg széleskörű alkalmazása s a diaszpórák hatékony védelme a nemzetiségek többi jogos igényeit is kielégítené.

Mindebben Rennerrel tökéletesen és fenntartás nélkül egyetértek. Ahol útjaink elválnak, ez az a pont, amelyen nem veszi észre, hogy a nemzet és a nemzetiség fogalma nem szükségkép fedik egymást, hogy a nemzeti államért folyó küzdelem, a történelmi nemzetek államalakítási törekvése egy *sui generis* jellegű tünemény, mely nem merül ki a szorosán vett nemzetiségi követelésekben. Ez az az igazság, melyet Renner lépten-nyomon félreismer. Nem veszi észre, hogy a történelmi nemzeteknek nem elegendő a kulturális autonómia és az anyanyelvű helyi közigazgatás, hanem ők a terület és a nép, az állam és a kultúrának amaz átítatottságára törekszenek, mely a nemzeti államfejlődés speciális vonása. Ezt a törekvést ugyan Renner is látja, de nyilván nem tartja egyébnek, mint a burzsoázia sovén nacionalizmusának. Micsoda tévedés egy oly férfiú részéről, akinek lelki világa annyira német nemzeti érzelmektől van átítatva! Területileg, népességileg és a történelmi öntudat és kultúra kontinuitásában elegendően erős nemzetek sohasem fognak lemondani arról, hogy ősi telepterületeiken szuverének legyenek (ha ennek fizikai, politikai és nemzeti előfeltételei fennforognak) s szuverenitásuk egyes attribútumairól más alapon, mint kölcsönös szerződés alapján nem lesznek hajlandók lemondani. Ezért a demokratikus szövetséges állam az egyedüli államalakulat, melyben szabad és egyenlő nemzetek jogosítványaik egyrészéről lemondhatnak a közös szövetségi érdekek javára.

És ez a nemzeti államalakítási törekvés nemcsak a polgárság és a felsőbb osztályok szentimentális, presztizsbeli, vagy gazdasági érdeke, hanem a parasztság és a proletariátus reális érdeke is. így például épp ez a világháború mutatta ki, hogy a nemzeti hadseregnek micsoda eminens fontossága van épp a nép széles rétegeinek szempontjából. A *divide et impera* átkos politikáját csak úgy lehet véglege-

sen megtörni, ha minden nép megtalálja a maga egységes katonai szervezetét és vezetését. Túlzás nélkül lehet mondani, hogy a nemzeti hadseregek hiánya sok-sok ezer ember életébe került, mert csak az anyanyelvű vezetés tarthat távol szükségtelen veszélyeket és kockázatokat, csakis a nemzeti szervezés küszöbölheti ki a gyűlölet és a bizalmatlanság, az indokolatlan kedvezés és hátrányban részesítés mérgezett levegőjét.

Épp így alapvetően fontos népies érdek, hogy a nemzet szabadon rendelkezék természeti kincsei, közlekedési politikája, közigazgatása és bírói szervezete teljessége felett s ne legyen kitéve egy idegen össz állam központosító bürokráciája önkényének és tudatlanságának, mely nem képes a speciális nemzeti törekvéseket helyesen mérlegelni. A nemzeti állam szabadsága és függetlensége tehát nemcsak érzelmi kérdés, presztízs-szempon t és osztályérdek, hanem a termelő erők és a szellemi energiák fejlesztésének is a kérdése.

Renner nem mondja ugyan nyíltan sehol se ki, de könyve egész szelleméből és okfejtéséből következik, hogy az osztrák-magyar dualizmust ő nem azért tartja rossznak, mert anti-demokratikus s két nemzet igazságtalan szupremáciáját moz dítja elő, hanem elsősorban azért, mert a magyar állam füg getlenségének biztosításával megrepesztette az osztrák-német állam centralizáló egységtörekvéseit. Renner jól érzi, hogy ugyanaz a gondolat és törekvés, mely annyi küzdelem után a dualizmushoz vezetett, kopogtat most az osztrák-német bürokratikus állam kapuján a lengyelek, a csehek, a délszlávok és a németek részéről is. Renner, aki nem akarja látni a nemzet és a nemzetiség közötti különbséget, visszaborzad ettől a látványtól s nem azt mondja, hogy itt a történelmi fejlődés folytatódik s a magyar mellett egy önálló lengyel, cseh, délszláv és német államiság kialakulása elkerülhetetlenné vált, szóval az arisztokratikus dualizmusból egy demokratikus pentarchiát: egy német-amerikai mintájú szövetséges államot kell csinálni, hanem ő még a magyar különválást is meg szeretné szüntetni s új konkurrens „nemzetek“ létesítésével, mint az abszolutizmus germanizátorai a *Konkurrenznationalitäten* segítségével hívásával, azt szeretné elérni, hogy a kulturális autonómia és az anyanyelvű helyi önkormányzat csábító ígéreteivel visszaállítsa és megerősítse a centralizáló osztrák-német állam egységét.

Nos, ez az, ami ma már teljesen lehetetlen. Ha ezt a módszert — mert lényegében ugyanez volt az alapgondolata! — Bach és Schmerling eredménytelenül alkalmazták a magyarokkal szemben olyan korszakban, melynek demokratikus és nemzeti erőforrásai a maiaknál sokkal gyengébbek voltak: csak nem tételezhető fel, hogy a német centralizáció keresztülvihető lenne a csehek, a lengyelek és a délszlávok izzó faji öntudatával szemben olyan időben, mely a nemzetek önrendelkezési jogát proklamálta!

Persze abban ismét Rennernek van tökéletesen igaza — és sajnos, erről a különféle nacionalisták minduntalan megfeledkeznek! — hogy *a nagy négy osztrák történelmi nemzet államterületi berendezkedése egymaga a problémát nem oldja meg, ha ugyanakkor az egyes nemzeti államokon belül — még pedig a szövetséges állam végrehajtásának és bíraskodásának oltalma alatt — nem létesítjük mindazokat az intézményeket a nemzetiségi kisebbségek javára, melyek ugyan nem principiálisan új követelések, de amelyeknek logikusan befejezett konstrukcióba való összefoglalása a Renner Károly és iskolája hervadhatatlan érdeme.* Amit ő a cseheknek mond, hogy: ha a csehek csakugyan, mint politikai egységet akarják felállítani Csehországot, akkor azt valóban mint egységet kell organizálniok s organizálni annyit tesz, mint sajátosság és működés szerint differenciálni, a differenciált szerveket pedig újra integrálni, vagyis hogy „ha a cseh királyság a jövőben bárminő értelemben egységes egész akar lenni vagy maradni, mely békésen oldja meg feladatait s ha meg akar szünni az az ellenséges testvérek háza lenni, akik egymással a megsemmisítésig küzdenek: akkor mindenekelőtt eme királyság kereteiben kell a föderalizmusnak békés hivatását megkezdenie, akkor a cseheknek mindenekelőtt a saját országukban kell föderalistáknak lenni“ (i. m. 255.1.), olyan bölcs szavak, melyek épp oly igazak németekre, magyarokra, lengyelekre, délszlávokra alkalmazva is. Renner csak abban téved, hogy az időrendi sorrendet cseréli fel. Az egyes államok belső demokratizálásának és föderalizációjának folyamata — a Renner gyönyörű terve szerint — nem indulhat meg addig, amig egyrészt a centralizáló német *Staatensstaat* eszméjét egyszer s mindenkorra el nem temetik, másrészt pedig a dualizmus feudális-bürokratikus alkotmányát egy demokrata szövetséges államisággal nem helyettesítettük !

TARTALOM.

	Oldal
Előszó -----	3
I. Európa veszélyeztetett zónája, mint a világháború tulaj donképcni oka-----	13
II. A háború csak kiélezte a háborúelőtti problémákat 21	
III. A dualizmus alapjainak megingása -----	23
IV. Törekvések és alapelvek a Monarchia problémájának megoldására -----	29
V. A Monarchia mai kereteiben az új egyensúly nem teremthető meg-----	37
VI. A Monarchia jövője és a háború által teremtett új helyzet-----	39
VII. A nemzetiségi kérdések megoldása a szövetséges ál- lamok területein-----	44
VIII. Az osztrák némettség aggályai a szövetségi tervvel szemben-----	51
IX. Magyarország és a demokratikus föderalizmus -----	59
X. A dunai szövetség és a Balkán-----	71
XI. A dunai szövetség és az entente -----	75
XII. A dunai szövetség és a német birodalom-----	77
XIII. A terv elvi keresztülvihetlenségének cáfolata -----	79
XIV. A szövetségi terv keresztülvitelének gyakorlati szem- pontjai -----	83
XV. A szövetségi terv megvalósításának politikai előfö- lételei -----	86
XVI. A dunai szövetség és a magyar függetlenség -----	91
XVII. A dunai szövetség világtörténelmi jelentősége-----	96
XVIII. Függelék. Renner Károly szövetséges államterve -----	99